ÎL VREM PE OCALAN

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers
SAS 132

Îl vrem pe Ocalan

În româneşte de MARIA MĂCIUCĂ

Editura TINERAMA, 1999

ISBN: 973–9138–83–7

Titlul original:
Gérard de Villiers
La traque Ocalan
Malko Productions – Paris

Corectură [V1.0]: decembrie 2021

Avdal Gunde Sani[1] aruncă chiştocul ţigării pe gresia murdară de pe palier şi îl strivi sub călcâi, apoi îşi şterse sudoarea de pe frunte. Ventilatorul spânzurat de tavanul crăpat era revoltător de imobil, iar aerul filtrat prin storurile lăsate zi şi noapte era fierbinte. El pătrundea în plămâni de parcă ar fi adus cu el toate nisipurile deşertului ce înconjura cartierul Al Mazzeh din Damasc.

Tânărul bărbat îşi mută privirea la uşa masivă din lemn ce dădea către apartamentul lui Abdullah Ocalan, preşedinte al PKK[2], aflat la etajul patru, ultimul etaj al vechii clinici puse la dispoziţie de către PKK de mai mulţi ani. Era vorba de mai multe clădiri dispuse în formă de U, dintre care unele adăposteau un mic spital, în care erau îngrijiţi răniţii din PKK, aduşi acolo în mod clandestin din Kurdistanul turcesc. Medicii kurzi sau sirieni îi îngrijeau de bine de rău, ca apoi să-i trimită iar în munţii Kurdistanului să înfrunte armata bine antrenată a turcilor.

Parterul şi primul etaj erau ocupate de către diferitele comitete ale PKK şi de paravanele lor legale, ERNK[3] şi ARGK[4], Frontul de Eliberare al Kurdistanului, fapt ce permitea autorităţilor siriene să pretindă în mod oficial că nu găzduiesc organizaţii politice. În realitate însă, între PKK şi Mukhabaratul[5] sirian existau strânse legături. În ciuda acestui fapt, PKK refuza să-şi pună reţelele la dispoziţia sirienilor.

Colaborarea aceasta slăbise mult din momentul semnării, în 1996, a Pactului de securitate dintre Israel şi Turcia, ce prevedea un schimb de informaţii secrete. De la această dată, turcii au început să exercite o mare presiune asupra sirienilor, cerându-le să-l expulzeze pe Ocalan din Siria, unde se afla de cincisprezece ani. Ankara ameninţă cu invazia Siriei, trimiţând 40.000 de soldaţi la frontieră în septembrie 1998. Temându-se de o lovitură mascată din partea sirienilor, militanţii din PKK, înarmaţi până în dinţi, îşi păzeau şeful, instalaţi la toate etajele, cu excepţia celui de al patrulea. Ultimul filtru se afla la etajul trei.

În calitatea sa de colaborator apropiat al preşedintelui, Avdal avea o libertate deplină de mişcare în toată clădirea. El era cel care organiza programul lui Abdullah Ocalan, primea numeroşi vizitatori din Comitetul central european sau din branşa militară a PKK, ce opera în nord-estul Turciei, până în Armenia şi graniţele Irakului. Cu părul său negru şi bogat, pieptănat către spate, cu trăsăturile regulate şi energice şi gura frumos desenată, Avdal părea mai degrabă un actor

egiptean de cinema, al cărui şarm juca un rol deosebit în relaţiile cu militanţii PKK.

El se sculă şi parcurse cu privirea pereţii îngălbeniţi şi goi, ornaţi doar de marele drapel kurd de culoare roşie, ce avea în centru o stea roşie pe fondul galben, înconjurat de un cerc verde. Drapelul era prins pe un panou aşezat în faţa unui portret marţial al lui Abdullah Ocalan, făcut cu opt ani în urmă. În cele din urmă, privirea i se opri pe uşa din lemn închis la culoare, ce dădea în apartamentul lui *„serok”*[6], singurul loc ceva mai luxos din această clădire amărâtă. Avdal nu cunoştea decât biroul spaţios de unde se putea vedea grădina interioară a fostei clinici, în care o micuţă livadă de portocali se lupta cu căldura infernală. Era o cameră plină cu covoare, mobilată cu un pat imens şi cu câteva scaune confortabile, prevăzută cu o mică baie din marmură. O instalaţie veche de aer condiţionat, recuperată de la sirieni, întreţinea o temperatură convenabilă în acest lăcaş de un lux relativ. PKK era o organizaţie bogată, cu un buget anual de mai multe zeci de milioane de dolari, dar banii nu erau aruncaţi pe fereastră. Nici chiar pentru şeful cel mult adorat.

Acesta trăia ca un vizir din timpurile străvechi, înconjurat de un adevărat harem, format din tinerele luptătoare kurde care plecaseră din satele lor ca să se înroleze în PKK şi să-şi poată păzi mai „îndeaproape” idolul. Trebuie menţionat că Ocalan făcuse foarte mult pentru femeile kurde. Acestea, ţinute până nu demult în totală izolare din cauza tradiţiilor apăsătoare, căpătaseră râvnita libertate de la PKK, unde puteau fi uşor promovate. Abdullah Ocalan încarna voinţa lor de eliberare, idealul de egalitate cu bărbaţii. Recunoştinţa lor era atât de mare, încât se transformase în dragoste totală. Pe peretele murdar al culoarului ce ducea la apartament, o mână anonimă scrisese un text revelator: *„Biji Serok Apo!”*[7]

Deşi în mod oficial trăia singur, Abdullah Ocalan era înconjurat în permanenţă de o ceată de femei îndrăgostite, din care îşi putea alege după pofta inimii. Preşedintele PKK, aflat în floarea vârstei, bărbat masiv ca un munte, cu ochii scânteind de inteligenţă şi cu faţa umbrită de o imensă mustaţă neagră, degaja un magnetism sexual incontestabil. Adversarii săi spuneau că privirea îi era la fel de rece ca a unei cobre, dar pentru grupurile kurde, el încarna visul de independenţă al Kurdistanului. De-a lungul ultimilor şaptezeci de ani, kurzii se ridicaseră de şaisprezece ori împotriva statului turc! De la crearea sa, în anul 1978, PKK scuturase puternic Turcia printr-o serie de acţiuni militare şi de atentate cu bombe, soldate cu treizeci de mii de morţi şi cu cinci sute de mii de refugiaţi în Diyarbakir, capitala Kurdistanului turcesc. Revolta kurdă se întinsese, cuprinzând muntele Ararat. La nord, Diyarbakir, la vest, şi se întindea până la sud-est de Bagdad. Turcii şi iranienii răspunseseră veleităţilor de independenţă

ale celor treizeci de milioane de kurzi care trăiau în Armenia, Turcia, Siria, Irak şi Iran printr-o represiune feroce, cu sate incendiate, cu lichidarea tuturor suspecţilor de a fi raliaţi la PKK, iar pe capul lui Ocalan se pusese un preţ imens. Din această cauză, acesta fusese nevoit să fugă în Liban, iar apoi în Siria, de unde organiza lupta armată şi propaganda politică.

Organizaţie marxist-leninistă, ale cărei baze fuseseră sprijinite cu bani grei de KGB, PKK rezista tuturor asalturilor, datorită organizării ei compartimentate şi a contribuţiilor „voluntare" venite din partea kurzilor emigranţi şi prin devotamentul militanţilor.

Imensa reţea de păianjen ce cuprindea Europa şi Orientul Apropiat era condusă de *„Apo"* Ocalan, care ţinea totul în mâna lui de fier, acordându-şi un pic de relaxare doar în compania frumoaselor luptătoare. Desigur, acest lucru era secretul lui Polichinelle[8], dar membrii PKK, de un puritanism excesiv, s-ar fi lăsat mai degrabă tăiaţi în bucăţele decât să recunoască această slăbiciune a şefului lor. Toată lumea ştia că el nu se culcă niciodată singur, dar nimeni nu îndrăznea să abordeze acest subiect… Mai mult: în ochii militanţilor, cele care împărţeau aşternutul cu Şeful lor erau mai sfinte chiar decât surorile lor caste, în ciuda păcatului săvârşit. Numai că Avdal nu gândea la fel cu ceilalţi.

Cu o lună în urmă, fusese părăsit de prietena lui, şi simţea o nevoie nebună de a face dragoste, chiar, dacă era obligat să încalce tabuul. Era încurajat de cele câteva ocheade focoase primite de la Gulizer[9] Gunde Tirmashin, actuala favorită, o blondă nurlie, cu ochi albaştri şi sâni grei, care îl făcea să viseze de o bună bucată de vreme. Venită dintr-un sat îndepărtat şi călită în luptele din munţi, ea ajunsese în cele din urmă în haremul admiratoarelor lui *„serok"*. În fiecare seară, ea dispărea în apartamentul de la etajul patru de unde nu ieşea decât dimineaţa. Chiar în acel moment, era închisă în birou împreună cu *„serok"*, iar Avdal se întreba dacă nu cumva acesta lua o mică „gustare" înainte de lăsarea nopţii. El şi pregătise cu multă grijă planul de atac, ştiind că nu dispune decât de foarte puţin timp şi că nu trebuie să existe niciun martor. Gulizer nu ar fi acceptat nici în ruptul capului să-i fie infidelă augustului ei amant. Ca să-şi mai calmeze nervii, Avdal începu să se joace cu capacul brichetei sale Zippo, cu emblema *Playboy*. Brusc, el simţi că-i creşte tensiunea. Uşa grea din lemn întunecat se deschise şi Gulizer se strecură afară din birou strângând la piept o ştampilă.

Zărindu-l pe Avdal, îi adresă un surâs strălucitor.

— Aştepţi de multă vreme? Îmi pare foarte rău. Poţi să intri, *„serok"* este singur.

Tânărul o învălui cu o privire avidă. Ochii albaştri şi imenşi ai femeii erau cu siguranţă moşteniţi de la bunica ei[10], iar tricoul

negru, fără mâneci, plesnea peste bustul superb. Tunsă scurt, cu nişte picioare bine conturate, puse în valoare de pantofii escarpen, părea mai potrivită să mânuiască o lenjerie fină decât o armă Kalaşnikov.

— Pe tine te aşteptam, răspunse Avdal apropiindu-se de ea şi apucând-o de braţ.

— Pe mine?

Ea se uită la el amuzată, cu o licărire de surpriză în ochii albaştri. Privirea tânărului bărbat alunecă pe sânii bombaţi care săltau liberi pe sub tricoul ce nu ascundea forma sfârcurilor.

— Da, pe tine, făcu el. Vreau să-ţi arăt ceva. Vino.

El o atrase către scară. Între etaje, se deschidea un coridor mititel unde se aflau câteva debarale pline cu ambalaje, mobile vechi şi tot felul de vechituri. Gulizer deveni rigidă.

— Ce vrei să faci acolo înăuntru? Lasă-mă în pace!

În loc de răspuns, el o prinse de talie, făcând-o să traverseze repede coridorul, ca să nu poată fi văzuţi de pe scară. Gulizer reuşi să-i scape, dar scăpă ştampila din mână. Ea se aplecă să o ridice, dar Avdal fu mai iute. După ce o apucă, el deschise uşa debaralei şi se întoarse către femeie fluturând obiectul în mână.

— Vino să o iei de aici!

Gulizer bătu furioasă din picior.

— Dă-mi-o imediat! Este un lucru secret.

Cum Avdal nu se mişcă din loc, ea intră în mica încăpere şi încercă să-i smulgă ştampila din mână. Imediat, bărbatul închise uşa cu o lovitură de picior.

Cei doi abia aveau loc să stea faţă în faţă printre grămezile de cartoane. Mirosea a praf, iar duşumeaua era respingător de murdară.

Avdal aruncă ştampila pe un aparat de fotocopiat din perioada jurasică, o împinse pe femeie pe o masă acoperită cu dosare şi făcu ceea ce avea chef să facă de multă vreme. Îi ridică tricoul, îşi strecură mâinile mari şi grele pe dedesubt şi, apucându-i sânii grei, strivi între degete sfârcurile tari.

— *Na!* [11]

Ţipătul lui Gulizer fu imediat înăbuşit de gura tânărului. Limba lui lungă forţă barajul dinţilor ei. Avdal era înfierbântat la culme. La contactul cu trupul tinerei femei, avu o erecţie fulgerătoare. Gulizer avu impresia că un şarpe urcă pe pântecele ei. La rândul său, se simţi tulburată de această dorinţă sălbatică şi primitivă. Mâinile care-i frământau sânii stârniră valuri dulci de adrenalină în toate fibrele trupului. Avdal îşi dădu seama că femeia reacţionează la mângâierile lui. O privi drept în ochi şi-i spuse în şoaptă:

— Vreau să te am.

Gulizer se uită către uşă şi spuse cu o voce nesigură:

— Opreşte-te! Poate să vină cineva!

— Puţin îmi pasă!

Mai mult ca niciodată, era decis să-şi facă mendrele. El îi abandonă sânii, strecurându-şi mâinile pe sub fustă. Cât ai clipi din ochi, îi apucă slipul şi i-l trase în jos. Gulizer scoase un strigăt înăbuşit. Încercă să scape, dar Avdal reuşi să-i tragă slipul cu forţa şi să i-l scoată. Fără să-i lase femeii ocazia de a reacţiona, el îşi desfăcu cureaua de la pantalonul din pânză şi îşi dădu jos slipul de culoare bej, eliberând astfel douăzeci de centimetri de dorinţă. Înainte ca femeia să poată protesta, el îi ridică poalele, dezvelindu-i complet pântecele. Cu brutalitate, îi desfăcu picioarele cu genunchiul.

— Nu, nu vreau, protestă ea cu jumătate de voce.

Acest viol brutal îi smulse lui Gulizer un geamăt, iar Avdal simţi că leşină de plăcere.

Fără să-şi dea seama, Gulizer începu să gâfâie, semn că începe să guste plăcerea. Cu ochii închişi, agăţată de Avdal ca o înecată, ea îşi mişca bazinul înainte într-un ritm din ce în ce mai sacadat. Bărbatul era deja excitat. Cu un muget de plăcere, el se descărcă în ea, ridicând-o aproape în aer, chiar în clipa în care era scuturată de un orgasm violent. Un adevărat ciclon de plăcere o lăsă gâfâind, moale ca o păpuşă de cârpă.

Ei rămaseră încastraţi unul în celălalt un timp ce li se păru infinit de lung, apoi Gulizer îşi reveni.

— Am făcut zgomot! şopti ea.

Avdal era încă într-o stare prea euforică pentru ca să poată angaja o discuţie. Cu toate astea, ceva îi spunea că ar fi mai bine să nu o mai lungească. Se desprinse cu regret şi îşi trase pantalonul peste sexul excitat, în vreme ce Gulizer, ruşinată, îşi punea slipul. Deodată, cineva încercă să deschidă uşa! Avdal simţi că i se taie picioarele. Gulizer se albi la faţă. Cei doi îşi ţinură răsuflarea câteva clipe, apoi el şopti:

— Eu voi ieşi primul.

— Mi-e frică! spuse femeia bâlbâindu-se.

El o sărută pe gât, descuie uşa şi se strecură pe culoar. Din trei paşi, ajunse la scară, unde se opri brusc. Un bărbat şi o femeie îl priveau, rezemaţi de perete. Bărbatul era Kamuran, un anatolian masiv, cu chipul uscat ca un papirus vechi. El era responsabil cu paza lui *„serok”* şi era cunoscut pentru fanatismul său. Avdal îl văzuse sugrumând cu o bucată de sârmă pe o „deviaţionistă” care se opusese autocraţiei lui Abdullah Ocalan.

Femeia se numea Evin[12] şi era poreclită *„Cir”*[13]. Era una dintre militantele cele mai radicale şi avea o funcţie înaltă în PKK. Intensitatea privirii ei întunecate îţi dădea fiori. Un singur lucru o determina să avanseze în ierarhia cadrelor de conducere: ura împotriva turcilor.

Familia ei era originară din satul Batman, aflat în partea de sud-est

a Turciei, unul dintre primele care se raliaseră la PKK, în 1978. Ea plătise scump acest lucru, fiind prinsă într-una din ambuscadele montate de Forţele Speciale turceşti. Evin reuşise să sară din maşina cuprinsă de flăcări, astupându-şi urechile ca să nu audă urletele părinţilor şi ale fraţilor săi, arşi de vii. Ea se alesese cu câteva arsuri, iar turcii făcuseră imprudenţa să o lase să le scape. Pe atunci avea douăzeci şi şapte de ani şi studia arhitectura. Din acea clipă, îşi abandonase studiile, având ca unică dorinţă răzbunarea. Pentru asta se înrolă în PKK şi luptă în munţii Kurdistanului. Fiind rănită, abandonase lupta armată şi intră în Comitetul Central European al PKK, ocupându-se de *campanya*. Aceasta se ocupa de adunarea fondurilor, a contribuţiilor băneşti mai mult sau mai puţin voluntare, de la kurzii din diaspora, risipiţi în toată lumea. Era o operaţiune minuţioasă, perfect organizată, ale cărei rezultate erau aduse la Berlin de nenumăraţii „catâri”. Evin avea grijă mai ales de recalcitranţi, cu ajutorul unui grup de oameni, foşti camarazi de luptă, meritându-şi din plin porecla… Cei care nu plăteau îşi găseau prăvăliile cuprinse de flăcări, mai înainte de a fi împuşcaţi sau strangulaţi.

Avdal o văzuse fără mască o singură dată, la o petrecere dată în cinstea unei ambuscade organizate în inima Kurdistanului, care pricinuise zeci de morţi în tabăra turcească. Cu părul negru desfăcut, lung până la şolduri, ea intrase într-un dans sălbatic, în ritmul unui cântec de luptă, ce degaja o senzualitate primitivă. Se şoptea că îşi terminase noaptea în tovărăşia unui *heval*[14], poreclit *„At Yarragi”*[15].

Adevărata ei pasiune rămânea însă *„Apo”*, asupra căruia îşi concentra toată atenţia şi grija, ca o pisică faţă de puii ei.

Datorită paşaportului german, ea voiaja fără probleme prin toată lumea. Sosise la Damasc cu o săptămână în urmă, având ca scop oficial, pregătirea împreună cu liderul PKK a noii campanii de strângere a fondurilor. Mai era planificată şi o reuniune cu cei cinci comandanţi principali ai PKK veniţi din Kurdistan: Cemie Bayik, Murat Karaistan, Nirmetton Tac, Ouran Kalcan şi fratele lui Ocalan, Osman. Ocalan conducea PKK cu o mână de fier, controlând absolut totul, eliminând pe toţi duşmanii şi determinând politica mişcării kurde. Exact ca o cobră, el stătea neîncetat la pândă, fiind ajutat de informaţiile furnizate de Evin.

Zilnic, ea petrecea ore întregi în biroul de la etajul patru, discutând despre viitorul partidului şi al Kurdistanului şi făcând planuri de luptă împotriva Turciei. Aşa că Avdal nu fu surprins să o vadă acolo. La semnul mâinii ei, Avdal se apropie.

— Ce făceai acolo înăuntru? îl întrebă ea cu o voce aspră.

— Nimic, făcu Avdal.

Fără să mai scoată o vorbă, Evin îi arse o palmă de-i răsună capul.

Ameţit, cu urechile înroşite, Avdal rămase încremenit. Ca prin ceaţă, o auzi pe Evin spunând:

— Tu, vino aici!

Gulizer, albă ca ceara, avansa ca un automat, iar Avdal începu să regrete fapta sa. Evin, care veghea cu ferocitate asupra respectării dogmei, putea să-l facă să plătească scump cele două minute de fericire. În acelaşi timp, era furios că fusese pălmuit de o femeie. Dar în PKK se spunea adesea că *„Cir”* valora cât doi bărbaţi la un loc…

Evin ezită o clipă, apoi după ce înălţă furioasă din umeri se întoarse şi urcă la etajul patru, cu Kamuran după ea.

Fără să scoată o vorbă, Gulizer se îndreptă către etajul trei, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Avdal se luă după ea, în speranţa că incidentul nu va avea urmări. Membrii PKK, obligaţi să-şi facă autocritica în şedinţe, erau vinovaţi de crime cu mult mai grave, ca de pildă, deviaţii politice sau gestiune proastă.

Un delict sexual în sânul PKK era însă un fapt fără precedent.

*

* *

Avdal opri vechea lui maşină Honda în spatele scheletului unui Mercedes alb, abandonat în faţa intrării sediului de permanenţă al PKK, acolo unde o bombă plasată sub caroserie, îl făcuse praf, în urmă cu patru zile, pe 2 octombrie. Deflagraţia îi smulsese trei portiere, îi spulberase portbagajul şi îi proiectase capota de cealaltă parte a drumului. Curios era faptul că maşina nu arsese, rămânând cu pneurile intacte. Cel care se aflase la volan, Serdar, unul din bodyguarzii lui Ocalan, se alesese fără picioare şi nu mai putuse fi salvat.

Avdal încerca o senzaţie stranie ori de câte ori trecea prin faţa epavei. El fusese cel care cumpărase vehiculul de la un sirian bogat de origine kurdă, concesionar al firmei Mercedes, care se ocupa şi cu traficul de droguri. Era un simpatizant al PKK şi un generos contribuabil în *campanya*.

După ce adusese maşina, Avdal îi propusese lui Ocalan să o încerce. Şeful PKK, prea ocupat în acel moment, coborâse să arunce o privire noii achiziţii, apoi îi ordonase lui Serdar să o ducă la garaj. Dacă Ocalan ar fi încercat să facă un tur cu ea, ar fi fost sfârtecat întocmai ca nefericitul Serdar.

Bineînţeles, Kamuran deschisese o anchetă pentru a afla cine plasase bomba. Primul suspect era MIT[16] care jurase că-l va lichida pe Ocalan. Turcii aranjaseră însă treaba cu un membru al PKK. Nu era pentru prima oară când reuşeau să cumpere un militant prin şantaj sau prin mituire. Generosul donator era acum închis într-una din boxele de la subsol, folosite ca închisoare particulară a PKK. Acolo se mai aflau familia unui colector de fonduri care fugise cu banii şi o militantă

deviaţionistă.

Avdal îşi scoase pachetele din maşină şi se îndreptă către uşa păzită de doi militanţi instalaţi pe nişte scăunele, cu puştile puse pe genunchi. El îi salută cu un sonor *„Roj bas”* [17], întrebându-se dacă va putea să dea ochii cu Gulizer.

De la scurta lor întâlnire, nu mai putuse să se vadă între patru ochi cu ea. În cea mai mare parte a timpului, tânăra se afla în biroul ei de la parterul clădirii, în tovărăşia altor două militante. O văzuse la barul restaurant de la primul etaj, dar niciodată singură. Abia intrase în micul hol, că doi zbiri ai lui Kamuran, Diyar şi Polat, anatolieni de obârşie, cu feţele nerase, cu umeri laţi şi mâini bătătorite, ţâşniră din sala de gardă, în care o duzină de bărbaţi se zgâiau la televizor la un program al PKK. Fără să scoată o vorbă, ei îl înşfăcară de câte un braţ, făcându-l să scape pachetele pe jos, apoi îi răsuciră mâinile la spate.

— Ei, *hevale*, ce v-a apucat? protestă Avdal.

Fără să se obosească să-i răspundă, ei îl îmbrânciră către o uşă laterală, păzită de o santinelă înarmată, care le făcu loc să treacă. Avdal simţi cum i se taie picioarele. Scara îngustă şi prost luminată din faţa sa ducea la subsolul în care se aflau celulele şi camerele de interogatoriu, unde zăcea donatorul Mercedesului. Diyar îi trase o lovitură zdravănă în spate, ce-l făcu să-şi piardă echilibrul şi să cadă. După ce se redresă, fu împins într-o încăpere căptuşită cu faianţă albă.

— Chemaţi-l pe Kamuran! strigă Avdal, înnebunit de groază.

În loc de răspuns, Polat, masiv ca un taur, îi trase un pumn în stomac.

— *Khayin!* [18]

Avdal avu impresia că fusese lovit de un baros. Cu gura deschisă, el privea prostit, fără să fie în stare să scoată o vorbă. Distracţia abia începuse. Cei doi gealaţi începură să se „joace” cu el aruncându-l dintr-un perete în celălalt şi tăbăcindu-l ca pe un sac de box. După vreun sfert de oră de tratament, Avdal era ca o cârpă, cu buza de jos spartă, ochiul drept închis, nasul sfărâmat şi arcadele deschise. Trupul îl durea înfiorător şi nu se putea opri din vomat. Cu creierul înceţoşat din cauza loviturilor, nu reuşea să se gândească decât la un singur lucru: ca să fie astfel tratat, era nevoie de un ordin venit de sus. Nici măcar Kamuran nu ar fi procedat astfel din proprie iniţiativă. După ce ploaia de lovituri se opri, el îngăimă:

— Vreau să-l văd pe *„Apo”*.

— Dezbracă-te, îi ordonă Diyar.

Acesta se uita la el ca la o insectă dezgustătoare. Cu toate astea, chiar în acea dimineaţă luaseră ceaiul împreună la cantina de la primul etaj. Ce se întâmplase între timp? El mai făcu o încercare.

— Diyar, tu mă cunoşti, suntem doar *hevale*. Ce se petrece?

— Dezbracă-te, repetă kurdul cu un glas neutru.

Cu mâinile tremurând, el începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă şi să se dezbrace, nelăsând pe el decât slipul albastru. Diyar întinse degetul către pântecele său.

— Dă-i jos.

Resemnat, Avdal îşi lăsă slipul să alunece de-a lungul picioarelor, rămânând complet despuiat. Diyar îl privi câteva secunde cu o mutră scârbită, apoi îl întrebă:

— Ca să nu mai pierdem timpul, n-ai vrea să ne spui cât ai primit de la MIT ca să pui o bombă în Mercedes?

Avdal rămase mut de stupoare. Aşadar, asta era. Găsiseră un pretext ca să se răzbune pentru greşeala pe care o făcuse. Îşi aminti de privirea ameninţătoare a lui Evin şi de palma care îl mai ustura încă şi acum. Scorpia aceea afurisită îl intoxicase pe *„Apo”!* Era uşor să montezi o astfel de manipulare, având ca pretext un atentat ratat. El încercă să-şi păstreze sângele rece.

— *Heval*, noi doi ne cunoaştem de foarte multă vreme. Crezi într-adevăr ceea ce spui?

Diyar ridică din umeri.

— Eu unul nu cred nimic, spuse el cu o voce uscată. Şefii noştri ştiu şi pentru mine. Ei vor să afle cum s-au petrecut lucrurile. Doar tu ai fost după maşină.

— Da. *„Apo”* mi-a cerut să fac acest lucru. Am luat-o la Roqhat şi am adus-o aici. Dacă *„Apo”* ar fi încercat-o, eu aş fi urcat împreună cu el. Atunci…

— Nu-ţi mai pierde timpul degeaba, îi tăie vorba Polat. Nu am venit aici ca să stăm la taifas, ci pentru ca să mărturiseşti.

— Dar nu am făcut nimic, făcu Avdal cu un ton mai ferm, înghiţind sângele ce curgea din belşug din buza plesnită.

— Cu atât mai rău pentru tine, zise impasibil Diyar.

El luă un rulou cu corzi de pian şi îi legă braţele la spate, legându-i pumnii atât de strâns, încât legăturile îi intrară în carne. Avdal privi intrigat în jurul său. Ce aveau de gând să-i facă? În cameră nu era nicio piesă de mobilier, niciun instrument de tortură. Polat se apropie de el. El începu să-i palpeze testiculele, cântărindu-le în mână. Pe Avdal îl trecură fiori reci. Era pentru prima oară când un bărbat îl atingea în acest loc. Gestul acesta nu avea în el nimic sexual. Polat rânji.

— Măi, măi, ce mai tăuraş! Bun de prăsilă, ce mai!

Avdal nu înţelegea ce voia acesta să zică. Polar apucă un alt rulou cu corzi de pian. El confecţionă un laţ pe care îl petrecu în jurul organelor genitale ale prizonierului şi îl strânse încetişor. Deşi nu îl durea prea tare, Avdal se simţi cuprins de o frică viscerală, atroce. Ce avea de gând să-i facă?

Avea să afle imediat…

Diyar ieşi şi se întoarse cu un alt rulou, cu corzi mult mai subţiri. El le legă de corzile de pian şi începu să tragă ca pentru a le încerca rezistenţa. Avdal simţi că este tras şi căzu. Polat aduse de pe culoar un scaun de bucătărie metalic pe care îl aşeză în mijlocul încăperii. Intrigat, ţinut în lesă de coarda de pian, Avdal ridică ochii şi observă un inel gros plantat în mijlocul plafonului. Polat se urcă pe scaun, petrecu firul prin inel şi sări de pe scaun. El trase apoi de coarda care se întinse. Avdal simţi cum este tras în sus şi, în mod mecanic, se ridică în vârful picioarelor. Coarda de pian îi intră în carne, smulgându-i un urlet de durere. Nu putea să creadă că i se întâmplă aşa ceva. Vocea ironică a lui Diyar îi ajunse la urechi ca într-un coşmar.

— *Khayin!* Acum vom vedea dacă ai c… de soi!

Avdal scoase un ţipăt atroce în clipa în care fu smuls de la pământ. Cei doi kurzi trăgeau în mod constant de coardă, ridicându-l. O durere arzătoare îi sfredeli măruntaiele. Cu capul lăsat pe spate, cu braţele legate, el se legăna în aer ca un balot legat fedeleş.

Avdal urla ca un porc înjunghiat. Coarda avea să-i taie carnea, mutilându-l de moarte. Durerea era insuportabilă, dar organele sale genitale se încăpăţânau să reziste, suportând greutatea trupului.

— *Heval*, ar trebui să mărturiseşti. După aceea nu vei mai suferi.

— Dar nu am făcut nimic, protestă cu glasul slab Avdal.

Polat îl trase uşor de piciorul stâng ca să-l răsucească încet. Avdal scoase un ţipăt de agonie şi îşi pierdu cunoştinţa. Când îşi veni în fire, încă se mai rotea în aer. Fiecare milimetru de deplasare era un supliciu.

Acum era singur. Lumina era stinsă. Avdal încercă să se gândească. Cu mâinile legate la spate, era total neputincios, chiar dacă picioarele nu-i fuseseră legate. Cel mai uşor balans, îi pricinuia valuri de durere în toate fibrele trupului. Picioarele îi spânzurau la o înălţime de şaizeci de centimetrii de podea, dar şi dacă ar fi fost ridicat la zece metri, durerea ar fi fost aceeaşi. Se întrebă cât timp putea să reziste. Acum nu mai simţea coarda de pian ce îi intra în carne.

Se gândi că dacă s-ar zvârcoli mai tare, s-ar automutila şi ar scăpa mai repede de tortură. Instinctul de conservare fu însă mai puternic şi încercă să se menţină cât mai nemişcat cu putinţă.

Atârnat în întuneric ca un porc înjunghiat, el începu să se roage la Dumnezeu, lucru care nu i se mai întâmplase de multă vreme.

Capitolul II

Când auzi că se deschide uşa, Avdal reuşi cu greu să-şi deschidă pleoapele lipite de sânge şi lacrimi. Nu mai ştia de când stătea

suspendat în întuneric. Singura sa grijă era să stea imobil, pentru a-şi reduce cât de cât supliciul.

Nu i se dăduse nimic de mâncare, dar nu îi era deloc foame. Ar fi dat însă orice pentru un pic de apă. Limba i se umflase în gură, la fel şi buzele sparte.

Deodată lumina îl orbi. La început, nu putu să desluşească ca prin ceaţă decât nişte siluete, apoi auzi o voce ironică:

— Mi se pare că se simte bine.

Dezlipindu-şi cu greu pleoapele, Avdal îl recunoscu pe Kamuran, care stătea alături de Diyar şi îl observa la fel cum un entomolog studiază o şopârlă ţintuită pe o planşă anatomică. Atunci se apropie un al treilea bărbat, iar Avdal simţi cum un val de bucurie îi cuprinde inima. Aplecându-se către chipul masacrat, bărbatul spuse cu o voce plină de blândeţe:

— Avdal, *brayemin* [19], sunt aici.

Era Kendal, fratele mai mare al lui Avdal, care de obicei locuia în Germania, la QG din Berlin al PKK. Ce căuta el aici?

Prezenţa lui îl reconfortă pe prizonier. Vru să spună ceva, dar nu reuşi decât să scoată un sunet dezarticulat. Fratele său îi atinse faţa cu degetele.

— Totul va fi bine! spuse el cu o voce plină de afecţiune. Trebuie doar să ne spui ce s-a întâmplat. După aceea vei fi judecat de tovarăşii noştri. Sunt sigur că ai circumstanţe atenuante. Cineva a reuşit să te manipuleze.

O disperare cumplită îl cuprinse pe Avdal. Aşadar, chiar şi propriul său frate îl credea vinovat!

El deschise gura, vru să protesteze, dar din gâtlej ieşi o bolboroseală de neînţeles. Vru să-şi mişte capul, dar declanşă un uşor balans ce îi smulse un urlet de durere. Atunci îl auzi pe fratele său cum îl întreabă îngrijorat pe Kamuran:

— Nu ar fi mai bine să-l dăm jos? Nu cred că va mai rezista mult. Priviţi, s-a înnegrit de tot! Va muri.

Avdal înţelese că se referea la organele sale genitale. El, care fusese atât de mândru de bărbăţia sa! Toate sentimentele, toate senzaţiile lui, se înecau în această suferinţă abominabilă. Îşi reţinu respiraţia, aşteptând clipa în care va fi lungit pe pardoseală, eliberat de îngrozitoarea durere din pântece. Vocea lui Kamuran îl îngheţă.

— Nu pot încă. Mai întâi trebuie să vorbească. Să dezvăluie toate contactele avute cu MIT. Dacă îl dăm jos, nu va mai dori să vorbească. Ştii prea bine acest lucru, *heval*.

Avdal îşi vedea fratele cu capul în jos, dar putea să discearnă expresia de pe chipul acestuia. Kendal încerca să-l salveze, evitând să se compromită.

Acuzaţia de colaborare cu MIT, inamicul înverşunat al PKK, era cea

mai gravă acuzaţie.

— Dar o să moară, Kamuran! protestă Kendal. Nu vezi în ce hal este?

Kamuran nu se clinti şi nu scoase niciun cuvânt. Nu era problema lui. Un prizonier prins de el trebuia să-şi mărturisească vina, altfel nici el nu ar mai fi fost considerat bun la ceva.

Tăcerea se prelungi. Kendal părea încremenit. Fusese foarte apropiat de fratele său, care se înrolase în PKK datorită lui.

— *Brayemin*, fii te rog de înţeles. Ştiu că nu mai poţi vorbi şi iată ce-ţi propun: Kamuran o să-ţi pună întrebările, iar tu ai să răspunzi dând din cap. Astfel va fi totul foarte bine.

Avdal înţelese că fratele său voia cu orice preţ să-l elibereze, să-l dea jos. Înecat de durere făcu un semn de acceptare cu capul. Supliciul trebuia curmat. Kendal se întoarse către Kamuran.

— Poţi să pui întrebările, *heval*.

Kamuran, impenetrabil, se apropie şi întrebă cu un glas puternic:

— Ştiai că există o bombă în maşina lui *„serok”?*

Fu nevoie de ceva timp ca aceste cuvinte să ajungă în creierul lui Avdal. El nu răspunse imediat. Chiar şi în situaţia în care se găsea, îşi dădea seama ce ar fi însemnat un răspuns afirmativ. A-l ataca pe Abdullah Ocalan era suprema crimă, ce putea fi pedepsită printr-o moarte înfricoşătoare. Pe de altă parte, dacă mai rămânea în poziţia aceea, oricum urma să moară. Poate că mai bine avea încredere în fratele său, ca să mai câştige un pic de timp.

Cu umerii susţinuţi de mâinile lui Kendal, el înclină capul, afirmativ. În ochii întunecaţi ai lui Kamuran sclipi o lumină de satisfacţie. El întrebă:

— Ai primit bani?

Avdal ezită din nou, neştiind ce răspuns se aştepta de la el. Era mai simplu să răspundă cu un „da” şi la această întrebare. Avea să lămurească mai târziu lucrurile.

Kamuran înregistră şi acest răspuns, fără să reacţioneze în vreun fel. După câteva secunde de tăcere, îi puse cea de a treia întrebare:

— Atentatul a fost pus la cale de agenţii MIT?

Cercul urma să fie închis.

Avdal dădu uşor din cap. Deja nu prea mai conta… Calm, Kamuran scoase din buzunar un pachet de ţigări şi îşi aprinse una cu o brichetă Zippo, ce avea gravată pe ea emblema *US Army*. Bricheta fusese luată, de la un ofiţer turc măcelărit de kurzi. Trase fumul adânc în piept înainte de a trece la întrebarea următoare.

— Eşti gata să ne dai numele agenţilor MIT?

Avdal îşi spuse că asta nu-l angaja la nimic. După ce va fi eliberat, va putea să explice totul. Vor fi forţaţi să-l asculte. Fratele său, Kendal, era un membru important al PKK. Va avea grijă să aibă parte de un

proces obiectiv. Şi el era convins de faptul că turcii puseseră la cale atentatul împotriva lui Ocalan. Doar nu era pentru prima dată. Mai puteau fi însă şi sirienii de vină. Aceştia erau dornici să scape de oaspetele ce le pricinuia atâtea neplăceri din partea turcilor. Cu Havez El-Assad, preşedintele sirian, nu mai puteai fi sigur de nimic…

Lui Avdal îl veni o idee. Bărbatul care oferise Mercedesul era un important traficant de heroină. Drogul trebuia să tranziteze Turcia. Or, traficanţii aveau adesea legături cu MIT. Se putea ca acesta să fi fost obligat să accepte un târg. Aceasta ar fi putut explica cele întâmplate. El înclină capul atât de tare, încât trupul i se balansă, provocând un nou val de durere. Imediat, Kamuran îl întrebă:

— Eşti gata să faci o declaraţie scrisă cu toate crimele tale?

Era cireaşa de pe tort. Dintr-un motiv de natură psihologică poate, durerea se reactivase de la începutul interogatoriului. Simţi cum îl cuprinde panica. Încercă să spună ceva, dar nici acum nu reuşi să articuleze vreun cuvânt.

Vocea lui Kendal îi încălzi inima.

— A făcut ce trebuia să facă, îi spuse el lui Kamuran. Ai să-l pui să scrie o declaraţie. Acum dezleagă-l.

Ridicase vocea spunând aceasta. Kamuran nu se sinchisi. Strivind ţigara sub picior, el spuse calm:

— Nu eu hotărăsc asta, *heval*. Trebuie ca mai întâi să raportez.

— Dar mi-ai spus că…

Kamuran rămase impasibil.

— Nu am promis nimic. Trebuie să dau raportul. Tu poţi să rămâi aici.

Spunând aceasta, el se îndreptă către uşă şi se făcu nevăzut.

Kendal întâlni privirea rugătoare a fratelui său şi, fără să mai aştepte o clipă, se îndreptă spre peretele de care era agăţată coarda. Era hotărât să nu mai aştepte întoarcerea lui Kamuran. Imediat însă, Diyar îi bară drumul, cu braţele încrucişate la pieptul musculos şi cu o privire răutăcioasă.

— Kamuran a spus să-l aştepţi, făcu el. Nu va lipsi decât un moment.

— Vezi doar în ce hal se află! protestă Kendal.

Kurdul ridică din umeri şi spuse pe un ton dispreţuitor:

— *Heval*, fratele tău este un mare ticălos. Un gunoi! Dacă era după mine, i-aş fi smuls c… cu propriile mele mâini şi i le-aş fi vârât pe gât!

Kendal tresări, dându-şi seama că a greşit îndemnându-şi fratele să mărturisească. Măcar dacă ar fi putut să vorbească! Nu putea să creadă nimic din toată povestea asta! Fratele său nu avea niciun motiv ca să trădeze. Îi ura pe turci. Numai că viaţa dusă în ilegalitate avea uneori surprizele ei… Se resemnă, cu ochi aţintiţi la uşă.

Imediat după ce fratele său va fi detaşat de acea coardă oribilă, va

avea şansa să se explice.

*
* *

Pe palier se auziră paşi. Kendal era surprins: erau paşi diferiţi, păreau a fi două persoane. Kamuran intră primul, urmat de Evin. Femeia avea o privire impenetrabilă, părul îi era prins în coc, purta o bluză de un alb opac şi o fustă neagră şi lungă, iar pe umăr îi atârna o geantă. Îi făcu lui Kendal un semn scurt, ignorându-l pe bărbatul suspendat de plafon.

— *Roj fache, hevala heja*[20], zise ea cu o voce de gheaţă. Îmi pare foarte rău de cele întâmplate. *„Serok”* a cerut ca tu să vii la Damasc ca să-ţi dovedească că are încredere în tine. Ştie că eşti un militant credincios pe care poate conta.

— Mulţumesc, *hevala*, spuse Kendal. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Aş fi putut să răspund pentru fratele meu ca pentru mine însumi.

Evin făcu un gest evaziv, care însemna că acum nu te mai poţi încrede în nimeni. Kendal simţi că fierbe. Chipul congestionat de durere al fratelui său, poziţia oribilă a cestuia îi provocau o senzaţie de vomă. Văzuse multe în viaţa lui, dar nimic nu fusese atât de crud.

— Trebuie să ne protejăm, făcu Evin. MIT nu pierde nicio ocazie ca să ne slăbească unitatea. Nu avem dreptul să fim cuprinşi de slăbiciune.

Kendal cunoştea trecutul de combatantă al lui Evin. Aceasta avea tot dreptul să vorbească aşa.

— Înţeleg, recunoscu el cu un ton aproape umil. Avdal a mărturisit. Acum trebuie să-l dezlegăm ca să poată face o declaraţie scrisă. Aşa m-am înţeles cu Kamuran. Sunt de acord că trădătorii trebuie pedepsiţi, dar totuşi este vorba de fratele meu.

El văzu buzele lui Evin strângându-se. Ea rămase tăcută câteva momente, apoi vârî mâna în geantă şi scoase un pumnal lung de vreo cincisprezece centimetri, cu mâner negru din lemn. Ţinându-l de vârf, ea i-l întinse lui Kendal.

— Detaşează-l chiar tu, doar îţi este frate.

Vădit uşurat, Kendal luă pumnalul. Când îl avu în mână, realiză deodată perversiunea propunerii lui Evin. Dacă tăia coarda, fratele său avea să se izbească de pardoseala sălii de tortură, suferind şi mai mult. Trebuia să desprindă coarda din zid şi să lase trupul încetişor pe pardoseală. El făcu un pas către zid, dar fu oprit de Diyar. Atunci îşi dădu seama că ceva nu este în regulă… Se întoarse. Evin şi Kamuran îl observau nemişcaţi. Evin spuse cu o voce egală:

— Kendal, ţi-am spus ce trebuie să faci.

Era tonul unui profesor ce se adresează unui elev niţel cam obtuz… Kendal se apropie de fratele său, îl privi în ochi şi-i adresă un zâmbet

crispat. Apoi întorcându-se către Evin, o întrebă cu o voce nesigură:

— Chiar vrei să tai coarda?

Un zâmbet slab lumină chipul auster al kurdei.

— Nu. Vreau săi tai c… Imediat!

Kendal crezu că nu înţelege bine. Era un coşmar şi totul i se amesteca în cap. Braţele îi atârnau lângă trup. Evin scoase din geantă un revolver automat Tokarev. Cu mâna stângă trase culasa, introducând un glonţ pe ţeavă, apoi îndreptă arma spre capul lui Kendal.

— *Heval*, este posibil ca fratele tău să-ţi fi spus ce are de gând să facă. Ca să fim siguri de adevăr, nu putem proceda decât într-un singur mod. Trebuie să faci singur dreptate. Dacă refuzi, înseamnă că-i eşti complice. În cazul acesta, îţi voi trage un glonţ în cap şi îi voi reteza eu singură boaşele.

Într-o fracţiune de secundă, universul lui Kendal se răsturnă. El ştia că Evin nu va ezita niciun moment, că era prins în capcană, că soarta fratelui său fusese pecetluită chiar de el, indiferent că era vinovat ori nu. El privi chipul lui Avdal, care auzise totul. Privirile lor se întâlniră şi rămaseră unite câteva clipe. Kendal ar fi vrut ca timpul să rămână în loc. Apoi se aplecă şi şopti:

— Iartă-mă, *brayemin*.

Pentru prima dată avu curajul să privească la îngrozitoarea carne înnegrită, ce fusese cândva mândria fratelui său. Cu o mişcare scurtă, el o reteză de la rădăcină. Fusese mai uşor decât crezuse. Simţi o uşoară rezistenţă, auzi urletul îngrozit al lui Avdal, apoi corpul acestuia căzu greu pe pardoseală. Sângele ţâşni din înspăimântătoarea rană, răspândindu-se pe dale, în timp ce oribila masă de carne înnegrită se legăna în faţa ochilor săi, agăţată încă de coarda de pian.

El îşi mută privirea de la această îngrozitoare viziune şi îl văzu pe fratele său închircindu-se de durere într-o baltă de sânge ce se mărea întruna. Îi întâlni privirea pentru ultima oară şi auzi vocea rece a lui Evin, al cărei nume însemna în limba kurdă „iubire”.

— *„Serok”* va fi mândru de tine, *heval*.

Capitolul III

La castelul Liezen, petrecerea era în toi. Începând cu ora şapte seara, maşinile intrau una după alta în curte cu oaspeţii sosiţi din toată Austria. Femei îmbrăcate în rochii lungi de seară, bărbaţi în smoching. Alexandra şi Malko îi întâmpinau în holul cel mare, la intrarea în galeria strămoşilor, în care portretele membrilor a mai multe generaţii ale familiei Linge alternau cu vitrinele ce conţineau obiecte preţioase şi rare. Originară din Prusia orientală, această

familie era răspândită cam prin toată Europa Centrală, de unde acum se întinde Polonia, şi până la Liezen, un mic burg austriac de la frontiera cu Ungaria, ce adăpostea singurul castel aflat în proprietatea ultimului reprezentant, Alteţa Sa Serenisimă Prinţul Malko Linge, Cavaler al Ordinului Serafimilor, Margraf de Basse-Lusace, Cavaler al Lânii de aur, conte al Sfântului Imperiu roman, Cavaler de onoare şi de devoţiune al Ordinului suveran de Malta, Landgraf de Fletgaus…

Desigur, cea mai mare parte a acestor titluri erau atestate doar de un vraf de documente prăfuite şi nu aduceau deţinătorului decât o satisfacţie pur morală. Dar erau o legătură cu trecutul glorios şi plin de prestigiu al acestei mari familii. Iar în afara lui Malko, titlul de Alteţă Serenisimă nu mai era purtat decât de câteva capete încoronate, ca de pildă prinţul Rainier de Monaco.

Malko, într-un smoching albastru ca noaptea, se făcea că nu bagă în seamă privirile pofticioase aruncate de invitaţii săi masculi Alexandrei. Veşnica sa logodnică era îmbrăcată cu o rochie roz, model Versace, strâns mulată pe trup, asortată cu cadranul roz al ceasului Breitling Callistina. Decolteul adânc în formă de V, le făcea pe invitatele cele mai pretenţioase să-şi aplece plivirile, într-un acces de aparentă umilinţă, în timp ce soţii şi amanţii lor treceau cu capul sus şi cu un zâmbet încremenit prin faţa acestei superbe creaturi de o reputaţie cam îndoielnică.

Elko Krisantem, îmbrăcat în livrea albă. Făcea naveta între sala de bal şi marea sufragerie, veghind cu ochi de vultur ceata de chelneriţe, angajate temporar.

Alcoolul curgea în valuri, iar zgomotul conversaţiei creştea din ce în ce mai mult. Chelneri stilaţi circulau neobosiţi printre mese, ducând platouri încărcate cu Stolicinaia, Defender, Taittinger şi, pentru unii mai speciali, suc de portocale. Alte platouri erau încărcate cu cel mai fin caviar, aranjat pe canapele din pâine prăjită în bucătăriile bătrânei şi credincioasei Ilse… Sosiseră deja peste şaizeci de invitaţi şi o orchestră braziliană circula printre mese aducând un aer proaspăt în această seară de primăvară. Malko i se adresă Alexandrei într-un moment de acalmie.

— Eşti absolut superbă! Abia aştept să se termine serata…

— De ce? întrebă ea cu un zâmbet ambiguu.

El se apropie de urechea ei.

— Ca să te leg… Cred că nici nu am să-ţi scot această rochie splendidă, deşi este un pic cam strâmtă pentru ce am de gând să-ţi fac.

Cei doi schimbară o privire complice. Marele pat din aramă în stil vechi, achiziţionat de la Claude Dalie şi instalat în ceea ce ei numeau „galeria lor cu oglinzi” nu era doar un loc de odihnă. Situată la primul etaj, această cameră îmbrăcată în oglinzi vechi servea mai ales pentru jocurile lor erotice.

— Trebuie să mai aştepţi puţin! spuse Alexandra cu un ton uşuratic. Astă-seară am poftă să mă distrez înainte.

Ea luă de pe un platou o cupă cu şampanie Taittinger Comtes de Champagne şi o goli pe dată. Apoi îl luă pe Malko de braţ şi îl trase spre sala de bal, unde se amestecară printre invitaţi. Toţi erau vechi cunoştinţe. Se aflau acolo mai bine de o duzină de foste amante ale lui Malko. Nu lipseau nici cei care o consolaseră pe Alexandra în perioadele lor negre, dar Malko prefera să nu afle numele lor. Tânăra femeie tocmai se opri în faţa unui bărbat înalt, cu tâmplele încărunţite şi cu nişte minunaţi ochi albaştri.

— Dieter! Nu am văzut-o pe soţia ta. Unde este?

— E plecată la Kitzbuhl. La schi.

Alexandra se întoarse către Malko.

— Îl cunoşti pe Dieter Malsen Ponickau, desigur!

— Bineînţeles, făcu Malko.

— Am auzit că duceţi o viaţă pasionant de aventuroasă, spuse Dieter după ce prinse din zbor o cupă plină cu Defender. Vânaţi pretutindeni în lume. Cred că aveţi trofee minunate.

— O, să nu exagerăm, spuse cu modestie Malko, admirând aplombul interlocutorului său.

Auzise multe lucruri despre frumosul Dieter, pe care Alexandra îl întâlnea în ceata lor de amici, în vreme ce el cutreiera lumea pe cheltuiala CIA-ei.

O fostă amantă a lui Malko, *Grafin* Thola Von Wisberg, se jurase că îi surprinsese într-un refugiu montan, într-o poziţie care nu lăsa loc de dubii asupra relaţiilor dintre ei. Cu răutate, Thola precizase:

— Nu aş putea spune că virilitatea lui este direct proporţională cu statura. Atunci când i-am surprins, logodnica ta îl degusta până la rădăcină. Dar ea, cu siguranţă, ştie mai bine…

Era tocmai genul de detaliu care face întotdeauna plăcere… Cu un surâs politicos, Malko se eschivă în mulţime. Nu avea poftă să se bată cu amanţii Alexandrei, dar nici nu dorea să fie prea chestionat în legătură cu „vânătorile” lui. Puţini erau la curent cu viaţa sa dublă, neştiind că mortarul ce unea vechile pietre ale castelului Liezen era făcut din sângele uscat al duşmanilor săi şi că Alteţa Sa Serenisimă prinţul Malko Linge era şi agent de lux în Central Intelligence Agency. Acest lucru îl forţa să-şi rişte în permanenţă viaţa ca să-şi poată permite o existenţă demnă de rangul său… Nimeni dintre invitaţi nu ştia că şampania Taittinger, sticlele cu Defender şi votca ce curgea în valuri, stolurile de oameni de serviciu cu mănuşi albe şi grămezile de caviar de la această somptuoasă serată fuseseră finanţate de o modestă parte dintr-un cec primit de Malko prin intermediul lui Franck Capistrano, *Special Advisor* al Casei Albe, din partea unui iranian fabulos de bogat, ca recompensă pentru că-l găsise pe asasinul soţiei

sale[21]. Era vorba de un milion de dolari, cu care Malko reuşise să repare acoperişul clădirii principale, să schimbe cele câteva sute de metri pătraţi de mochetă uzată până la urzeală şi să repare instalaţiile de canalizare ce datau din secolul precedent. Lucru curios, plumbul, material de bază în instalaţii, costa mai scump decât aurul…

Castelul Liezen era alcătuit din trei corpuri de cădire. Înainte de a intra în posesia lui Malko, fusese distrus, ocupat de nemţi, apoi de ruşi, ars. Doar clădirea centrală mai rezista de bine de rău. În cele două aripi, culoarele erau pustii, camerele erau goale şi neîncălzite. Menţinerea acestui gigantic vas pe linia de plutire era ca un fel de butoi al Danaidelor… Cu toate astea, Malko se străduia să-l ţină în picioare, cu încăpăţânarea unui ţăran.

*

* *

— Doamna a spus să trecem la masă, îi şopti Elko Krisantem lui Malko.

Interlocutorul stăpânului său, un nobil mărunt din nordul Austriei, îşi termină de băut cupa cu şampanie şi se precipită către sala de mese, sub privirile compătimitoare ale lui Krisantem.

Turcul era perfect în rolul de maestru de ceremonii, la fel ca şi în rolul de ucigaş cu simbrie. De la Istambul[22], unde îşi găsise noul stăpân căruia îi purta o admiraţie fără limite, visa să plece iar la drum, cu laţul şi cu vechiul său Parabellum Astra. Ştiind totul despre dubla existenţă dusă de Malko, el nu ar fi deschis niciodată uşa cuiva fără să aibă arma la brâu. Liezen fusese deja teatrul unor scene crâncene, cauzate de tipi care doreau să se răzbune[23]…

Malko o regăsi pe Alexandra nedespărţită încă de Dieter Malsen Ponickau. Împreună se îndreptară către marea sufragerie unde se aflau mesele luminate cu sfeşnice cu lumânări. În tumultul conversaţiilor, Malko ghici că invitaţii se arătau surprinşi de grandoarea acestei recepţii. Vesela era Meissen, din secolul XVIII, la fel şi argintăria, iar fiecare sfeşnic era o adevărată operă de artă. Alexandra şi el se despărţiră ca să prezideze fiecare câte o masă. Malko o descoperi surprins la masa sa pe *Grafin* Dolores Von Blankenberg, o fiinţă superbă, cu părul negru ca tăciunele şi cu o gură devoratoare. De origine sud-americană, ea era căsătorită cu ultimul descendent al familiei Blankenberg, care, în afară de un magnific castel în Austria superioară, poseda o avere considerabilă, dar şi maladia Parkinson în stadiu destul de avansat.

Dolores Von Blankenberg îi adresă un surâs capabil să incendieze până şi cortinele din pluş roşu.

— Ce bucurie să mă aflu aici în această seară, exclamă ea fără să-i pese de vecini, câteva perechi nesemnificative de bătrâni pleşuvi şi

rubiconzi şi femei uscate, plicticoase, dar convenabile. Soţul meu nu a putut veni din pricină că este niţel cam obosit, dar eu am ţinut enorm să văd minunatul dumneavoastră *schloss*…

Malko o privi fascinat. Îl impresiona mai ales gura…

— Castelul meu este prea modest în comparaţie cu al dumneavoastră, o corectă el, în vreme ce un chelner îi şoptea contesei la ureche:

— Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs 1990.

Somonul marinat era, pus deja în farfurii. Malko atacă porţia sa, întrebându-se de ce Alexandra – geloasă ca o tigroaică – responsabilă cu aranjamentul oaspeţilor, îl aşezase faţă în faţă cu această devoratoare de bărbaţi.

El o dezbrăcă cu privirea. Rochia furou neagră era de o simplitate absolută. Un detaliu sărea în ochi: bustul din muselină nu oferea decât o protecţie simbolică magnificilor ei sâni, a căror dezvoltare se datora mai mult siliconului decât naturii. De o senzualitate adevărată, contesa aprecia la fel de mult mâncarea cât şi sexul, degustând somonul cu poftă şi golind pahar după pahar. Ar fi fost nevoie de un chelner care să se ocupe numai de ea.

Acordurile orchestrei braziliene acopereau frânturile de conversaţie. Muzicanţii se apropiară de masa lor. Dolores Von Blankenberg se arcui ca o cobră, sedusă de şarmul gazdei sale, şi începu să-şi onduleze şoldurile pe scaun, cu un zâmbet încântat pe buzele groase şi roşii

— Ah, ador această muzică! spuse ea cu un zâmbet senzual.

Cu ochii aţintiţi în ochii lui Malko, părea că spune: „Mi-ar plăcea la nebunie să mă culc cu tine…”

Gura ei strălucea ca un far îndreptat către el. Brusc Malko simţi o atingere datorată piciorului tinerei contese, care îl tachina…

Simţi în pântece o furnicătură pricinuită de un milion de ace. Acest flirt, în mijlocul a şaizeci de invitaţi, era pe cât de erotic, pe atât de frustrant… Nu vedea cum ar putea concretiza această atitudine reciprocă. Dolores Von Blankenberg nu era prima vecină care îi făcea avansuri. Personalitatea sa ambivalentă aţâţa din belşug imaginaţia tuturor castelanelor aflate încă în stare să facă sex, măritate cu boşorogi mai plicticoşi decât ploaia şi mai preocupaţi de partidele lor de vânătoare decât de propriile lor neveste. Cele câteva amante pe care le avusese în acest cerc de-a lungul existenţei sale duble, îi creaseră o faimă, un fel de amestec de Rambo, James Bond şi Casanova. Imaginaţia făcea restul…

După ce dădură gata friptura de miel, trecură direct la şarlota cu fragi, stropită din belşug cu Taittinger. Pupilele negre ale lui Dolores străluceau ca două stele, iar sânii parcă îşi dublaseră volumul. Imediat cum Malko se ridică de la masă, ea îl urmă. Cu un gest maşinal, Malko

o căută cu privirea pe Alexandra şi înţelese imediat raţiunea pentru care aceasta îl aşezase lângă Dolores. „Logodnica” sa se îndepărta către saloane, la braţ cu frumosul Dieter Malsen Ponickau, iar coapsele lor se frecau în mers într-un mod destul de suspect.

— Nu-mi oferiţi un coniac?

Dolores stătea plantată în faţa lui, cu un surâs arogant şi promiţător. Malko luă un pahar plin cu coniac Ottard XO cu o frumoasă culoare de chihlimbar şi i-l întinse.

— Îl doriţi aşa sau *„long drink”?* o întrebă el.

Tânăra nu mai avu timp să-i răspundă. Elko Krisantem se strecură printre invitaţi şi îi spuse la ureche:

— Sie *Hoheit*, sunteţi chemat la telefon.

Malko aruncă o privire la ceasul său Breitling Crosswind Special cu calendar supradimensionat. Era aproape miezul nopţii. Cine putea să-l sune la această oră târzie?

— Notează numele şi numărul persoanei care a sunat. Voi chema eu mai târziu, răspunse el, cu ochii aţintiţi la muselina neagră ce abia acoperea sânii lui Dolores.

Turcul insistă zâmbind încurcat:

— Persoana spune că este vorba de ceva extrem de important. Insistă să vorbească chiar acum cu dumneavoastră.

— Cum se numeşte?

— Nu mi-a spus numele. A spus că v-a întâlnit la Berlin, la Jamal Talanbani.

Malko uită câteva clipe de Dolores Von Blankenberg. Jamal Talanbani era şeful PKK din Berlin, un bărbat cu care se întâlnise de două ori şi pe care nu ar fi trebuit să-l reţină în memorie. Ce ciudat…

Dolores, vexată, se apropie, lipindu-se uşor de el.

— Mi-ar place să vă vizitez castelul, spuse ea fandosindu-se.

Paharul cu coniac era deja gol… Dacă îi consuma şi pe bărbaţi la fel de repede…

— Spune-i acelui domn să revină, făcu el.

Elko se îndepărtă, iar el înfruntă privirea insistentă a sud-americancei. Furoul de dantelă şi muselină se mula pe un pântece plat şi pe nişte coapse în formă de amforă. Simţi că nu va scăpa de ea cu una cu două. Sufrageria rămăsese aproape goală, iar Alexandra se făcuse nevăzută.

— Aveţi un foc? îl întrebă Dolores scoţând din geantă o ţigară.

Malko i-o aprinse cu bricheta sa Zippo cu blazon, iar ea suflă agale fumul.

— Ei? insistă ea. Am rămas cam singurei aici şi s-ar putea să fim remarcaţi…

— În regulă, să începem cu biblioteca, propuse Malko. Apoi, vă voi conduce în donjon.

— Vai, ce romantic! se extazie Dolores.

Malko crezu că are de gând să îngenuncheze şi să-i aplice chiar acolo o felaţie. Chiar în clipa în care voiau să iasă pe uşă, apăru Elko Krisantem, cu fruntea încruntată.

— *Sie Hoheit*, persoana aceea insistă. Spune că este extrem de important, că este vorba de Abdullah Ocalan.

Malko rămase ţintuit în loc de mirare. Era smuls cu brutalitate din plină petrecere ca să fie azvârlit în existenţa sa paralelă. Îşi dădu seama că nu este vorba de un simplu inoportun. Prea puţină lume ştia că fusese în contact cu Jamal Talanbani, reprezentantul la Berlin al PKK. Or, Abdullah Ocalan era chiar preşedintele PKK, ce cutreiera Europa de câteva luni încoace. Înainte, Ocalan fusese rezident în Siria vreme de mai mulţi ani, coordonând din Damasc acţiunile politice şi operaţiunile militare ale mişcării separatiste kurde. Situaţia sa se deteriorase începând din anul precedent. Sirienii, hărţuiţi de turci, îl expulzaseră la 10 octombrie 1998. Ocalan luase un avion pentru Moscova, dar ruşii nu îl găzduiseră prea mult din cauza presiunii americanilor. Atunci aterizase la Roma la 12 noiembrie, rămânând în Italia până la 16 ianuarie 1999, dată la care a fost din nou expediat către Rusia unde se afla în continuare.

Într-adevăr, pe de o parte, America voia să facă pe plac Turciei, membră a NATO, şi aliaţilor ei în lupta dusă împotriva lui Saddam Hussein, dar pe de altă parte, lichidarea PKK, adevărat dinozaur marxist-leninist, mişcare teroristă şi violentă, nu-i displăcea deloc… Astfel, Abdullah Ocalan poposise la mijlocul lunii noiembrie la Roma, la invitaţia parlamentarilor italieni de extremă-stângă, cerând azil politic în Italia. Ar fi o litotă a spune că italienii au fost doar stânjeniţi… Cu toate astea, l-au ţinut două luni înainte de a-l trimite frumuşel în Rusia, unde, potrivit ultimelor ştiri, se mai afla şi în prezent…

Malko nu urmărise îndeaproape toate aceste peregrinări, cunoscând doar ceea ce relatase presa, dar era convins că CIA supraveghease toate mişcările liderului PKK, gata să-i pună beţe în roate la prima ocazie.

Ceea ce îl surprindea cel mai tare era faptul că nu CIA îl căuta, ci oamenii din PKK, conştienţi de faptul că face parte din tabăra adversarilor, în calitate de agent secret al centralei americane de informaţii.

Cu un surâs de scuză pentru Dolores, el se decise.

— Fă-mi legătura în bibliotecă, îi ceru el lui Krisantem. Ne întâlnim după aceea, adăugă el adresându-se de astă dată contesei.

*

* *

— Alo, Malko Linge la telefon.

Urmară câteva momente de tăcere, apoi o voce de bărbat spuse în limba germană, cu un puternic accent străin:

— Vă mulţumesc că aţi răspuns.

— Cine sunteţi dumneavoastră?

— Spuneţi-mi Dilan. Sunt un membru al PKK, unde ocup o funcţie importantă. Fac parte din Comitetul central european[24].

— De unde aţi aflat numărul meu de telefon?

— L-am găsit în agendele lui Jamal Talanbani. I l-aţi dat chiar dumneavoastră, avea şi cartea de vizită.

Era adevărat. Nu era vorba de un farsor.

— El v-a spus să mă sunaţi?

— Nu, nu, spuse necunoscutul. Dimpotrivă, el nu trebuie să fie la curent cu acest apel. Mi-aş risca viaţa.

— Dar de ce m-aţi sunat?

Urmă iar un moment de tăcere, apoi vocea continuă:

— Ştiu pentru cine lucraţi. Şefii dumneavoastră ar fi extrem de interesaţi să mă asculte.

— Atunci de ce nu v-aţi adresat direct lor?

Bărbatul râse scurt.

— Treaba este complicată. Probabil că nu mă vor crede. Pe dumneavoastră însă vă cunosc.

— Bine, făcu Malko. Ce doriţi să-mi comunicaţi?

El întoarse capul auzind uşa deschizându-se.

Dolores Von Blankenberg tocmai pătrunsese în încăpere, arborând un surâs timid. Din nou, Malko nu îi văzu decât gura. Ea ocoli măsuţa şi se apropie atât de mult de Malko, încât acesta îi adulmecă parfumul. Ca şi cum cei doi s-ar fi cunoscut de când lumea, muselina atinse smochingul lui Malko. O mână se furişă sub centură, strecurându-se abilă pe sub slip, şi o mână expertă îi eliberă membrul deja resuscitat. Era clar că discuţia purtată de Malko nu o interesa câtuşi de puţin pe contesă. Ea începu să-i frământe sexul cu o mişcare amplă şi lentă, uitându-se fix în ochii aurii. Malko simţi că ia foc. Dacă nu era Dolores, poate că nici nu i-ar fi răspuns acelui necunoscut. Fu cuprins de un val de dorinţă.

— Bine, unde putem să ne întâlnim?

— La Bruxelles, spuse Dilan. Voi fi acolo mâine şi voi rămâne o săptămână.

— Unde ne putem vedea?

— Vă voi anunţa eu la telefonul portabil, dacă nu v-aţi schimbat numărul.

Malko îşi reţinu enervarea. Mângâierea lui Dolores îl adusese în pragul extazului.

— Foarte bine, sunaţi-mă peste patruzeci şi opt de ore.

— Este vorba de o afacere extrem de urgentă, sublinie străinul.

Nici nu închise bine telefonul, că buzele cărnoase ale lui Dolores îi striviră gura. Timp de câteva clipe, el simţi limba ei agilă sondându-i gura, apoi începu să exploreze trupul partenerei sale.

— Nu, şopti ea, dezlipindu-şi gura, astăzi nu pot.

Cu toate acestea, ea continuă să-l mângâie din ce în ce mai repede, cu intenţia de a-l face să juiseze. Faptul nu era deloc dezagreabil, dar Malko, după câteva minute de la explozie, nu părea complet satisfăcut.

Era obsedat de un singur gând: să se înfrupte din această gură fabuloasă. Nedându-i drumul, el se lăsă pe canapeaua cumpărată de la Claude Dalie, atrăgând-o pe tânăra femeie odată cu el. Ea vru să-l sărute, dar el se feri.

Urmară câteva momente de luptă. Un fulger de mânie trecu prin ochii negri ai contesei.

— Doar nu aveţi de gând să mă forţaţi! şopti ea. Credeam că sunteţi un gentleman.

— Depinde de ziua în care ne aflăm, răspunse Malko.

Dorinţa lui făcea să crape stratul de vernis al civilizaţiei. Cu putere, el apăsă capul femeii către sexul său încordat.

Malko crezu că leşină de plăcere. Dolores Von Blankenberg, domesticită, nu-şi făcea de râs renumele, aspirându-l ca o ventuză. Din nefericire acest moment nu dură prea mult. Malko simţi că explodează şi urlă ca un animal, scuturat de un spasm sublim… Când se smulse din gura ei, el întâlni privirea reprobatoare a ochilor negri.

— Nu am mai fost niciodată forţată să fac asta, făcu ea. Sunteţi un adevărat sălbatic.

— Nu ar trebui să aveţi o astfel de gură, se apără Malko.

În uşa bibliotecii se auzi o bătaie şi vocea lui Krisantem întrebă:

— Aţi chemat, Alteţa Voastră?

— Nu, nu, totul este în regulă, răspunse Malko.

— Spuneţi-i să mai aducă puţin din acel coniac delicios, îi şopti Dolores.

— Elko, adu-mi puţin Otard XO, spuse Malko.

Tânăra contesă începu să-şi picteze buzele, fără o ranchiună aparentă. Reţeta ei era: un coniac, o felaţie, apoi un alt coniac. Era cu siguranţă o reţetă pentru frumuseţe. Ea se ridică în picioare, îşi netezi rochia şi îi adresă un zâmbet monden, ca şi cum nu l-ar fi găzduit în gura ei cu câteva minute mai devreme.

— Egoist murdar! V-aţi purtat ca un catâr!

Malko se înclină şi-i sărută mâna.

— Nu a fost decât o slăbiciune trecătoare, afirmă el. Ce-ar fi să cinăm peste câteva zile la *Sacher?*

Se auzi o bătaie în uşă şi intră Elko Krisantem aducând un pahar cu coniac pe un platou din argint. Dolores îl luă, îl ridică şi spuse:

— Pe curând, la *Sacher!*

Ea părăsi încăperea, cu paharul în mână.

Rămas singur, Malko îşi aminti de straniul apel telefonic. De ce un membru al PKK voia cu orice preţ să-l întâlnească pe el, un agent CIA?

Capitolul IV

— Pe jumătate din kurzii din PKK îi cheamă Dilan, îi spuse James Whale, şeful Centralei CIA din Viena. Probabil că este vorba de un prenume masculin, sau de o poreclă… Oricum, toţi membrii importanţi din PKK utilizează pseudonime şi îşi schimbă identitatea la fel de des ca şi cămăşile. Pot fi identificaţi doar cu ajutorul fotografiilor şi al amprentelor.

— În cazul acesta, cine poate fi acest Dilan? întrebă Malko.

Era luni dimineaţa. De la prima oră, Malko sunase la Centrala CIA din Viena.

— În măsura în care cunoaşte totul despre relaţia dumneavoastră cu Talanbani, este clar că ocupă un post relativ important în Berlin.

— Ar putea fi un membru al Comitetului central european?

— Desigur. Sunt vreo patruzeci la număr.

— Nu aveţi niciun fel de idee în legătură cu motivul pentru care m-a sunat Dilan?

— Absolut niciuna. Ei fac mult lobbying politic în Europa, exercitând astfel o uriaşă presiune asupra armatei turceşti din Kurdistan. Sunt foarte bine organizaţi şi călătoresc mult. Aşadar, cred că ar trebui să mergeţi la întâlnire. Fiţi însă extrem de prudent. PKK este adversarul nostru.

— Unde se află acum Abdullah Ocalan?

— La Sankt Petersburg, pentru moment. Facem ce ne stă în putinţă ca să fie expulzat din Rusia, dar acest lucru nu este evident. Poate că acest Dilan nu va mai da niciun semn de viaţă.

Malko închise telefonul, mai degrabă decepţionat: avea de-a face cu o fantomă. Era mai nerăbdător să o reîntâlnească pe Dolores decât să-l vadă pe misteriosul kurd. Alexandra, care îşi făcuse apariţia către sfârşitul seratei, nu părea să-şi fi dat seama de scurta lor întâlnire. Ea nu-i pusese nicio întrebare, fapt mai mult decât suspect.

*
* *

Malko tocmai se ridica de la masă, a doua zi, când apăru Krisantem cu telefonul portabil în mână.

— Vă caută domul de aseară, spuse el.

— Dumneavoastră sunteţi, domnule Dilan?

— Da, sunt eu, răspunse interlocutorul său. Acceptaţi să ne întâlnim?

— Unde?

— În Bruxelles.

— Cum doriţi.

— I-aţi pus la curent şi pe prietenii dumneavoastră?

— Da. Se întreabă cine sunteţi de fapt.

— O să aflaţi negreşit. Puteţi fi la Bruxelles mâine? Vă voi aştepta la ora două, într-un sushi-bar de pe bulevardul Louise, numărul 96.

— Voi fi acolo, promise Malko. Dar cum ne vom putea recunoaşte?

— Eu vă voi recunoaşte, spuse Dilan. Dar în orice caz, ar fi bine să aveţi în mână un exemplar din *New York Herald Tribune*. Pe mâine.

După ce închise telefonul, Malko sună imediat la Centrala CIA din Viena. O asemenea întâlnire trebuia pregătită cu atenţie.

*

* *

O burniţă fină se cernea peste Bruxelles, făcând ca oraşul să fie şi mai trist şi încetinind circulaţia.

Malko opri taxiul în dreptul numărului 40 de pe bulevardul Louise. Venise ceva mai devreme, sosind direct de la aeroport. Prevenită, Centrala din Bruxelles pusese la punct supravegherea discretă a locului unde avea să aibă loc întâlnirea. Malko plecă pe jos. Cinci minute mai târziu, el ajunse la sushi-bar. El observă locul câteva clipe, privind prin geamurile vitrinei. În afară de două femei singure, înăuntru nu mai era nimeni. Era un bar cu autoservire. Intră, şi o blondă deşirată şi insipidă părăsi casa şi se instală la o masă, în faţa unui castron cu orez şi a unui sake. El se duse să-şi ia o porţie de sushis dintr-o vitrină cu refrigerator şi aşeză pe masă ziarul *Herald Tribune*.

Fix la ora două, un bărbat împinse uşa de la intrare şi inspectă cu o privire sala. Era de statură mijlocie, cu părul negru pieptănat spre spate, destul de prost îmbrăcat, cu umerii laţi şi cu trăsături regulate. Putea fi orice. El se îndreptă fără să ezite către masa lui Malko şi se aşeză în faţa lui.

— Bună ziua, eu sunt Dilan.

Malko îl privi cu atenţie. Părea un tip inteligent, concentrat, cu mâini fine de intelectual. El scoase din buzunar un pachet de ţigări Gauloises blondes şi îşi aprinse una.

— De ce aţi dorit să ne întâlnim? îl întrebă Malko.

Kurdul trase un fum şi spuse cu o voce stinsă:

— Este o poveste lungă. Va trebui să mă credeţi pe cuvânt.

— Dilan nu este adevăratul dumneavoastră nume.

— Nu. Spuse zâmbind kurdul. Este un pseudonim foarte des folosit la noi. Veţi afla numele meu adevărat, dar mai târziu. Lăsaţi-mă să vă

spun povestea mea..

— Vă rog, spuse Malko.

— De trei ani fac parte din Comitetul central european. Lucrez în comisia financiară. Aveam un frate mai tânăr decât mine, care se înrolase în PKK, din cauză că eram şi eu acolo. Anul trecut, în septembrie, fratele meu se afla în Damasc, cu Abdullah Ocalan. Cum vorbea mai multe limbi, era secretarul lui particular… Într-o zi, mă aflam pe atunci la Berlin, am fost chemat de urgenţă la Damasc. Când am ajuns acolo, am aflat ceva îngrozitor. Potrivit Serviciului secret al PKK, fratele se făcuse vinovat de comiterea unui atentat la viaţa lui Abdullah Ocalan.

— Ce fel de atentat?

— O maşină capcană, oferită preşedintelui de către un simpatizant. Ea a explodat în clipa în care preşedintele ar fi trebuit să se urce în ea. Bineînţeles, toţi au bănuit că MIT-ul turc este în spatele acestui atentat, dar era nevoie de un colaborator din sânul partidului. Când am ajuns acolo, am descoperit că fratele meu fusese torturat în mod oribil.

Vocea i se sparse, apoi el îşi continuă relatarea. Malko era vădit impresionat de grozăvia scenelor de oroare descrise şi de cruzimea membrilor Serviciului de securitate al PKK. Dilan vorbea cu o voce monocordă, cu ochii în jos, trăgând în piept cantităţi mici de fum. Curând ajunse la scena finală: moartea atroce a fratelui său, pricinuită de mâna lui.

— De ce aţi comis acest gest oribil? îl întrebă Malko.

Dilan ridică privirea.

— Nu am avut de ales. Dacă aş fi ezitat, acea femeie, Evin, m-ar fi lichidat chiar mai înainte de a-l executa pe fratele meu.

— Abdullah Ocalan a aprobat această execuţie sălbatică? întrebă Malko.

— M-a primit la el înainte de a mă întoarce la Berlin. Era însoţit de Evin. Mi-a spus că este dezolat din pricina celor întâmplate, dar aşa este la război. Că fratele meu era vinovat şi că nu putuse să-l ierte. Şi că fapta lui nu avea să îmi schimbe poziţia în sânul mişcării, deoarece atitudinea adoptată de mine fusese corectă.

Curioasă accepţie a noţiunii „corect”: să-ţi castrezi propriul frate…

Dilan aprinse o altă ţigară şi îşi continuă povestea:

— Am fost nevoit să redactez un lung raport despre fratele meu şi să mă întorc la Berlin.

— A fost vinovat fratele dumneavoastră?

— Nu, nu cred asta.

— Atunci, ce au avut cu el?

O nouă tăcere.

— Mi-a trebuit destul timp ca să pot obţine o explicaţie, zise Dilan.

Cu timpul însă, limbile se mai dezleagă. Fratele meu a avut o aventură cu una dintre amantele lui Ocalan, una pe nume Gulizer. A fost surprins de Evin, care a pus la cale toată această înscenare contra lui cu ocazia acelui atentat.

— Dar Ocalan? El nu era la curent?

Dilan ridică spre el o privire încărcată de tristeţe.

— Nu ştiu. Poate că a fost influenţat de Evin. Sau a vrut să se răzbune pe fratele meu. El singur ştie. Dar în orice caz, rolul unui şef este să fie lucid şi să nu lase ca un inocent să fie condamnat.

Malko îi respectă tăcerea înainte să-l întrebe:

— Vă înţeleg tulburarea, dar care este motivul acestei întâlniri?

Dilan nu dădu un răspuns direct.

— De la moartea fratelui meu s-au întâmplat multe. După cum ştiţi, Abdullah Ocalan a fost obligat să părăsească Siria cu câteva săptămâni mai târziu. De atunci nu a mai găsit nicio bază fixă.

— Ştiu, zise Malko. Potrivit informaţiilor noastre, acum se află în Rusia.

— Exact. Dar trebuie să plece şi de acolo peste trei zile.

El îi lăsă lui Malko puţin timp ca să digere această informaţie, jucându-se cu pachetul de Gauloises blondes. Malko se întrebă ce anume va urma. Oare CIA era la curent cu această nouă mutare?

— De unde ştiţi? întrebă el.

Dilan avu un surâs trist.

— Sarcina mea este să organizez sosirea lui la noua adresă.

— Cine mai este la curent cu aceasta?

— În principiu, nimeni în afară de câţiva membri ai Comitetului central.

— Şi unde va pleca?

Malko începea să înţeleagă. Ori era vorba de o înscenare vicioasă, ori era pe urmele unei afaceri de extremă importanţă.

— Nu pot să vă spun încă înainte de a fi absolut sigur că nu veţi vorbi cu nimeni despre rolul meu. Am încă o familie în Kurdistanul turcesc. Numai pentru faptul că v-am contactat pot fi cu toţii executaţi.

Malko înţelegea.

— Vreţi să ni-l vindeţi pe Ocalan?

— Nu vreau să-l vând, ci să-l dăruiesc.

Ca şi cum ar fi măsurat gravitatea celor spuse, luă bricheta cu blazon a lui Malko şi îşi aprinse cu ea o nouă ţigară.

— La noi, acest lucru se numeşte preţul sângelui, zise el încet. Până mor, voi avea în faţa ochilor pe fratele meu spânzurat ca un porc în acea celulă. Încă mai simt rezistenţa opusă de carnea sa în momentul în care l-am mutilat. Ocalan este cel care l-a condamnat la moarte. Tot ce vreau e să mă răzbun. Ştiu că turcii ar da orice ca să-l vadă prins.

Dumneavoastră sunteţi prieteni cu turcii şi nici nu-l iubiţi.

Malko reflectă repede: nu se aşteptase la o asemenea propunere. Era prea frumos la prima vedere.

— Dar cum ne veţi putea ajuta? insistă el.

— Nu faceţi pe naivul. Ştiţi prea bine că nicio ţară europeană nu ar îndrăzni să-l predea pe Ocalan direct turcilor din cauza represaliilor exercitate de PKK. Nu-l veţi putea captura decât cu ajutorul unei operaţiuni clandestine. La fel cum au procedat francezii în cazul Carlos, în Sudan. Sunt gata să vă ajut să-i întindeţi o capcană.

Malko rămase tăcut. Bărbatul din faţa lui nu era un trădător ordinat. Dilan îi făcea mai degrabă o impresie bună. Avea o privire sinceră şi tot ce spusese stătea în picioare. Kurzii erau oameni mândri care cultivau răzbunarea la fel cum alţii cultivă roşii. Motivaţia lui era credibilă. Dar avea oare nevoie de el?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, kurdul preciză imediat:

— Ocalan nu este singur. Mai întâi este susţinut de toată organizaţia. De oameni ce îi sunt devotaţi, ca Evin. Ei au bani, au birouri în toate oraşele Europei şi o echipă de protecţie adecvată. Este imposibil să afli ce pun la cale. Aici pot să vă ajut eu.

Malko reflectă. Propunerea kurdului era foarte atrăgătoare.

— Unde intenţionează Ocalan să plece?

— M-am întâlnit cu el la Moscova. Mi-a spus că are două opţiuni. Ori o ţară din Europa, ori să se întoarcă în munţii Kurdistanului ca să lupte. Preferă însă să rămână în Europa…

Era de înţeles…

Bărbatul care îşi spunea Dilan se uită la ceasul pe care îl avea la mâna dreaptă, un vechi Breitling Navytimer.

— Trebuie să plec, zise el. Vă voi contacta în curând. Atunci îmi veţi spune dacă acceptaţi să colaboraţi cu mine. Acum, voi pleca primul. Dumneavoastră mai aşteptaţi puţin.

Ei se despărţiră fără să-şi dea mâna. Malko mai lăsă să treacă cinci minute, apoi plecă spre centru ca să caute un taxi. Spera că Centrala CIA din Bruxelles acoperise bine această întrevedere.

*

* *

Când intră în biroul lui James Whale, şeful Centrale CIA din Viena, Malko fu întâmpinat cu căldură de american. Cu barba sa deasă şi cu aspectul său deşelat, semăna mai degrabă cu un *guerillero* al anilor cincizeci. El îi strivi degetele cu un surâs radios.

— *Well done! Well done!* **[25]**

Malko remarcă atunci un al doilea personaj, aşezat într-un fotoliu. Era un tip bondoc, cu un început de chelie şi cu un nas ascuţit. James Whale i-l prezentă imediat.

— William Morris, de la Centrala noastră din Ankara. A venit special ca să vă întâlnească. Doriţi o cafea?

— Fie o cafea.

Americanii trimiteau oameni pe Lună, dar erau incapabili să facă o cafea ca lumea. Trecuseră două zile de la întâlnirea de la Bruxelles şi în ajun primise un fax prin care era chemat la James Whale. Acest lucru îi permitea să ia masa cu Dolores Von Blankenberg şi să continue idila din punctul în care o întrerupsese.

— Am reuşit să-l identificăm pe Dilan, anunţă triumfător James Whale. Cu ajutorul unor fotografii făcute de echipa noastră la Bruxelles. După ce s-a despărţit de dumneavoastră, a plecat pe jos la numărul 52 de pe bulevardul Louise. Acolo este sediul mai multor organizaţii kurde. În primul rând, guvernul kurd în exil, apoi ARGK – Frontul de Eliberare al Kurdistanului –, vitrina legală a PKK; şi în cele din urmă, mai este şi sediul permanenţei PKK.

— Cine este acest bărbat?

— Se numeşte Kendal Gunde Sani. În traducere, Kendal din satul Sani. La kurzi, nu există nume. Ei folosesc doar prenumele, urmat de numele satului de origine. Acest lucru nu ne uşurează sarcina… Deci, Kendal, pe care îl cunoaştem de multă vreme, face parte din Comitetul central european al PKK. Este un politician, nu un activist, face parte din ceea ce numim „primul cerc” al lui Ocalan.

Lucrurile erau din ce în ce mai surprinzătoare.

— Dar ce ştiţi despre povestea cu fratele său?

Americanul zâmbi cam încurcat.

— Aici ne aflăm într-o zonă „albă”. Nu am reuşit să verificăm nimic. Fratele său, dacă a existat, nu a fost niciodată reperat de serviciile noastre. Probabil nu a fost destul de important. În plus, nu ştim cum îl chema. Poate fi posibil, dar neverificabil.

— Dar istoria cu atentatul?

James Whale se întoarse către William Morris, tipul din Ankara. Acesta îşi aprinse o ţigară neagră cu un Zippo, apoi se întoarse către Malko.

— Să începem cu ceea ce ştim. La 2 octombrie 1998, a existat o tentativă de atentat contra lui Abdullah Ocalan, prin intermediul unui Mercedes capcană, oferit de un concesionar Mercedes din Damasc preşedintelui PKK. Avem chiar şi fotografia maşinii.

— Lovitura a fost dată de turci?

William Morris dădu din cap.

— Aici lucrurile se cam încurcă. Omologii mei din MIT s-au jurat că nu au nimic de-a face cu acest atentat. Că în acea vreme, nu reuşiseră încă să penetreze cercul închis în jurul lui Ocalan. Deci presupusul frate al lui Kendal nu era în niciun caz agentul lor.

— Kendal cu siguranţă nu era, remarcă Malko. Dar dacă nu MIT a

pus la cale atentatul, cine ar putea fi?

— Bună întrebare! zâmbi William Morris. Bineînţeles, cred că sunt capabili să mintă, dar nu văd niciun motiv să o facă. Rămân deci puţine posibilităţi. O mişcare kurdă de extremă stânga, rivală lui Ocalan, ca Delsol, dar ei nu au asemenea mijloace. O fi vorba de vreo poveste din sânul PKK? De asemenea, greu de crezut. Sau poate fi un „mesaj” al sirienilor ca să-i facă să înţeleagă că liderul lor a încetat să mai fie *persona grata* în Damasc. Este ipoteza cea mai plauzibilă. Dar imposibil de verificat.

— Totul pare extrem de bizar, spuse Malko. Dacă acest Kendal vrea să ne întindă o cursă, nu înţeleg cum ar proceda.

William Morris suflă fumul cu miros fetid.

— Poate că spune adevărul, remarcă el. Niciunul din elementele furnizate de el nu poate proba că povestea sa ar fi falsă. Este numai imposibil de verificat. În orice caz, există şi o informaţie exactă: ruşii se pregătesc să-l expulzeze pe Ocalan… Apropo, mai există un element care întăreşte spusele lui Kendal. La Moscova, Ocalan se află în compania uneia din militante, pe nume Gulizer. Este o blondă frumoasă cu sâni planturoşi, militantă în PKK. Actualmente, favorita sa…

— Favorita? repetă Malko uşor mirat, deoarece nu avea nicio informaţie privind viaţa sexuală a liderului kurd.

William Morris zâmbi.

— Asemenea colonelului Kadafi, lui Ocalan îi place să se înconjoare cu femei. Sub eticheta de gărzi de corp, secretare, interprete sau asistente. Asta nu mai miră pe nimeni: este pur şi simplu un adevărat harem. Se pare că militantele îşi dispută onoarea de a se culca cu el. Sunt fete tinere, între douăzeci şi treizeci de ani. Uneori „lucrează” cu două sau trei deodată. Cum este celibatar, treaba asta nu şochează pe nimeni. La urma urmelor, PKK nu este un partid islamist…

— Ce cunoaşteţi despre acea Evin, menţionată de Kendal?

— A, asta-i altă problemă. Se crede că şi ea a fost amanta lui Ocalan, dar acum are funcţiuni cu mult mai importante. Este consilier politic şi totodată responsabil de *campanya*, colecta de fonduri pentru PKK. Este o femeie dură, cu un comportament de o ferocitate bine cunoscută. Ea a luptat în munţi şi dispune în prezent de un paşaport german. Călătoreşte mult, dar cel mai mult stă în Germania.

— Atunci, ce trebuie să fac? Să renunţ?

William Morris sări de parcă fusese muşcat de un scorpion.

— Ferească sfântul! Turcii sunt deja înnebuniţi. Numai ideea că ar fi o şansă de unu la sută ca să pună mâna pe Ocalan, şi tot trebuie să încercăm.

Era clar. Chiar dacă restul de nouăzeci şi nouă la sută implica o

cursă diabolică în care să-şi lase el pielea. În ochii celor din CIA, numai morţii americani erau nişte morţi adevăraţi…

El se ridică în picioare.

— Perfect, aştept deci apelul lui Kendal.

— Vreţi să luaţi masa cu noi? îi propuse James Whale.

— Sunt dezolat, am deja un aranjament, se scuză Malko. Va fi o plăcere să mâncăm împreună cu altă ocazie.

— Cred că suntem sortiţi ca să ne mai întâlnim, sublinie William Morris, cu subînţeles. Dacă îi veţi ajuta pe turci să-l prindă pe Ocalan, vă vor arăta o recunoştinţă etenă.

Era de dorit ca această recunoştinţă să nu fie postumă.

*
* *

Malko o reîntâlni pe Dolores Von Blankenberg instalată la o masă la *Sacher*, având înaintea ei o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. Sobrietatea costumului taior de culoare gri, cu fusta atât de strânsă, încât abia putea să-şi încrucişeze picioarele, contrasta în mod izbitor cu senzualitatea trăsăturilor ei. Părul negru ca pana corbului, strâns la spate, dispărea sub o micuţă pălărie cu voaletă, ce se oprea chiar deasupra enormei guri sângerii. Malko se înclină înaintea ei.

— *Ich küsse ihre Hand, Grafin!* **[26]**

Dolores îi adresă o privire arzătoare prin voaletă.

— Sunt deghizată în curtezană în genul anului 1900, zise ea. Cum vă place?

— Enorm, spuse Malko punându-i o mână pe o coapsă.

El simţi umflătura făcută de jartieră. Pe loc, kurzii, turcii, Abdullah şi CIA se spulberară într-un nor roz.

— Sper că azi, nu ne va mai deranja telefonul, remarcă cu perfidie tânăra *Grafin* scoţând o ţigară dintr-un etui din aur fin ornamentat.

Malko îi oferi un foc. Dolores suflă fumul încetişor.

— Mă invitaţi mai întâi la masă? întrebă ea cu şiretenie în glas.

*
* *

Soneria telefonului portabil abia se auzea în încăperea tapiţată cu o catifea groasă de culoare roşie de la *Sacher*. Dolores, care nu păstrase decât pălărioara şi ciorapii, zâmbi feroce.

— Dacă răspunzi, nu mă mai culc niciodată cu tine!

Malko îşi spuse că era o promisiune care o angaja numai pe ea şi apucă celularul. Dolores încercă să-l împiedice, răsturnând din greşeală un mic platou din argint pe care erau două pahare cu puţin coniac Otard XO. Ea îşi înfipse unghiile în spatele lui Malko, plin deja

de lungi dâre roşietice.

— Ticălosule! încăpăţânatule!

Insensibil, Malko apăsă butonul „yes” şi spuse „alo”.

— Sunt eu, se auzi vocea lui Dilan-Kendal. Sunteţi pregătit de plecare?

— Da.

— Atunci, să fiţi mâine la Atena. Vă voi suna către ora şase seara.

Comunicaţia se întrerupse. Malko îşi spuse că recreaţia a luat sfârşit. Numai Dumnezeu ştia ce îl aştepta la Atena!

Capitolul V

Holul hotelului *Intercontinental* din Atena avea calmul şi tristeţea unui cimitir de ţară în ploaie. Nu lipseau marmura, aerul condiţionat, inutil în acest anotimp, japonezii şi inevitabilii bijutieri greci din galeria comercială, unde vânzătoarele locale racolau clientela direct din camere.

Celularul lui Malko sună în momentul în care se afla la recepţie. Zborul de Viena avusese întârziere. Bănuitor, Elko Krisantem inspecta holul, de parcă în spatele fiecărui fotoliu s-ar fi ascuns câte un duşman. Cum cei mai mulţi dintre kurzi vorbeau turca, Malko îşi spusese că prezenţa lui nu putea fi decât benefică. Turcul nu putuse să-şi ia cu el vechiul pistol Astra din cauza porţilor magnetice, mulţumindu-se cu laţul, foarte eficace în mâinile sale. Sugrumase cu el gâturile multor răufăcători. Elko era nebun de bucurie că îşi reluase vechea îndeletnicire, cea de ucigaş. Malko apăsă butonul *„Yes”* al celularului.

— Da?

— Aţi sosit deja? se auzi vocea lui Dilan-Kendal.

Vocea kurdului era încordată şi îngrijorată.

— Da. Îl linişti Malko. Sunt la *Intercontinental*.

— Am putea să ne întâlnim peste o oră la barul *Jackson?* Se află la intersecţia străzilor Kanari şi Miliani. Lângă piaţa Kolonaki.

— Nicio problemă, făcu Malko.

După ce intră în camera sa, se repezi la telefon. Întâi îl sună pe şeful Centralei CIA, Chuck Logan, cu care mai lucrase şi în alte dăţi. Ceasul Breitling Crosswind Special indica ora patru. Sunat pe linia directă, americanul răspunse imediat. Malko îl înştiinţă despre sosirea sa, evident, fără să-şi dea numele.

— Treceţi pe la mine mâine dimineaţă la ora nouă, îi propuse Logan. Folosiţi intrarea de pe strada Lachitos, este mai discretă.

Ambasada americană, care adăpostea birourile CIA, era un enorm complex de clădiri de pe bulevardul Vasilissis-Sofias, aflat în inima

Atenei, şi era apărată de o puzderie de puşcaşi marini şi de grilaje înalte.

— Voi fi acolo, promise Malko.

Interlocutorul său era mort de nerăbdare ca să-l vadă. Americanul nu se putu stăpâni şi adăugă:

— Dacă informaţia dumneavoastră este exactă, valorează aur.

— Să sperăm că aurul nu se va transforma în plumb, răspunse Malko prudent.

*

* *

Kendal privea zidurile impersonale ale camerei sale de la *Holiday Inn*, cu inima plină de tristeţe. Nu-şi mai revenise niciodată de la moartea fratelui său mai mic, fiind veşnic cuprins de o melancolie persistentă. Era puţină vreme de când întrevăzuse posibilitatea unei răzbunări. Din acel moment, nu se mai gândea decât la asta. În ochii lui, adevăratul vinovat de moartea lui Avdal era doar *„serok”*. La kurzi, răzbunarea este o obligaţie sacră… El scoase din servieta diplomatică un plic din hârtie Kraft. Ca să-l depună în seiful hotelului. În el se aflau zece mii de dolari în bancnote de o sută. Era suma pe care partidul i-o dăduse pentru Abdullah Ocalan. Dacă va avea nevoie, va putea obţine şi mai mult. PKK era bogat.

După ce puse banii la adăpost, se îndreptă spre strada Mihalakopoulou, unde era o staţie de taxi. Până la întâlnire mai erau douăzeci de minute. Nu avea cu el nicio armă, ci numai telefonul lui portabil. O armă ce putea produce teribile distrugeri.

Ceru să fie lăsat în piaţa Kolonaki şi coborî strada Kanari pe jos. *Jackson Pub* se afla chiar la începutul străzii Miliani, o stradă pietonală şi animată, mărginită de numeroase bistrouri, în cartierul cel mai simpatic din Atena, departe de sinistrele troleibuze verzui ce se târau pe străzile poluate ale capitalei.

Terasa de la *Jackson Pub* gemea de lume şi reuşi cu greutate să găsească o masă liberă. În ciuda climei plăcute, erau puse în funcţiune nişte arzătoare cu gaz, care îi pârleau pe consumatori ca la rotisor. Grecii erau foarte friguroşi. Se uită destul de dezinteresat la fetele gălăgioase şi sexy care umpleau localul, singure sau însoţite. Din obişnuinţă, încerca să repereze în mulţimea veselă existenţa vreunui pericol.

Sediul PKK din Atena se afla la doi kilometri de acolo, alături de *Hilton*…

Dar acest cartier Kolonaki era prea elegant şi prea scump pentru militanţii kurzi. Era mică posibilitatea ca să aibă vreo întâlnire neplăcută. El scoase pachetul cu ţigări Gauloises blondes şi îşi aprinse una, după ce comandă un uzo.

Fiecare contact cu agentul CIA reprezenta un pericol mortal. Dar Kendal nu îndrăznea să folosească telefonul pentru a furniza informaţii de o asemenea importanţă. Deodată văzu un bărbat blond oprindu-se în faţa terasei, examinând mesele. Era cel pe care îl aştepta. Un sentiment de linişte amestecată cu angoasă îi cuprinse inima.

Din acest moment, nu mai putea da înapoi.

*

* *

— Abdullah Ocalan va sosi mâine seară la Atena, spuse Kendal. Va fi însoţit de un grec, Milos Lambrou, de Gulizer, femeia care trăia cu el la Damasc, şi cu doi bodyguarzi. Gulizer călătoreşte cu documente false nemţeşti, cu numele de Berivan Gogor. Unul dintre bodyguarzi, Ayas Ibrahim, are un paşaport suedez, iar celălalt are unul cipriot, pe numele Aristotel Arestodou. Avionul soseşte la ora optsprezece pe aeroportul din vest, utilizat pentru zborurile particulare.

El spusese totul dintr-o răsuflare, cuvintele fiind acoperite de hărmălaia din jur. Uşurat, el goli paharul cu uzo, fără apă. Malko încercă să rămână impasibil. Prea era frumos totul. Cum de autorităţile greceşti şi americane nu putuseră fi la curent?

— Cine mai ştie de sosirea lui?

Kendal lăsă ochii în jos.

— Foarte puţini. Ruşii ştiu că a părăsit teritoriul lor, dar ignoră destinaţia. Aparatul Falkon 900 care a plecat după Ocalan aparţine unei companii de chartere din Geneva. După câte ştiu, s-a comunicat un plan de zbor fals autorităţilor ruse. Cu destinaţia Minsk, Belarus şi apoi Amsterdam. Sunt prea fericiţi că scapă de el ca să mai pună şi alte întrebări. Bineînţeles, îi vor avertiza pe americani în legătură cu plecarea lui, dar nimic mai mult.

— De ce vine în Grecia?

Kendal comandă un alt uzo înainte de a răspunde.

— Nu ştiu totul, dar această operaţiune a fost pusă la punct de Evin şi de un viceamiral grec în retragere, Milos Lambrou. Un bărbat foarte întreprinzător, care aparţine mişcării de extremă-stânga, „bătrânul Pasok”. A mai ajutat PKK şi în alte ocazii.

— Ce interes are?

— Îi urăşte pe turci. Inamicii acestora, devin în mod automat prietenii lui. În plus, mai este şi marxist.

— Guvernul grec este la curent cu asta?

Kurdul scutură din cap.

— Nu. Nu ar accepta prezenţa lui Ocalan pe teritoriul grecesc. Acest lucru ar constitui un *casus belli* pentru turci.

— Mi-aţi spus că Evin a organizat operaţiunea. Ea de ce nu se află aici?

— Va sosi mâine, înaintea lui Ocalan.

Malko trebui să aştepte ca o brunetă îmbrăcată cu un pantalon hipermulat să se instaleze alături, ca să poată pune următoarea întrebare.

— Ce va face Ocalan după ce ajunge în Grecia?

— Grecia nu constituie decât o etapă, răspunse imediat Kendal. De aici intenţionează să plece în Cipru. În partea lui greacă, bineînţeles. Iar apoi, să se întoarcă în Kurdistan cu un avion particular, unde vrea să relanseze lupta armată contra Turciei. Nu mai crede într-o soluţie politică. Totul depinde însă de păstrarea unui secret absolut asupra prezenţei sale aici.

Malko îl privi sceptic pe kurd.

— Cum un om ca Abdullah Ocalan ar putea să debarce *incognito* la Atena şi să stea acolo fără a fi reperat?

Kendal aprinse o nouă ţigară şi zâmbi cu subînţeles.

— Dacă vrea să vină aici este pentru că avem mulţi prieteni. Milos Lambrou i-a organizat foarte bine sosirea, graţie relaţiilor pe care le are cu directorul companiei de aviaţie civilă. I-a spus că va sosi de la Moscova însoţit de un ministru adjunct al Apărării ruse, interesat să facă o afacere cu armament. Pentru asta a cerut sala rezervată VIP-urilor şi eliminarea controalelor obişnuite. Astfel, Ocalan va sta în Grecia incognito.

— Câte persoane cunosc în detaliu această operaţiune?

Kendal numără pe degete.

— Evin, Milos Lambrou şi, acum, dumneavoastră. Deci viaţa mea se află din acest moment în mâinile dumneavoastră.

— Ce urmează să se întâmple imediat după ce trece frontiera?

— Ocalan trebuie să rămână ascuns câteva zile, ca între timp să se pună la punct etapa următoare a călătoriei sale.

— Unde?

Kurdul dădu din cap.

— Nu ştiu. Cred că nici Evin nu ştie încă. În prezent rămâne în sarcina dumneavoastră să vă descurcaţi. Eu v-am dat deja o mulţime de elemente.

Kendal se ridică de la masă. Malko îl opri.

— Kendal, nu plecaţi încă.

Kurdul se aşeză din nou, calm în aparenţă. Mâinile tremurătoare cu care îşi aprinse următoarea ţigară trădau însă fragilitatea acestui calm.

— Aşadar, aţi aflat cum mă chemă.

Malko zâmbi ironic.

— Chiar vă miră acest lucru?

Kendal scutură capul cu un aer absent.

— Bineînţeles că nu. Aşadar la Bruxelles nu eram singuri?

— Nu, mărturisi Malko.

Kurdul făcu un gest de neputinţă.

— De acum înainte, viaţa mea atârnă şi mai mult de dumneavoastră…

— Ştiţi prea bine că, dacă mi-aţi spus adevărul, nu riscaţi nimic din partea noastră…

Kendal îi adresă o privire sfredelitoare.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Noi nu am putut verifica istoria privitoare la fratele dumneavoastră, recunoscu Malko. Dacă este adevărată, vă înţeleg atitudinea. Dacă nu, înseamnă că este ceva putred la mijloc.

— V-am spus adevărul, răspunse calm kurdul. Vreau să-mi răzbun fratele, chiar dacă ar fi să o fac cu preţul vieţii mele. Este vorba de o chestiune de onoare. Or, dumneavoastră sunteţi singurul care mă poate ajuta. Asta-i tot.

— În regulă. Când va fi următorul nostru contact?

Din nou, kurdul era în picioare.

— Atunci când voi avea ceva să vă comunic, mai spuse el înainte de a se face nevăzut în mulţimea de pe strada Miliani.

*

* *

Chuck Logan îl întâmpină pe Malko, sprijinindu-se în două cârje. Era de statură mică, cu ochii mici adânciţi în orbite, scânteind de inteligenţă. Părea un spiriduş răutăcios.

— Mi-am frânt femurul în timpul unui meci de tenis, spuse el. O treabă total idioată. Haideţi, ard de nerăbdare să vă ascult!

El se lăsă să cadă într-un fotoliu, aruncând cârjele, apoi îşi turnă puţină cafea. Îl ascultă cu aviditate pe Malko, în timp ce-şi aprinse o ţigară. Malko îşi încheie raportul sugerând:

— Nu ne mai rămâne decât să prevenim guvernul grec… Să pună ei mâna pe Ocalan.

Şeful Centralei CIA tresări.

— Pentru nimic în lume! Nu-i cunoaşteţi pe greci! Dacă îi prevenim, îl vor sui pe Ocalan din nou în avion. Este un guvern de stânga, mai degrabă simpatizant al PKK. Asta fără să mai punem la socoteală toate grupările de extremă-stângă, încă puternice aici. Acestea dispun de numeroşi complici în sânul poliţiei şi al Serviciilor secrete. Amintiţi-vă că nu s-au găsit nici acum asasinii lui Robert Welsh.

Era vorba despre o dramă pe care CIA nu o putuse uita. În 1975, Robert Welsh, şeful Centralei CIA din Atena fusese asasinat de către nişte necunoscuţi în seara de Crăciun. La puţin timp după aceea, crima fusese revendicată de către o minusculă grupare de extremă-stânga, „17 Noiembrie”. Nimeni nu a fost arestat. În anii ce au urmat, aceeaşi

grupare i-a atacat în mai multe reprize pe americanii şi pe grecii implicaţi în dictatura coloneilor, care a luat sfârşit în 1974. Nici atunci nu au putut fi identificaţi membrii ei. Intervenţiile acestei grupări s-au extins până în anul 1997.

— Vi se pare plauzibilă povestea lui Kendal? întrebă Malko. Ocalan ar putea intra în Grecia incognito?

— Lucrul acesta nu este imposibil.

— Aţi auzit de acest Milos Lambrou?

— Sigur că da. Este un apucat, un „naţionalist". Tot ce îşi doreşte este un război cu Turcia. Nu ştiam însă că avea contacte în PKK.

— Ocalan soseşte mâine, potrivit spuselor lui Kendal. Ce este de făcut?

Şeful centralei CIA rămase gânditor câteva momente.

— Deocamdată avem un atu în mână, pe care nu-l au grecii, kurzii şi nici turcii. Aceştia nu vor veni niciodată să-l caute pe Ocalan aici. Guvernul grec îl va expedia imediat indiferent unde. Deci, singura soluţie ar fi să organizăm o operaţiune clandestină ca să punem mâna pe el.

— Şi după aceea?

Chuck Logan îl privi pe Malko cu un zâmbet încordat.

— Apoi îl vom da pe mâna turcilor. În mod discret.

Malko se înfioră. Iată ce putea face un simplu apel telefonic. Se afla încă o dată în mijlocul unui joc periculos, ce risca să se transforme repede în coşmar.

Chuck Logan continuă.

— Trebuie să evităm cu orice preţ întoarcerea lui Ocalan în Kurdistan.

Malko zâmbi crispat.

— Am venit la Atena cu Elko Krisantem. Nu suntem înarmaţi. Pare destul de lejer pentru o acţiune împotriva PKK, nu?

— Sigur, sigur, admise americanul. Voi cere instrucţiuni de la Langley. Înainte de toate, trebuie să nu-l pierdem din ochi pe Ocalan. Vorbiţi greceşte?

— Trei cuvinte, mărturisi Malko.

— Vă voi da imediat un ajutor. Am o „cârtiţă" la EYP[27]. Un maior care ne-a mai făcut o grămadă de servicii. Se numeşte Dyonisos Stavrides. Îl voi pune la curent cu totul. Diseară, avem un cocteil cultural la ambasadă şi îi voi spune să vină. Veniţi şi dumneavoastră. Vă voi face cunoştinţă cu el.

— De acord, făcu Malko ridicându-se în picioare.

— Aşteptaţi! Am şi un *stringer* sigur. O jurnalistă grecoaică a cărei mamă este americancă. Urania Zani. Va trece pe la hotelul dumneavoastră în seara asta. Vă va servi de ghid.

Sună telefonul şi Chuck Logan se ridică atât de brusc încât fu cât

pe-aci să se prăbuşească. Malko abia îl prinse din zbor. După ce răspunse, Logan se întoarse spre Malko cu un aer îngrijorat.

— Şi dacă toate astea nu sunt decât o capcană întinsă de acest Kendal?

Malko ridică neputincios din umeri.

— Asta o vom afla foarte repede. Mâine seară, la ora şase.

*

* *

— Vă caută o doamnă la recepţie, anunţă funcţionarul de la *Intercontinental*.

— Cobor imediat, spuse Malko.

De dimineaţă făcuse o mică plimbare prin Atena luminată de un soare strălucitor. Oraşul era însă la fel de urât. Aveai impresia că se ivise din neant în anii ’50, la poalele Acropolei. Cuburi albe îngrămădite unul lângă altul, între care răsăreau din loc în loc clădiri uriaşe din beton şi sticlă, prea moderne pentru acest spaţiu. Din fericire, Malko luase micul dejun împreună cu Elko într-un încântător bistrou din piaţa Kolonaki. Turcul nu se simţea deloc în largul său printre duşmanii săi ereditari şi se grăbise să se întoarcă la hotel.

Odată ajuns în hol, Malko se uită în jur şi văzu o femeie ce aştepta în faţa buticului Lalaounis. Stătea întoarsă cu spatele, avea părul blond, un taior bej şi ciorapi violeţi ce-i scoteau în evidenţă picioarele puternice. Instinctiv, el ştiu că era femeia cu care trebuia să se întâlnească.

Se apropie de ea.

— Sunteţi Urania Zani?

Blonda se întoarse brusc.

Avea nişte ochi ca din porţelan albastru, un năsuc cârn şi faţa rotundă, cu o expresie copilărească şi o mulţime de curbe.

— Da! Dumneavoastră…

— Sunt Malko Linge. Să mergem să bem ceva.

Barul, aflat la cealaltă extremitate a holului, era aproape pustiu.

Urania Zani sări direct pe un scaun, descoperind cu generozitate picioarele lungi şi pline.

— Ce doriţi să beţi? întrebă Malko.

— Un scotch cu gheaţă.

El comandă un Defender „Vechi de cinci ani” şi o Stolicinaia pentru el. Urania îl privea, cu o lumină aproape mistică în uimitorii ei ochi albaştri.

— Chuck Logan mi-a vorbit despre dumneavoastră, spuse ea încet, deşi nu era nimeni lângă ei. Se pare că aţi făcut lucruri de necrezut… Ştiu de ce sunteţi la Atena. Aşa că voi face tot ce îmi veţi cere.

— Încă nu ştiţi la ce vă angajaţi…

Ea se înroşi lăsând nasul în pahar. Spontaneitatea, naivitatea şi trupul ei plinuţ o făceau enorm de atrăgătoare.

— Ce pot face eu? întrebă ea.

— Sunt invitat la un cocteil la Ambasada americană, zise Malko. Vreţi să mă însoţiţi?

Urania Zani fu copleşită de o mare nefericire.

— O, ce păcat, dar nu pot! Am de luat un interviu pentru Mega TV.

— Nu-i nimic, o linişti Malko. Astă-seară încă nu lucrez. Ne vom întâlni mâine. Atunci poate că veţi găsi puţin timp.

— Oricât veţi vrea! strigă ea din toată inima.

Malko se uită discret la ceas. Era timpul să plece la ambasadă. Cei doi schimbară între ei numerele de telefon şi se despărţiră în hol, apoi Malko se îndreptă către maşina de închiriat, parcată în strada Sygrou.

*
* *

Saloanele Ambasadei americane erau pline de lume, iar varietatea bufetului era uimitoare. Malko îl salută pe ambasador la intrare şi se strecură în mijlocul invitaţilor.

Îl găsi pe Chuck Logan sprijinit în cârjele sale, stând de vorbă cu cineva şi sorbind dintr-un pahar plin cu whisky fără gheaţă. Alcoolul pur avea să-i sudeze mai repede oasele.

— Stavrides nu a sosit încă, zise el. V-aţi întâlnit cu Urania?

— Da, este o fată încântătoare.

— Şi eficace, completă americanul. Şi de încredere.

— Care este scopul acestui cocteil? întrebă Malko.

— Este dat în cinstea unui poet grec care tocmai a fost tradus. Era şi timpul: omul este deja mort pe jumătate.

Într-adevăr, proiectoarele de televiziune erau pe cale să prăjească un bătrân scofâlcit şi mititel, cu faţa ridată, pe jumătate ascuns după un morman de cărţi…

Deodată, un bărbat înalt, destul de corpolent şi cu înfăţişare de grec, îşi făcu loc prin mulţime şi îl prinse pe după umeri pe şeful Centralei CIA.

— Dragul meu prieten! Ce-aţi păţit? V-a ciomăgit nevasta?

— Nu, mormăi americanul. Mi-am rupt piciorul la o partidă de tenis.

Malko nu avea ochi decât pentru bruneta splendidă care tocmai răsărise în spatele nou-venitului. Avea un chip de o puritate uimitoare, cu o gură mare şi roşie ca sângele, pomeţi foarte proeminenţi şi un aer mândru. Părul lung, negru şi strălucitor, îi ajungea până la şolduri. Rochia din mătase neagră era crăpată până sus pe coapse.

— Vă prezint pe Clio Ikaria, logodnica mea, spuse grecul.

Clio surâse cu răceală şi rămase tăcută. Chuck Logan făcu

prezentările:

— Salvas Kametero, deputat al Noii Democraţii. Domnul Malko Linge, jurnalist austriac, venit să facă un reportaj în Grecia.

Salvas Kametero strânse cu căldură mâna lui Malko, în timp ce Clio Ikaria se mulţumi să-i facă un semn distant cu capul.

— Domnul Logan este prea amabil, spuse el zâmbind. Acum câteva luni, m-a invitat pe port-avionul Theodore Roosevelt. A fost extrem de interesant. Doriţi să luaţi masa cu noi după acest cocteil?

Chuck Logan agită una din cârje.

— Când plec de aici, mă duc direct în pat. Dar domnul Linge va veni cu plăcere.

— Nu aş vrea să abuzez, zâmbi acesta.

Salvas Kametero se îndepărtă cu o piruetă, luându-şi de mână dulcineea.

— Ne reîntâlnim aici imediat!

— Cine este tipul? întrebă Malko imediat cum grecul dispăru în mulţime.

— Unul dintre cei mai bogaţi oameni din Atena. Tatăl său a construit un imperiu financiar, ce cuprinde concesiunea Mercedes pentru întreaga ţară. Este americanofil şi ne ajută mult în cercurile politice, graţie statutului său de deputat. Mergeţi să cinaţi la el. Veţi petrece cu siguranţă o seară plăcută.

— Dar frumuseţea brună care îl însoţea?

— Acum am văzut-o pentru prima oară. Tipul apare întotdeauna cu tipe superbe. Este tânăr, bogat şi frumos. Cu adevărat, o raritate. Vă rog, vreţi să-mi mai aduceţi de la bufet încă un Defender? Fără gheaţă.

*
* *

Când Malko se întoarse cu paharul cu whisky în mână, Chuck Logan discuta aprins cu un bărbat corpolent, destul de prost îmbrăcat, cu craniul chel şi cu ochelari cu lentile groase. Cum stătea de o parte neîndrăznind să întrerupă conversaţia, americanul îi făcu semn să se apropie, agitând una din cârje.

— V-am vorbit despre Dyonisos Stavrides, făcu el. Iată-l aici. A lucrat bine ca de obicei.

Maiorul din EYP zâmbi cu modestie.

— O, era foarte uşor, spuse el într-o engleză cu un uşor accent străin. Am câţiva prieteni la aeroport. Există un zbor prevăzut pentru mâine seară la ora şase. Un avion ce vine dinspre Minsk, Bielorus. Nu ştim nimic despre pasageri, dar a fost rezervată sala destinată VIP-urilor, pentru a putea fi scutiţi de formalităţile vamale şi de poliţie. Chuck Logan îi aruncă lui Malko o privire semnificativă.

Totul se potrivea perfect cu informaţiile date de Kendal.

— Bravo! făcu el cu căldură.

— Am mai aflat ceva, adăugă grecul. Se pare că acest aparat de zbor a fost închiriat de deputatul Salvas Kametero.

Zâmbetul de pe chipul americanului se şterse brusc. Treaba asta nu intra în schema ştiută.

Capitolul VI

Chuck Logan, vizibil destabilizat, îşi puse paharul cu whisky pe o consolă şi îl întrebă pe Stavrides:

— Sunteţi absolut sigur de această informaţie?

— Bineînţeles. A avut loc o încurcătură. Persoana cu care am vorbit a crezut că fac parte din echipa lui Salvas Kametero. M-a rugat să confirm adresa firmei lui ca să-i poată trimite factura. Se pare că este un client vechi al acestei companii.

Deodată, Logan se întoarse către Malko.

— V-am spus eu! Este vorba de o înscenare. Informatorul dumneavoastră vrea să ne bage în bucluc.

Intrigat, Malko tocmai se pregătea să recunoască această posibilitate, când Dyonisos Stavrides îi veni în ajutor.

— Treaba asta nu mă miră deloc. De la EYP ştim de multă vreme că Salvas Kametero era în bune relaţii cu PKK. L-a vizitat chiar pe Abdullah Ocalan în câmpia Bekaa, acum câţiva ani.

Americanul tresări.

— Dar de ce?

— Kametero este un naţionalist. Este un înrăit duşman al turcilor. De aceea ajută PKK. Este simplu ca bună ziua…

— Aşadar, credeţi că este la curent cu sosirea lui Ocalan în Grecia? făcu Logan gâtuit de emoţie.

— Mi se pare firesc.

Malko interveni în discuţie.

— Nu vă miră faptul că un politician de stânga ca Milos Lambrou este amestecat în această operaţiune?

— Nu prea, răspunse Stavrides. Şi el este un naţionalist. Chiar dacă fac parte din partide diferite, ura împotriva turcilor îi uneşte…

Chuck Logan îi spuse lui Malko:

— Cred că va trebui să-l urmărim pe Kametero! Am fost inspirat să vă trimit în seara asta la el acasă.

Cocteilul se terminase şi mulţimea invitaţilor începu să se risipească. Salvas Kametero apăru din salonul alăturat. Nu mai era însoţit de frumoasa brunetă, ci de un bărbat tânăr, înalt şi chipeş, îmbrăcat ca un prezentator de modă.

— Vassili Selenos, avocatul meu şi cel mai bun prieten. Va veni şi el cu noi în seara asta. Chiar nu doriţi să veniţi, domnule Logan? -

— Nu, mulţumesc, făcu acesta. Vă doresc petrecere frumoasă.

Dyonisos Stavrides se retrăsese discret. Malko îi urmă pe cei doi greci. Un enorm Mercedes negru aştepta afară, cu un şofer la volan.

Când pătrunse în maşină, Malko observă că portiera era blindată. Superba brunetă dispăruse.

— Nu vine şi logodnica dumneavoastră? întrebă el.

Salvas Kametero scoase un nechezat de bucurie.

— Ne-am ciondănit niţel! Azi este ziua ei de naştere şi voia să rămânem singuri, dar eu am chef să mă distrez. Vassili a invitat nişte prietene…

Maşina rula cu mare viteză. Malko se uită pe furiş la ceas. Era ora unsprezece. La Atena, era încă devreme pentru a lua cina… Kametero fluiera încântat. Peste un sfert de oră, Mercedesul se opri pe strada Sygrou.

Kametero dădu un ordin scurt şoferului, traducând pentru Malko.

— L-am trimis acasă, aşa vom fi mai liniştiţi.

*

* *

Cele două „prietene” ale lui Vassili Selenos, dacă nu erau nişte târfe, semănau foarte bine cu ele. Părul blond decolorat, privirile îndrăzneţe, râsul deşănţat, decolteurile provocatoare, unghiile de zece centimetri, întreg tacâmul… Salvas Kametero făcu prezentările: Sofia şi Rhea. Ele nu vorbeau decât greceşte şi păreau cu chef… Cele două sticle puse pe masă, cu uzo şi cu Defender, păreau bine uşurate. Kametero se aşeză între ele, iar mâinile îi dispărură imediat sub masă, într-un concert de chicoteli excitate.

Malko înţelese de ce frumoasa Clio nu putuse să vină la petrecere…

Mezzo Mezzo era în mod vădit un restaurant de marcă, decorat în stil *ranch*, cu o pendulă uriaşă de gară, un ring enorm în vecinătatea barului, chelneriţe sexy şi clientelă gălăgioasă şi veselă.

Între două glume, Salvas comandă băutură pentru toată lumea, apoi îşi reluă plăcuta îndeletnicire, lăsându-l pe Malko singur cu avocatul său care părea ceva mai potolit. Acesta îi explică:

— Salvas este fericit. A luat masa cu preşedintele Comisiei pentru Apărarea naţională, care i-a promis că va pune în funcţiune în Creta rachetele cumpărate de la ruşi. Turcii vor fi furioşi nu glumă.

— Dar dacă vor ataca Grecia?

Avocatul izbucni în râs.

— Vom cere ajutorul americanilor! Suntem doar membri ai NATO.

— La fel este şi Turcia…

— Da, dar noi suntem creştini!

Noţiunile sale geo-politice păreau destul de reduse. Mai vorbiră despre politică, dar era clar că Vassili Selenos era cu mult mai interesat de decolteul Sofiei. În ciuda faptului că Salvas îşi vârâse mâna în chiloţii ei, aceasta îi trimitea ocheade lui. Adevărate fulgere… Malko se întrebă dacă această serată îl va ajuta să afle ceva mai mult despre Abdullah Ocalan. Având în vedere ambianţa, se gândi că Elko a făcut bine că s-a dus la culcare.

Trecuseră două ore, dar Kametero comandă o nouă sticlă cu Otard XO. Cum nu reuşiră să o mai termine, acesta o oferi unor tipi de la o masă vecină. În cele din urmă, el se ridică de masă congestionat la faţă.

— Să dansăm!

*

* *

Glasul strident al unei soliste, îmbrăcate într-un furou cu paiete şi acompaniată de o orchestră amplificată puternic, excludea orice posibilitate de a face conversaţie. Sala plină de animatoare era scufundată în semiobscuritate, iar cântăreţele se perindau pe un podium, susţinute de orchestra plătită proporţional cu numărul de decibeli.

Tinere cu ciorapi din plasă circulau printre mese, oferind bucheţele de violete care erau apoi aruncate de scenă.

Salvas Kametero chemă un chelner ca să comande a patra sticlă cu Taittinger. Era acum aproape încolăcit în jurul fetei cu numele Rhea, interesat mai mult de aceasta decât de spectacol. Malko simţi că-şi pierde răbdarea. Cântăreaţa se făcu nevăzută. Un stol de animatoare se aruncară asupra clienţilor ca nişte păsări de pradă asupra unui leş. O blondă mai mult dezbrăcată se proţăpi în faţa lui Salvas şi începu să-şi desfacă sutienul. Vassili Selenos se aplecă spre Malko şi urlă:

— Este o slovacă a naibii de parşivă!

— Veniţi des aici?

— Ori de câte ori am timp!

Slovaca tocmai îşi dădea jos slipul cu paiete argintii, sub privirea flămândă a lui Salvas Kametero. Vexată, Rhea se înclină la urechea lui Malko şi îi spuse ceva într-o limbă aspră. Probabil era esperanto. Slovaca îşi balansa fesele, albe şi grase sub nasul lui Kametero, aflat în al şaptelea cer. Încântat, acesta îi aruncă o bancnotă de douăzeci de mii de drahme pe care avu grijă să-şi noteze numărul de telefon. Cu siguranţă, era începutul unei frumoase poveşti de dragoste.

Rhea, deloc descurajată, îşi strecurase mâna în buzunarul stâng al pantalonului lui Malko şi începu să-l zgârie cu unghiile. Pe podium, Vassili Selenos practic se cuplase cu Sofia, ondulându-se pe loc în sunetele unei melodii siropoase. Apoi muzica se opri şi reapăru solista,

agitând un microfon. Salvas Kametero se ridică în picioare, mai congestionat ca totdeauna şi, cu privirea înceţoşată de alcool, îi spuse lui Malko:

— Plecăm!

*
* *

Respirând greu, ca un bou, Salvas Kametero conducea încet atingând aproape marginea trotuarelor de pe bulevardul pustiu. Cu o mână apăsa capul lui Rhea pe pântece în timp ce aceasta îi administra o felaţie clasa întâi. Alături de Malko, avocatul său şi Sofia nu mai formau decât o singură entitate care lansa nişte sunete elocvente. Brusc, la un stop, Salvas Kametero se arcui pe scaunul său cu un lung nechezat de plăcere, juisând. Ceva mai liniştit după aceea, acceleră şi reuşi să-l lase pe Malko în faţa hotelului *Intercontinental*.

— Sunaţi-mă! strigă el. Mai am încă o grămadă de lucruri să vă arăt. Sper că v-aţi distrat bine.

— Excelent, spuse Malko.

Acele luminoase ale ceasului său, marca Crosswind Special, indicau ora patru şi zece, iar el avea impresia că tocmai scăpase dintr-un bombardament. Cu siguranţă, sponsorul lui Ocalan era o adevărată figură.

*
* *

Se lăsase noaptea. Prin peretele de sticlă al Aerogării de Vest a aeroportului din Atena, Malko supraveghea tarmacul unde staţionau câteva aparate ale companiei Olympic Airways. Dyonisos Stavrides venise să-l ia de la *Intercontinental* la ora patru, la volanul maşinii personale, un Fiat 850 gri. Malko se hotărâse în ultimul moment ca să nu-l mai ia şi pe Krisantem cu el, lăsându-l în rezervă. Imediat după sosirea la aeroport, maiorul se făcuse nevăzut, plecând să afle ultimele noutăţi.

Abdullah Ocalan avea să vină cu adevărat în Grecia? Era greu de crezut că guvernul grec ignora cu desăvârşire totul în legătură cu acest plan. Malko se aştepta să-l vadă apărând pe Salvas Kametero. În schimb, îl văzu pe Stavrides întorcându-se cu ochii strălucind sub lentilele groase.

— Avionul va ateriza peste câteva minute, anunţă el. Am vorbit cu colegul meu care este de permanenţă. Mi-a confirmat faptul că pasagerii nu vor fi supuşi controlului de rutină, ci vor fi conduşi direct în salonul VIP-urilor, unde vor fi primiţi de un prieten deputat al lui Milos Lambrou, pe nume Costa Badouvas.

— Colegul acesta cunoaşte identitatea pasagerilor?

— El crede că este vorba de nişte sârbi bosniaci care vin să se refugieze în Grecia, în numele solidarităţii ortodoxe.

— Cine i-a spus acest lucru?

— Nimeni. Este vorba de o simplă presupunere. Anul trecut, a fost anunţată sosirea secretă a lui Karadzic[28], care voia să se refugieze într-o mănăstire de pe muntele Athos. Veniţi. Vom putea să-i vedem cum sosesc.

Malko îl urmă. Stavrides se opri în faţa peretelui din sticlă şi îi arătă un local luminat, aflat la marginea tarmacului.

— Acolo este salonul VIP-urilor.

Un Mercedes negru staţiona acolo, cu toate farurile stinse.

— Este maşina lui Milos Lambrou, explică maiorul. I-am luat numărul. Nu există decât o singură ieşire, deci nu va fi dificil de urmărit.

Se auzi şuierul reactoarelor şi Malko distinse în penumbră luminile de poziţie ale unui avion ce rula în direcţia clădirii. Când acesta se mai apropie puţin, văzu că este un Falcon 900 înmatriculat în Grecia. Pulsul i se acceleră. Informaţia lui Kendal era exactă. Abdullah Ocalan, liderul PKK, se afla în avion. La doi paşi de el…

Aparatul se imobiliză chiar în faţa salonului oficial. Doi poliţişti în uniformă ieşiră însoţiţi de un civil. Pasarela din spatele avionului fu lăsată la pământ.

— Veniţi, trebuie să-i urmărim, spuse Stavrides.

Cei doi coborâră la parter ca să poată urca în maşina grecului, aflată în faţa aerogării. Zece minute mai târziu, ei văzură Mercedesul negru apărând în faţa grilajului de la intrarea în teren. Şoferul schimbă câteva cuvinte cu santinela care ridică bariera. Mercedesul trecu apoi prin faţa lor. Era prea întuneric pentru a putea distinge ceva în interiorul maşinii.

— Ei sunt, făcu Stavrides.

El demară imediat şi porni în urmărire, pe bulevardul Vassileos Georgiou, de-a lungul ţărmului, îndreptându-se spre Atena. Traversară centrul oraşului, apoi intrară pe bulevardul Messogion ce urca spre colinele ce înconjurau Atena la nord-est. La o intersecţie, Stavrides îi arătă lui Malko nişte clădiri impunătoare aflate în partea dreaptă.

— Aici lucrez eu, pe bulevardul Kahetaki.

Ei ieşiră din oraş. Curând se aflară în plină câmpie. Casele se răriseră, iar drumul era cu mult mai îngust…

— Unde au oare de gând să meargă? se întrebă Malko.

— Undeva, pe coasta de est, răspunse Stavrides. Am ieşit deja din Atena.

Ei rulară astfel, preţ de vreo trei sferturi de oră, traversând păduri şi sate. Apoi văzură la lumina farurilor numele unei localităţi, scrise cu caractere romane: Nea Makri.

— Este o mică staţiune balneară, spuse Stavrides.

Se afla la vest de peninsula ateniană. Mercedesul viră la dreapta, apoi la stânga, intrând în orăşel. În cele din urmă, pătrunse în garajul subteran al unui imobil din beton cenuşiu cui patru etaje, aflat lângă o staţie de benzină. Dyonisos scoase un fluierat.

— Trebuia să mă aştept la asta. Aici locuieşte Milos Lambrou. Îl va ascunde în apartamentul lui.

Ei parcară maşina ceva mai departe. Ferestrele de la etajul trei se luminară şi rămaseră aşa. La capătul unei jumătăţi de oră, Malko se decise să-l anunţe pe Chuck Logan.

— Locul va trebui supravegheat în mod continuu, remarcă el. Putem avea încredere în Urania?

— Sigur că da, spuse maiorul din EYP. Abia aşteaptă să fie utilă. Aveţi numărul ei de telefon?

— Da.

— Ar fi bine să o sun eu, sugeră Stavrides. Voi vorbi cu ea în greceşte. Dacă vom fi cumva ascultaţi nu o să bată la ochi.

El luă portabilul şi urmă o scurtă conversaţie.

— Vine imediat. Mi-a cunoscut vocea. Nu am pronunţat niciun nume.

Aşteptarea continuă. Malko se uita din timp în timp la ferestrele luminate, nereuşind să creadă că liderul PKK se ascundea acolo ca un fugar oarecare. Desigur, era însoţit de gărzile de corp. Dar se afla cu totul în puterea poliţiei greceşti.

Dyonisos îşi aprinse o ţigară Gauloises blondes.

— Chiar credeţi că nu ştie nimeni de sosirea lui? întrebă Malko.

— Aţi văzut cum au decurs lucrurile? Dacă nu aţi fi avut acea informaţie, nimeni nu ar fi fost la curent. În permanenţă avioanele particulare aduc tot felul de personalităţi, care nu sunt supuse controalelor…

— Salvas Kametero este însă la curent.

— Bineînţeles, dar el nu va sufla o vorbă, sau poate că el doar a plătit avionul. Nu este obligatoriu să fie direct implicat în această fugă. Ar fi prea riscant pentru el.

— Cum ar reacţiona guvernul dacă ar şti ce se petrece?

— Nu ştiu. S-ar speria. Se tem mai cu seamă de turci. Poate ieşi mare scandal dacă aceştia află că Ocalan se află pe teritoriul grec.

*

* *

Când văzu micul Fiat roşu aprins 600, oprindu-se în spatele lor şi pe Urania coborând din el, Malko izbucni în râs. Pentru o acţiune discretă, era perfect! Tânăra se strecură în maşina lor. Ochii ei albaştri străluceau de emoţie.

— Am venit cât am putut de repede! zise ea.

— Este perfect, o asigură Malko. Voi putea astfel să mă întorc cu Dyonisos la Atena. Voi veni să vă iau către ora zece cel târziu.

— De acord. Ce trebuie să fac?

Malko o puse la curent, explicându-i cine era Abdullah Ocalan şi cum arată acesta.

— Există puţine posibilităţi ca el să iasă din casă. În acest caz, urmăriţi-l şi anunţaţi-ne de la portabilul dumneavoastră, imediat.

Ea coborî din maşină şi se urcă în Fiat, iar Dyonisos porni către Atena. Părea niţel îngrijorat.

— Sper că superiorii mei nu vor şti niciodată că am fost la curent cu afacerea asta. Nu m-ar iertă niciodată. Ştiţi ce intenţii are domnul Logan pentru mai departe?

— Nu, nu ştiu încă nimic precis, pretinse Malko. Nici măcar nu eram siguri că Ocalan va sosi în seara asta. Cel mai bine ar fi să se pună la punct o operaţiune discretă de exfiltrare. Asta în cazul în care guvernul grec nu va fi dispus să colaboreze.

— Nu va face niciodată acest lucru, spuse maiorul. El îi detestă pe turci, dar în acelaşi timp se teme de PKK.

— În orice caz, Ocalan nu trebuie lăsat, zise Malko. Venind aici în mod clandestin, a distrus orice pistă. Poate să plece oriunde cu documente false. Vă rog să mă lăsaţi în Psihiko, la Chuck Logan. Nu vreau să discut cu el prin telefon.

— Aveţi dreptate. Dacă ar afla guvernul…

Ei pătrunseră în Atena, când sună telefonul portabil al lui Malko.

— Aţi urmărit Mercedesul? întrebă Kendal fără niciun fel de preambul.

— Da, da, totul merge bine, răspunse Malko. Mulţumesc. Ştim unde se ascunde amicul nostru.

Urmă un scurt moment de tăcere, apoi vocea încordată a kurdului îl izbi pe Malko ca un duş îngheţat.

— Nu merge deloc bine, făcu el. Prietenul nostru nu se afla în Mercedes.

Capitolul VII

Malko simţi că i se strânge stomacul.

— Prietenul nostru nu a sosit?

— Ba da. Numai că celălalt prieten al nostru este un tip prudent. A lăsat Mercedesul să plece cu şoferul său. Apoi l-a luat pe pasagerul avionului în maşina sa personală, care aştepta în parching. Eram şi eu acolo, dar nu am putut să vă previn.

— Unde au plecat?

— Nimeni nu ştie.

Malko era perplex.

— Nu mai ştiţi nimic altceva?

— Nu. Am fost acolo ca să le dau banii. Nu sunt la curent cu detaliile operaţionale.

— Se feresc de dumneavoastră?

— Nu, dar au grijă ca operaţiunea să fie bine compartimentată. Voi vedea ce pot face, dar trebuie să fiu prudent. Încercaţi acelaşi lucru.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Dyonisos Stavrides.

Malko îi explică.

— Nu mă miră asta din partea lui Lambrou. Este un tip şiret. Poate că vom putea totuşi să-l localizăm pe Ocalan dacă îl urmărim pe el.

— Până atunci va trebui să-l găsim. Poate că s-a întors la el acasă. Din fericire, acolo aşteaptă Urania.

— Imediat după ce vă las la Psihiko, mă întorc acolo, să-i spun ultimele noutăţi.

Maşina pătrunse pe aleile liniştite ale cartierului rezidenţial. Malko îşi spuse că seara dementă petrecută în tovărăşia lui Kametero nu fusese irosită în van. Poate că miliardarul grec era la curent cu ascunzătoarea lui Ocalan.

*

* *

Instalată într-un fotoliu în faţa lui Laser, şeful PKK din Atena, un tânăr kurd elegant, cu o mustăcioară fină, stătea Evin. Se vedea uşor că este neagră de furie. Fumul ţigărilor Gauloises blondes parfuma atmosfera din micul birou de la primul etaj al clădirii cu numărul 54, de pe strada Vassilissis Sofias, aflată nu departe de hotelul *Hilton*.

Adusese cu ea din Germania trei cartuşe. Un portret uriaş al lui Abdullah Ocalan, vechi de opt ani, decora camera. În dreapta era arborat drapelul kurd.

Celelalte birouri de permanenţă ale ERNK erau goale la această oră târzie. Evin sosise la începutul după-amiezii, cu un zbor regulat Lufthansa, şi ceruse să i se procure imediat o armă, fapt ce se execută imediat.

Ea nu fusese la aeroport ca să-l întâmpine pe Ocalan, iar Laser se întreba ce caută ea acolo la ora asta, în loc să stea cu *„serok”*.

El o întrebă timid:

— Totul a decurs bine?

— Da, admise ea. Până aici.

— De ce „până aici”?

Evin îl fulgeră cu privirea.

— Pentru că turcii şi americanii fac tot posibilul să-l găsească din momentul în care a părăsit Rusia.

— Mi-ar plăcea să-l salut.

— Mai târziu, îi tăie ea vorba cu răceală.

Soneria interfonului se auzi, iar Laser păru neliniştit.

Cine putea veni la ora asta?

— Este pentru mine, zise Evin. Am nevoie de biroul tău.

Laser părăsi încăperea fără să obiecteze, lăsând-o pe Evin să deschidă.

Aceasta primi un bărbat mai în vârstă, cu părul sur, cu chipul brăzdat de riduri. Era foarte slab. Ei se îmbrăţişară în tăcere, apoi ea îl conduse în birou.

— Ai putut face ce te-am rugat? îl întrebă îngrijorată Evin.

— Da. Mercedesul a fost urmărit.

Ea trase o înjurătură printre dinţi şi strivi ţigara într-o scrumieră. Parcă ar fi fost lovită în cap. Începeau problemele. Oaspetele ei o fixa indiferent. Se cunoşteau de mulţi ani de zile. Făcuseră împreună antrenament într-o tabără din Asaba, în Liban. Ea, ca tânără luptătoare a PKK, el, Dimitri Megara, ca militant în „Mişcarea 17 Noiembrie”, grupare de extremă-stânga, legată de aripa de stânga a Pasok, care se evidenţiase de-a lungul anilor prin mulţimea de atentate antiamericane în Grecia. Timpul trecuse, lupta antiimperialistă era ceva mai demodată acum, membrii organizaţiei teroriste îmbătrâniseră, dar rămânea un nucleu dur, format din vreo zece militanţi convinşi. Când Evin ceruse ajutorul grupului pentru protecţia lui Ocalan, Dimitri Megara, care era omul de bază, nu ezitase nicio clipă. Vechea complicitate revoluţionară rămăsese nestinsă.

Kurda ridică privirea şi întrebă:

— Cine l-a urmărit?

— Nu ştim încă. O maşină cu număr grecesc, cu doi bărbaţi la bord. Dacă numărul este autentic, mâine vom şti cui îi aparţine.

Evin vedea negru în faţa ochilor. Noroc că Apo nu se aflase în acea maşină. Dar trebuia să fie foarte atenţi pe viitor.

— Dimitri, Apo nu se afla în Mercedes, dar existenţa acestei urmăriri dovedeşte că cineva ştie că a sosit. Pe moment se află în siguranţă, dar mai înainte să trecem la faza următoare, va trebui să netezim bine drumul. A avut loc o scurgere de informaţii. Trebuie să văd pe unde. Dar trebuie de asemenea să-i elimin pe toţi cei care urmăresc pista. Ştiu deja prea multe.

— Dacă sunt greci, guvernul a fost deja prevenit, obiectă Dimitri.

Evin nu clipi.

— Vom vedea. Mai întâi trebuie să-i identificăm. Şi să acţionăm. Chiar dacă sunt greci. Treaba asta pune vreo problemă?

— Niciuna, afirmă liniştit Dimitri. De asta am eu grijă. Totuşi nu aş vrea să mai vin pe aici. Cele întâmplate arată că şi tu poţi fi supravegheată…

— Ai dreptate, recunoscu Evin. Să ne întâlnim lângă chioşcul de ziare din piaţa Kolonaki, mâine la prânz. Sunt dezolată că te-am supus unui pericol.

Dimitri Megara se ridică zâmbind prietenos.

— Toţi suntem în pericol. Mă bucur că am putut să te ajut.

El ştia că fusese supravegheat, chiar dacă nu era bănuit de ceva. Tatăl său era un erou al războiului civil din anii ’50, iar acest lucru îl scutea de multe neplăceri. Mai ales în epoca în care la putere se aflase Pasok. „Vechii membri” din Pasok rămăseseră cu convingeri de stânga. Poate prea de stânga.

Rămasă singură, Evin îşi aprinse o ţigară. Era bântuită de nelinişte. Nu mai avea curajul să-l viziteze pe Ocalan în adevărata lui ascunzătoare. Numai gândul că adversarii lor ştiau deja că acesta se află la Atena o îmbolnăvea. Trebuia să organizeze imediat exfiltrarea lui. Dar asta numai după ce curăţa terenul, adică îi lichida pe ocupanţii maşinii care urmărise Mercedesul în care se presupunea a fi Abdullah Ocalan. Ea nu reuşea să alunge din minte un gând ciudat şi neliniştitor. Cineva le luase urma. Ei acţionau astfel având o informaţie. Iar acea informaţie ar fi putut fi dată de un număr prea mic de persoane. Mai întâi de toate, trebuia să pună mâna, pe trădător. Şi să-l facă să plătească trădarea în chipul cel mai feroce. Oricine îl punea în pericol pe *„serok”* trebuia să moară.

*

* *

Abdullah Ocalan, gol până la brâu, se ştergea după o baie fierbinte. Căsuţa în care fusese adus era cufundată în tăcere. Niciun zgomot nu se auzea de afară. I se rezervase aici camera cu biblioteca, plină până la refuz cu cărţi şi tablouri, prevăzută cu o micuţă baie.

Împreună cu el se aflau Gulizer şi cele două gărzi de corp, care stăteau în camera vecină, un imens living-room în dezordine.

Se simţea puţin sufocat, cu un singur număr de telefon la îndemână ca să sune în caz de nevoie.

Încă nu-i venea să creadă că se află incognito în Grecia. Evin organizase întreaga operaţie. Dacă reuşea să nu se facă reperat, restul călătoriei era mult mai uşor. Ideea era simplă: De la Atena lua un avion către Teheran, cu un paşaport fals cipriot pe care trebuia să-l primească în curând.

De la Teheran, putea să meargă în Armenia, la Erevan, unde conta cu mulţi simpatizanţi. Putea să rămână acolo mai mult timp, sau putea să plece în munţii din Kurdistan.

Chiar dacă iranienii ar fi aflat, nu l-ar fi predat americanilor şi nici turcilor pe care îi urau…

Gulizer îl aştepta întinsă pe un vechi pat din lemn, înfăşurată cu un

prosop. Prezenţa ei îi ridica moralul, fiind o femeie constantă în afecţiunea pe care i-o arăta. Devotamentul ei era inalterabil. După ce se lungi pe pat, ea se lipi de el, mângâindu-i pieptul lat şi puternic. La patruzeci şi nouă de ani, Abdullah Ocalan era puternic ca un taur, dotat cu o sănătate de fier şi cu un apetit sexual fără limite. Nu reuşea să se concentreze, dacă nu era înconjurat de femei.

— Nu eşti prea obosit? îl întrebă Gulizer, la ureche.

— Nu, minţi Ocalan.

În realitate, era destul de marcat de lunga călătorie. Încurajată astfel, Gulizer îşi strecură mâna pe sub prosopul înnodat peste şoldurile bărbatului şi începu să-l mângâie. Şeful PKK închise ochii. După toate emoţiile şi primejdiile, acestea erau momentele cele mai minunate şi indispensabile. Stătea nemişcat, dar respiraţia începu să i se accelereze. Pe sub prosopul care îl înfăşură, umflătura făcută de sexul său era din ce în ce mai mare. Se trezea la viaţă.

Cu mişcări de felină, Gulizer desfăcu prosopul descoperindu-şi opera. Ocalan stătea în continuare cu ochii închişi. Se mulţumea doar cu senzaţiile. Cu aceeaşi blândeţe, Gulizer se aplecă deasupra lui, aducându-i ofranda gurii ei. Nu pentru a-l excita, lucru deja împlinit, ci pentru a umecta acel drug impresionant. El fremătă sub această mângâiere şi gemu de plăcere. Atunci Gulizer se întrerupse. Încălecându-l, ghidă impresionantul drug către pântecele ei. Acesta era pentru ea un moment delicios. Când se înfipse bine, strânse din dinţi şi se lăsă să cadă peste pieptul păros al amantului ei. Simţi atunci că pântecele îi explodează. Ea rămase imobilă cât să-şi revină, apoi, aplecându-se în faţă, începu o cavalcadă lentă, continuând să mângâie pieptul păros. Încetul cu încetul simţi că o cuprinde orgasmul şi îşi termină cavalcada cu mişcări ample şi aprige. Simţind-o aproape de orgasm, Ocalan o prinse cu amândouă mâinile şi o ţintui în timp ce o inunda cu largi cascade însoţite de un muget surd.

Femeia rămase mult timp în aceeaşi poziţie, cu capul lipit de umărul lui, apoi se rostogoli şi rămase inertă alături de el, fără a rosti niciun cuvânt ce ar fi fost inutil.

Soneria vechiului telefon îi făcu să tresară. Ea se opri, apoi se auzi iar. Acesta era semnalul convenit. La al patrulea semnal, Ocalan ridică receptorul, recunoscând imediat vocea lui Milos Lambrou. Grecul părea foarte nervos.

— Totul este în regulă? întrebă el.

— Da. De ce?

— Credem că cealaltă maşină a fost urmărită. Nu trebuie să ieşiţi deloc pe afară. Vin şi eu ceva mai târziu.

Abdullah Ocalan rămase ţeapăn. Din nou îl năpădea neliniştea. Bucuria şi pacea lui se terminaseră.

— Cine era?

— Nu se ştie, făcu evaziv Lambrou. Poate că nu este nimic…

— În cazul acesta, poate că nu este prudent să veniţi aici.

— Eu nu m-am întors la mine acasă, îi explică grecul. Nimeni nu ştie unde mă aflu acum. Sosesc acolo în douăzeci de minute.

Abdullah Ocalan închise telefonul şi privi în plafonul cu zugrăveala descojită. Niciodată nu ar fi crezut că va ajunge să stea într-un loc ca acesta. În fundul pădurii, bătrâna care îl găzduia, în vârstă de şaptezeci de ani, era o veche militantă comunistă de pe timpul războiului civil. Ea îi pusese la dispoziţie biblioteca, ce îi servea pentru găzduirea oaspeţilor. În aşteptarea lui Lambrou, Abdullah începu să se îmbrace.

*

* *

O bătaie uşoară se auzi la uşa bibliotecii. Ocalan se duse să deschidă.

— A sosit prietenul nostru, îl anunţă bătrâna doamnă.

— Vin imediat, spuse kurdul.

El o urmă pe bătrână în salonul principal, plin cu tablouri, cu duşumeaua acoperită cu covoare uzate, în care domnea o dezordine boemă. Alături de o plantă aşezată pe o etajeră, se afla un fax, iar în cămin ardea focul. O canapea mare ocupa un colţ al încăperii. Milos Lambrou era aşezat într-un fotoliu, iar deasupra lui atârna nu bec fără abajur. Cei doi bodyguarzi stăteau înghesuiţi pe un colţ de divan. Bătrâna dispăru puţin, apoi îşi făcu apariţia cu o tavă pe care erau ceşti cu ceai.

— Este grav ceea ce mi-aţi spus mai devreme, atacă Ocalan. Ştiţi cine erau urmăritorii?

— Nu încă, mărturisi Lambrou. Evin şi prietenii ei se ocupă acum de asta. Poate că a vorbit cineva.

— Poate că au fost interceptate convorbirile, obiectă Ocalan.

Nu putea să creadă că cineva îl trădase. Oamenii care erau la curent cu operaţiunea se puteau număra pe degetele unei singure mâini. Erau toţi oameni siguri. Milos Lambrou nu-şi putu ascunde neliniştea.

— Nu trebuie să vă mişcaţi de aici. Între timp, noi vom încerca să aflăm mai multe. Voula şi cu mine suntem singurii care ştim unde vă aflaţi acum.

Bătrâna zâmbi în timp ce mai turna puţin ceai în ceşti. Nu-l mai văzuse pe Ocalan până acum. Lambrou, bătrânul ei tovarăş de luptă antiimperialistă, îşi făcuse apariţia cu trei ore mai devreme şi îi spusese:

— Am pe cineva la mine în maşină, care are nevoie de un adăpost. Vrei să-l găzduieşti câteva zile?

Voula nu ezitase nicio clipă. Asta îi amintea de anii de luptă în ilegalitate din vremea războiului civil, când era tânără şi frumoasă şi îi ascundea pe partizanii comunişti cu care făcea adesea dragoste, ca să le mai ridice moralul. Acest lucru o întinerea.

— Când veţi obţine paşaportul meu? întrebă Ocalan.

Cea de a doua parte a operaţiunii se bază pe acest paşaport cipriot pe care i-l promisese Lambrou. Cu acest document, putea părăsi Grecia fără să se facă remarcat, mai ales dacă prezenţa sa acolo era ignorată.

— Aştept să apară. Trebuie să sosească din Cipru, promise Lambrou.

— Vreţi să mâncaţi? întrebă Voula.

Lui Ocalan îi pierise pofta de mâncare. El se hotărî să meargă la culcare.

*

* *

Dyonisos Stavrides vorbea în şoaptă, aplecat deasupra mesei. Împreună cu Malko se aflau la subsolul unei cârciumioare de pe strada Sygrou. Anunţat cu o seară înainte, Logan dorea să reflecteze.

— A mai dat vreun semn de viaţă informatorul dumneavoastră? îl întrebă grecul.

— Nu, mărturisi Malko.

Din seara zilei precedente, Kendal nu îl mai căutase. Poate că plecase deja din Grecia, sau poate că îi era teamă. Era acelaşi lucru. Elko Krisantem şi Urania, având la ei fotografiile lui Lambrou, se tot învârteau în jurul locuinţei acestuia, însă fără niciun rezultat. Alternativa era simplă. Era suficient ca şeful Centralei CIA să-i prevină pe omologii săi din EYP în legătură cu prezenţa în Grecia a lui Abdullah Ocalan. Aceştia aveau la dispoziţie toate mijloacele de a-l captura. Adevărul însă era că americanii nu puteau şti ce atitudine va adopta guvernul grec. Malko şi Chuck Logan căzuseră de acord ca să mai păstreze tăcerea un timp. Mai rămăsese o pistă: Salvas Kametero. Malko lăsase câte un mesaj la diferitele numere de telefon ale acestuia, dar miliardarul nu-i răspunsese încă.

— Am o idee, făcu deodată grecul. Lângă sediul PKK se află un bistrou unde militanţii kurzi mănâncă pizza uneori. Prietenul dumneavoastră vorbeşte turca?

— Da, însă nu kurda.

— Nu contează. Cei mai mulţi kurzi vorbesc turca, spuse maiorul din EYP. El ar putea da o raită pe acolo ca să tragă cu urechea.

— Bună idee. Poate că dacă îl însoţeşte şi Urania, nu va fi luat la ochi.

*

* *

Abdullah Ocalan, proaspăt bărbierit şi odihnit, se simţea mai bine. Totuşi, nu putea să scape de o nelinişte surdă. Din ajun, nu mai ştia nimic de Evin. Povestea cu paşaportul său risca să dureze mai mult timp. Simţea nevoia să vorbească cu braţul lui drept, dar nu la telefon.

— Gulizer, zise el, trebuie să mergi în oraş. Poţi să iei autobuzul ca să nu fii remarcată.

— Ce am de făcut? întrebă tânăra femeie.

— Du-te la sediul de permanenţă al PKK şi caut-o pe Evin. Spune-i că aş vrea să vorbesc cu ea dacă nu este prea periculos.

— Plec imediat, făcu Gulizer, mândră că poate fi utilă.

Peste cinci minute, ea părăsea casa îndreptându-se către staţia de autobuz. Se urcă într-un autobuz de culoare verde, care o lăsă peste o oră în faţa hotelului *Hilton*. Voula îi dăduse o hartă a Atenei, aşa că putu găsi cu uşurinţă sediul kurd. Când sună la uşă, îi deschise o femeie, care o întrebă în greacă ce doreşte.

Gulizer tocmai voia să-i răspundă în limba kurdă, când o văzu pe Evin care stătea de vorbă cu un bărbat cu mustaţă. Evin o văzu şi ea în acelaşi timp. Sări ca arsă şi repezindu-se la Gulizer, o trase în birou.

— Ce cauţi tu aici? Ce s-a întâmplat?

Era complet înnebunită de frică. Gulizer încercă să o liniştească.

— Nu-i nimic! *„Serok”* vrea să-ţi transmit un mesaj.

— Dar este periculos. Nu te-a urmărit nimeni?

— Nu cred. Nu am văzut pe nimeni prin preajma casei.

Evin făcu un semn cu capul către Laser, care părăsi imediat biroul. Când rămaseră singure, ea izbucni:

— Nimeni nu ştie unde se află ascuns *„serok”*. Nici chiar tovarăşii noştri de aici. Asta este singura lui apărare. Dar ieri, la aeroport, a fost urmărită maşina în care se presupunea că se află.

Gulizer păli.

— Cine a fost?

— Nu se ştie încă, spuse Evin. Guvernul nu, cu siguranţă, altfel poliţia ar fi fost deja aici. Faptul acesta este însă şi mai periculos…

Gulizer se aşeză, copleşită. Brusc, se deschise uşa şi îşi făcu apariţia o femeie tânără care scoase o exclamaţie de bucurie când o văzu pe Gulizer.

— Gulizer! Nu ştiam că eşti în Atena!

Era Khatun, o militantă care o întâlnise pe Gulizer în Damasc. Cele două femei se îmbrăţişară, sub privirea reprobatoare a lui Evin. Când un secret începe să se împrăştie… Ea aşteptă ca această explozie de bucurie să se potolească, apoi spuse cu răceală:

— Gulizer, eu trebuie să mă duc la o întâlnire. Până mă întorc, să mă aştepţi în birou şi să nu vorbeşti cu nimeni.

— Bine, *hevala*, spuse Gulizer cu respect.

Chiar dacă era amanta lui Ocalan, trebuia să se supună disciplinei de partid, la fel ca ceilalţi. Evin părăsi camera, apoi se îndreptă către *Hilton*, de unde luă un taxi. Dimitri Megara o aştepta în faţa chioşcului cu ziare din piaţa Kolonaki.

— Am noutăţi, spuse el cu un zâmbet. Hai să mergem puţin.

*
* *

Cei doi traversară piaţa, coborând către strada Koubari.

— Maşina aparţine unui maior din EYP, spuse Dimitri Megara. Se numeşte Dyonisos Stavrides. Se spune că este omul americanilor. Nu l-am putut însă identifica pe bărbatul care îl însoţea.

— EYP, şopti Evin. Deci grecii sunt la curent cu totul.

— Faptul nu este sigur, obiectă Megara. Nu pot crede asta, căci dacă ar fi ştiut, nu l-ar fi lăsat pe Ocalan să debarce din avion. Cred că mai degrabă lucrează pentru americani. Aceştia l-au avertizat.

— Dar cum de au putut afla?

Dimitri Megara făcu un gest de neputinţă.

— Au atâtea mijloace… Vrei să continui ancheta asupra lui?

— Da, dacă poţi. Încearcă să afli ce adresă are.

Când ajunseră la intersecţia cu Vasilissis-Sofias, cei doi se opriră.

— Mai ai nevoie de ceva? întrebă grecul.

Evin se gândea la Gulizer care o aştepta la sediul PKK. Era paralizată de frică. Dacă americanii ştiau că Ocalan se află la Atena, acela era primul loc din Atena pe care trebuiau să-l supravegheze.

— Da, spuse ea.

*
* *

Pizzeria de pe strada Alkmanos era o adevărată bombă, în ciuda inscripţiei din vitrină, scrisă în limba franceză *„Bon Appetit”*. Elko Krisantem avea impresia că pizza sa fusese preparată pe bază de clei de oase. Acest fapt nu-l împiedica să-şi ascută urechile la masa de alături, la care erau instalaţi doi tineri: un bărbat şi o femeie. Erau amândoi kurzi, dar din fericire vorbeau turca. Până acum, conversaţia lor nu oferea prea mare interes: fata vorbea de un studio pe care abia îl găsise şi de preţul hârtiei de tapet…

Urania, curioasă la culme, încerca să aibă un aer firesc. Deodată, tocmai în momentul în care Elko încerca să dezlipească o bucată de pizza de pe cerul gurii, el îl auzi pe bărbat întrebând-o pe fată:

— O cunoşti pe fata care se afla în biroul meu? Cea cu…

În acelaşi timp, el desenă cu mâinile nişte sâni. Fata se înroşi şi spuse jenată:

— Te rog…

— Dar mă refeream la ochii ei, se corectă tânărul. Ea are nişte minunaţi ochi albaştri. O cunoşti, doar ai sărit de gâtul ei.

— Da, o cunosc, recunoscu fata în silă.

— Cine este ea? O nouă tovarăşă care va lucra împreună cu noi?

— În orice caz, Laser, te sfătuiesc să nu te atingi de ea.

Laser avea o solidă reputaţie de Don Juan. Climatul mediteranean anihila o mare parte din pudoarea tipică membrilor PKK.

Elko Krisantem fu cât pe ce să se înece cu bucata de pizza. El ştia că Ocalan era însoţit de o fată cu ochi albaştri. Oare era aceea care se afla în acel moment în sediul PKK? El încercă să mai zăbovească încă vreo cinci minute acolo, înainte de a părăsi localul în compania Uraniei. Imediat cum ajunse în parchingul în care se plătea o taxă de o mie cinci sute de drahme, el luă portabilul grecoaicei şi-l sună pe Malko.

— Vin imediat, spuse acesta. Ne întâlnim în faţă la *Hilton*.

El aşteptase până atunci la *Intercontinental*, sperând că va primi un semn de viaţă de la Salvas Kametero. Zece minute mai târziu, el oprea maşina în spatele Fiatului roşu al Uraniei. Elko îi dădu pe scurt raportul.

— Trebuie să ne ascundem.

— Aproape de sediul PKK există strada Petraki, spuse Urania. De acolo se pot vedea toţi cei care intră şi ies din clădire. Aş putea rămâne şi eu cu dumneavoastră.

Ea îl implora pe Malko cu privirea. Acesta îşi spuse că prezenţa unui bărbat însoţit de o femeie ar fi atras mai puţin atenţia.

— De acord, spuse el. Elko, du-te după maşina mea şi aşteaptă-mă ceva mai departe, pe strada Vasilissis-Sofias.

Ei se despărţiră şi, zece minute mai târziu, Urania îşi oprea Fiatul roşu în partea de jos a unei străduţe în pantă, al cărei capăt dădea chiar în faţa numărului 54. Începu aşteptarea. Din fericire, din imobil ieşea foarte puţină lume. Se scurseră vreo douăzeci de minute. În cele din urmă îşi făcură apariţia două femei; una blondă şi una brună, amândouă îmbrăcate în pantaloni. Urania tresări.

— Bruneta este cea care se afla la pizzerie.

Deci blonda putea fi Gulizer, amanta lui Abdullah Ocalan. Cele două femei se îndepărtară pe strada Vasilissis-Sofias, îndreptându-se către o staţie de autobuz.

— Ea trebuie să fie, făcu Malko. Încercaţi să îndreptaţi maşina în direcţia lor.

Urania demară şi făcu un viraj la dreapta, către centrul oraşului. Blonda se urcă într-un autobuz verzui care se îndrepta către nord, în timp ce bruneta se întoarse pe jos către sediul PKK.

— Urmăriţi autobuzul, îi spuse Malko Uraniei.

Instinctul îi spunea că nimerise jackpot-ul. Dacă fata era Gulizer,

avea să-l conducă la ascunzătoarea lui Ocalan.

*
* *

Autobuzul verde urca bulevardul Messogion cu viteza unui melc, oprindu-se la fiecare sută de metri. Blonda nu cobora încă. Malko îşi dădu seama că mergeau înspre Nea Makri. În clipa când porneau maşina pentru a zecea oară, el întoarse capul ca să vadă dacă Elko este în urma sa. Inima începu să-i bată cu putere. O motocicletă cu două persoane, îmbrăcate în bluzoane din piele neagră şi caschete compacte, se îndrepta în viteză spre ei.

— Atenţie! îi strigă el Uraniei.

Fată întoarse capul surprinsă.

— Ce s-a întâm…

Ea nu avu timp să-şi termine vorba. Motocicleta era acum în dreptul lor, pe partea cu volanul. Malko văzu cum pasagerul scoate un pistol uriaş din jachetă şi îl îndreaptă către Urania, care încă nu văzuse nimic.

Se auziră trei împuşcături asurzitoare. Oglinda din faţă zbură în mii de fragmente. Urania căzu cu capul pe volan, ca şi cum ar fi primit o lovitură în spate. Ea trase cu violenţă de volan la stânga, izbind motocicleta. Fiatul se îndreptă de-a curmezişul şoselei, evitând un camion. Apoi se urcă pe trotuar şi îşi termină cursa într-un şir de biciclete aliniate în faţa unui magazin. Cu coada ochiului, Malko putu să vadă motocicleta dezechilibrată care se răsturnă împreună cu cei doi ocupanţi.

Urania nu mai mişca, prăbuşită peste volan. În parbriz, se vedeau două găuri. Malko o prinse de umeri.

— Urania! Cum te simţi?

Ea nu îi răspunse şi alunecă alături. Malko văzu o gaură neagră în ceafa ei şi sângele care curgea gâlgâind. Fusese nimerită de un glonţ în partea de sus a coloanei vertebrale. Malko deschise portiera şi sări din maşină. Lumea începuse să se adune în jurul lor. De departe, totul semăna cu un banal accident de circulaţie. El îl văzu pe unul dintre motociclişti ridicând motocicleta, apoi el împreună cu tovarăşul său o încălecară. Malko se aşteptă ca ei să fugă. Dimpotrivă. Motocicleta se îndrepta acum înspre el. Pasagerul agita în aer pistolul cu care tocmai o ucisese pe Urania.

Capitolul VIII

Câteva fracţiuni de secundă, Malko rămase ca paralizat. Motocicleta se năpustea spre el. Nu mai vedea decât braţul întins al

pasagerului şi arma aţintită asupra lui. Două fulgere portocalii fură urmate de două detonaţii. Unul dintre proiectile îi şuieră pe lângă ureche. Complet dezarmat, era neputincios. Brusc, motocicleta frână la trei metri de el, iar ucigaşul sări din şa, cu intenţia evidentă de a-l doborî cu orice preţ. Simţi cum i se strânge stomacul. Nu avea nicio şansă contra unui asasin înarmat şi hotărât. În clipa în care încerca să fugă, conştient că va primi un glonţ în spate, văzu cum din coloana de maşini se desprinde una ce se îndreaptă în viteză înspre ei.

Era Elko Krisantem, la volanul maşinii de închiriat.

Motociclistul îl văzu şi el. Încercă să-l evite, dar maşina îl izbi în roata din spate, proiectându-l în faţă. Ucigaşul se întoarse şi făcu un salt într-o parte ca să nu fie strivit.

Elko puse frâna în dreptul lui Malko, care se aruncă în interiorul maşinii, în timp ce o nouă împuşcătură răsună nimerind de astă dată caroseria. Malko privi în spate. Conducătorul motocicletei, căzut la pământ, se ridicase în picioare şi îşi aşeza cascheta. Malko văzu nişte plete lungi şi negre. Era o femeie!

Cu cascheta pusă bine pe cap, ea încălecă în şa, făcând un semn pistolarului să se aşeze în spatele ei. Elko viră scurt ca să intre pe sensul de circulaţie şi se năpusti către motocicletă. Chiar în acel moment, pistolarul sărea pe şaua din spate. Motociclista demară atât de brusc, încât Krisantem nu putu să o împiedice. Turcul încercă să urmărească motocicleta, dar aceasta se distanţă cu repeziciune şi se pierdu în trafic. Malko se uită în jurul său. Un grup de gură-casă se strânsese în jurul Fiatului roşu, în care se afla cadavrul Uraniei Zani.

Atacul nu durase mai mult de două minute. Era treabă de profesionişti. O sirenă de poliţie se apropie. Nişte trecători dăduseră alerta. Din păcate, pe Urania nu mai putea să o ajute nimeni.

— Elko, încercă să ajungi din urmă autobuzul acela.

Turcul făcu un viraj la dreapta pe o stradă care urca pe colină şi, cu toate că aceasta avea sens unic, ajunse repede în bulevardul Messogion. După zece minute, văzură din nou autobuzul verde, oprit într-o staţie. Ei îl urmăriră. Autobuzul se opri definitiv la doi kilometri distanţă. Fata blondă se făcuse însă nevăzută. Ei îşi continuară drumul în direcţia Nea Makri, reperând alte două autobuze. Era imposibil de ştiut care era cel bun… Toate semănau între ele.

— Păcat, am pierdut-o! oftă Malko.

Oamenii PKK erau mai bine informaţi şi cu mult mai hotărâţi decât îşi imaginase. Îşi aminti de Urania prăbuşită peste volan. Fulgerată pentru nimic.

Era sâmbătă. Chuck Logan nu era cu siguranţă la ambasadă. Malko formă numărul lui personal pe celular, dar răspunse o servitoare şi renunţă să-l mai caute. Trebuiau să-şi schimbe tactica. Efectul surpriză se risipise. Acum mai conta doar un singur lucru: să găsească cât mai

repede ascunzătoarea lui Ocalan, ca acesta să nu dispară fără urmă.

*
* *

Evin, neagră de furie, îşi smulse de pe cap cascheta compactă şi o aruncă într-un colţ al boxei în care Clio Ikaria parcase motocicleta, lângă un Fiat Barquetta, de culoare galbenă. Încercase să-şi piardă urma făcând un larg ocol pe străduţele întortocheate înainte de a intra în garajul subteran al unui elegant imobil cu patru etaje de pe strada Koniari, aflată la poalele muntelui Lykavitos.

Lacrimile din ochii ei nu erau doar din vina lentilelor de contact… Nu putea să admită că-l putuse rata pe ocupantul maşinii roşii, după ce o nimerise pe femeia de la volan. Femeia ce pilotase motocicleta îşi scoase la rândul ei cascheta şi îşi scutură părul de culoarea antracitului. Era calmă de parcă ar fi venit de la o partidă de golf…

— Mulţumesc, îi spuse Evin. Ai fost formidabilă!

Clio Ikaria avu un surâs modest. În familia ei, fuseseră toţi terorişti, din tată în fiu. Aveau asta în sânge. Bunicul ei fusese un erou al rezistenţei comuniste împotriva nemţilor, apoi luptase în războiul civil din Grecia, bineînţeles, alături de comunişti. Tatăl ei era unul dintre fondatorii „Mişcării din 17 Noiembrie” făcând parte din grupul de comando care-l asasinase pe Robert Welsh în 1975. Ea însăşi, încă de când avea douăzeci de ani, participase la acţiuni clandestine periculoase. Studentă la sociologie, cover-girl, acceptase să fie întreţinuta unui bărbat care simboliza tot ceea ce urâse mai mult, Salvas Kametero. Numai pentru ca să se poată consacra activităţii politice ilegale.

Ea desfăcu fermoarul bluzonului din piele şi se dezbrăcă. Era înfuriată că se răsturnase când a lovit-o maşina şi că îi căzuse casca de pe cap. Simţi că nu poate să-i ascundă lui Evin un lucru jenant.

— Ştii, eu îl cunosc pe bărbatul care era în Fiat, spuse ea.

Evin se crispă, devenind dintr-odată bănuitoare.

— Te-a recunoscut?

— Nu, spuse Clio. Era cu spatele.

— De unde îl cunoşti?

— L-am întâlnit acum două zile la un cocteil de la Ambasada americană unde mă aflam împreună cu Salvas. Ei au plecat după aceea să mănânce undeva singuri. Nu este american, ci austriac. Se dă drept jurnalist.

— Jurnalist! rânji Evin. Mai degrabă agent CIA!

Cum de ajunsese acest bărbat să dea de urmele lui Gulizer? Ea începea să-şi facă o idee ceva mai clară asupra situaţiei. Aparent, guvernul grec nu era încă la curent cu prezenţa lui Ocalan pe pământul Greciei. Americanii îşi făceau jocul cu discreţie. Acest lucru

era o mică şansă pentru ea…

— Ar fi mai prudent ca să-l eviţi, o sfătui Evin. Nu se ştie niciodată.

Evin nu intervenise violent dintr-un motiv bine întemeiat: Gulizer, urmărită, risca să-l conducă pe agentul CIA direct la Ocalan. Cum pericolul fusese îndepărtat în mod provizoriu, era inutil să rişte. Avea nevoie să câştige ceva timp: câteva ore sau câteva zile. Faptul că austriacul îl cunoştea pe Kametero nu era periculos. Acesta din urmă nu ştia unde se află ascuns Ocalan. PKK se servea de el fără să-i acorde însă încrederea. El era ceea ce serviciile de dezinformare numeau un „idiot util”.

— Poţi să mă laşi la *Hilton?* întrebă Evin.

Cele două femei se urcară în Barquetta, cu Clio la volan, şi plecară pe strada Koniari.

*

* *

Când Evin sosi la sediul PKK, toţi militanţii erau înghesuiţi în jurul unui televizor. Pentru moment, era vizionat programul MEGA al televiziunii elene. Evin se apropie. O jurnalistă, în picioare lângă un Fiat roşu răsturnat, relata cele întâmplate. În vreme ce vorbea, fu arătată fotografia fetei de la volan. Imediat, Laser strigă:

— Dar asta-i fata de la pizzerie!

Evin simţi cum i se urcă tot sângele la cap. Ceva se urzea pe la spatele ei. Nu erau nici douăzeci şi patru de ore de când sosise Ocalan şi totul era pe dos. Era necesar să acţioneze. Se duse la recepţie şi întrebă:

— Bahar este aici?

— Da, *hevala*, este în biroul ei.

Bahar Gur era însărcinată cu menţinerea disciplinei în sânul PKK. Evin bătu la uşa biroului ei şi intră. Bahar era răsturnată într-un fotoliu, citind nişte rapoarte. Evin îşi spuse că este un adevărat monstru. Mare cât o balenă, cu părul negru şi ţepos, întotdeauna murdar, îmbrăcată cu un pulover fără formă şi cu un pantalon vechi, reprezenta un antidot sigur împotriva dragostei. Nu mai ştia nimic în afară de muncă, biroul fiind şi casa ei.

— Am nevoie de tine, *hevala*, îi spuse Evin.

Bahar lăsă hârtiile deoparte, cu o luminiţă veselă în ochii negri. Îi plăcea să inspire teamă celor din jur, fizicul ei respingător interzicându-i orice altă activitate.

— La ordinele tale, *hevala*, spuse ea respectuoasă.

Evin îi explică situaţia, încheind:

— Vreau să ştiu ce a făcut Laser. Şi dacă a avut vreun contact cu femeia aceea.

— Mă voi ocupa de asta, *hevala*, spuse cu simplitate Bahar.

*

* *

Când Laser văzu chipul monstruos al lui Bahar în uşă, avu o tresărire. Era atât de urâtă, încât cu greu te puteai uită la ea. Laser se forţă să zâmbească.

— Doreşti ceva, *hevala?*

— Da. Vreau să stăm de vorbă. Vino.

Ar fi dorit să argumenteze ceva, dar era mai bine să termine cât mai repede cu ea. Bahar voia să-l întrebe desigur despre cheltuielile făcute. El se ridică de la masă şi o urmă până în micul birou care servea pentru interogarea membrilor PKK bănuiţi de anumite greşeli sau de „deviaţionism”. Luminat de un bec, nu era mobilat decât cu o masă, două scaune şi un lavoar. Câteodată, locul servea drept celulă. O bâtă din lemn pătată de pete suspecte era aşezată pe masă. Bahar şi Laser se aşezară faţă în faţă.

— Pune mâinile pe masă, ordonă grăsana.

Laser se execută, mai mult mort decât viu. Bahar îi privi mâinile de parcă ar fi fost un lucru extraordinar.

— Ai un ceas foarte frumos, remarcă ea.

— Aici nu este deloc scump, făcu Laser încurcat.

Avea să-l acuze de furt? Fără să mai spună nimic, grăsana apucă bâta cu amândouă mâinile şi o abătu cu toată puterea peste încheietura mâinii stângi a lui Laser, zdrobindu-i ceasul şi strivindu-i pumnul. Când urletele bărbatului încetară, ea spuse cu voce calmă:

— Şi acum ai să-mi povesteşti tot ce ştii despre fata de la pizzerie. Altfel nu ieşi de aici.

*

* *

Malko se repezi la telefonul portabil care începuse să sune. Întors la *Intercontinental* după atentatul în care murise Urania, aştepta ca Chuck Logan să-l cheme. Era însă Kendal.

— Ştiţi ce s-a întâmplat? îl întrebă Malko.

— Nu.

Malko îl puse la curent.

— Nu am văzut-o pe Evin astăzi. Probabil că v-au urmărit ieri, când aţi filat Mercedesul. Sunt extrem de prudenţi. Atentatul săvârşit împotriva dumneavoastră dovedeşte că au complici aici dar eu nu ştiu nimic în privinţa asta. Voiam doar să vă anunţ că Evin mi-a ordonat să nu părăsesc Atena. Deci, el se află încă aici… Trebuie găsit Milos Lambrou. Sper să puteţi acţiona înainte ca el să poată fugi. Eu nu pot să mai pun întrebări căci m-ar bănui. Vă urez noroc.

Nici nu închise bine telefonul, că Dyonisos Stavrides sună la rândul

lui. Auzise la radio despre atentat.

— A fost în stilul lui „17 Noiembrie” făcu el. PKK are legături permanente cu ei. Aveţi grijă, sunt oameni foarte periculoşi.

— Există ceva incredibil, zise Malko. Am crezut că o recunosc pe fata care conducea motocicleta. Semăna cu logodnica lui Salvas Kametero!

Maiorul EYP tresări.

— Este imposibil. Cu siguranţă că v-aţi înşelat.

Zece minute mai târziu, îl sună Chuck Logan. Şi el auzise despre atentat. Era cuprins de panică.

— Mă simt îngrozitor de vinovat, făcu el. Fata aceea era o făptură admirabilă. Şi era atât de fericită că lucrează cu dumneavoastră… Oamenii din EYP îmi vor pune cu siguranţă întrebări. Cunosc relaţiile noastre. Trebuie să acţionăm cât mai repede.

— Deocamdată sunt total blocat, zise Malko. Asta pentru că nu ştim unde se ascunde Ocalan. După toate cele întâmplate trebuie să fim de două ori mai precauţi.

— Veniţi mâine pe la mine ca să vă împrumut o armă. Până atunci nu mai faceţi nicio mişcare fără să fie absolut necesar.

Era nostim. Malko se pregătea să coboare la cină, când din nou sună telefonul. De astă dată, era Salvas Kametero, la fel de afectuos. El se scuză că nu l-a sunat mai devreme.

— Acum mă aflu la Salonic, explică el. Mă întorc mâine. Vom putea lua masa împreună mâine seară.

— Cu plăcere, zise Malko. Sper că va fi cu noi şi încântătoarea dumneavoastră logodnică…

— A, am văzut că vă place, zise grecul râzând. O să-i spun să vină cu noi, dar va fi mai puţin… amuzant. Vin să vă iau pe la ora zece.

Malko se grăbi să ia masa cu Elko Krisantem, cel care îi salvase viaţa. Dacă nu i-ar fi venit în ajutor, motociclista şi-ar descărcat arma în el. Mai avea încă douăzeci şi patru de ore de aşteptat. Numai de nu ar fugi Ocalan între timp. Malko realiză deodată un lucru. Dacă conducătoarea motocicletei era într-adevăr Clio, logodnica miliardarului, cu siguranţă l-a recunoscut. Deci avea tot interesul să nu vină la cină. Avea ocazia să o testeze.

*

* *

Abdullah Ocalan examina tot felul de documente contabile ale PKK privind stadiul cheltuielilor, ca să-şi mai omoare timpul. Postul de televiziune al PKK era ca un sac fără fund care înghiţea în permanenţă o groază de bani, iar el se întrebă dacă merită să-l mai finanţeze.

Instalată într-un fotoliu aproape de fereastră, Gulizer citea, aruncând câte o privire în grădina părăsită. Era bucuroasă că reuşise

să se întoarcă de la Atena fără probleme. Din nefericire, Evin nu îşi făcuse încă apariţia, estimând că acest lucru ar fi fost un risc prea mare.

Timpul trecea extrem de încet în această casă izolată de lume, cu interdicţia totală de a scoate nasul pe afară. Abdullah Ocalan lăsă hârtiile deoparte, gândindu-se la paşaportul cipriot promis de Lambrou.

Nu putea avea linişte decât atunci când îl va avea în mână.

Cineva bătu la uşă, iar Gulizer merse să deschidă. Era bătrâna proprietăreasă.

— Nu doriţi puţin ceai? îi întrebă ea.

Ocalan era impresionat de zelul acestei bătrâne revoluţionare. El o pofti înăuntru şi începură să discute despre politică, sub privirile afectuoase ale lui Gulizer. Astfel Abdullah mai uita că este hăituit din toate părţile.

*
* *

Dyonisos Stavrides se reîntorsese la biroul său în acea după-amiază şi ceruse să i se aducă de la arhivă dosarul lui Milos Lambrou. El era singura persoană care ştia unde se ascunde Ocalan. Or, în acel moment el însuşi era de negăsit. Începu să citească pagină cu pagină tot ceea ce Serviciul secret adunase referitor la vice-amiral vreme de un sfert de secol. Erau informaţii de tot felul: sinteze, note, bucăţi de hârtii, procese verbale, fotografii decupate din ziare… Descurajant era însă faptul că nici Stavrides nu ştia ce anume caută…

Nu dispunea decât de două elemente. Mai întâi, Lambrou nu putuse ascunde pe Ocalan decât la cineva de cea mai mare încredere, la o cunoştinţă foarte veche, cu aceleaşi simpatii politice. În al doilea rând, atunci când Gulizer plecase din sediul PKK, luase un autobuz ce se îndrepta către nord. Poate chiar la Nea Makri. Deci, exista posibilitatea ca ascunzătoarea să fie în acele coclauri.

*
* *

Un soare strălucitor scălda Atena în minunata zi de primăvară. Evin ajunse la *Hilton* şi îşi chemă prietenul, pe Dimitri ca să-i mulţumească pentru ajutorul dat. El nu se afla însă în cameră, iar ea nu mai insistă. După aceea o sună pe Clio şi avu o surpriză.

Cum o auzi, aceasta îi spuse:

— Cinez în seara asta cu prietenul dumneavoastră…

— Bravo, spuse Evin. Nu am putea să ne întâlnim înainte?

— De acord. Atunci, la salonul de ceai de la *Grande Bretagne*, la ora cinci.

Încurajată de această primă veste bună, Evin sună la Milos Lambrou.

— Documentul va fi gata mâine, spuse el.

Ziua părea cu adevărat fastă. Până acum, reuşise să-i ţină pe americani la distanţă, iar ea se pregătea să le dea o nouă lovitură graţie căreia mai câştiga niţel timp. Acum conta fiecare oră în plus. Încurajată de buletinul meteo, ea plecă pe jos către sediul PKK. Avea destul de lucru şi acolo. Grăsana Bahar mânca o pizza cu degetele, în biroul ei. Aceasta se ridică în picioare, se şterse de pantalon şi spuse cu respect în glas:

— Ştiu ce s-a întâmplat, *hevala*. Laser a comis o imprudenţă.

— Ce fel de imprudenţă?

— Alaltăieri a fost la pizzeria de pe strada Alkmanos în compania lui Khatun. Acolo au început să trăncănească. Laser a vorbit despre Gulizer, pe care o văzuse vorbind cu ea în biroul de permanenţă. Khatun i-a spus atunci că nu are voie să se atingă de ea…

— Şi?

— La masa de alături stătea o pereche ce a plecat imediat după aceea. Laser îşi aminteşte că bărbatul avea aerul că ascultă la ce vorbesc ei. El menţionase doar de o tovarăşă blondă cu ochi albaştri, fără să-i dea însă numele.

— Tipul vorbea greaca?

— Nu, turca.

— Aşadar, era un spion turc, făcu Evin. Laser trebuie pedepsit, dar nu ucis. Toate astea nu explică lucrurile. Acel turc nu se afla acolo din pură coincidenţă. Cineva a trebuit să-i spună că noi mergem adesea acolo…

— Poate fi vorba de cineva din EYP, remarcă Bahar, ei ştiu acest lucru…

— Poate că da, poate că nu, recunoscu Evin nu prea convinsă. Oricum, trebuie să-ţi continui ancheta. Acum ocupă-te de Laser.

Bahar dădu din cap. Un tic îi agita sprânceana dreaptă. Cu ochii ieşiţi din cap, ea arăta cu adevărat înspăimântătoare. Ieşi din birou fără să mai spună nimic. Când Laser o văzu pătrunzând în celulă, se sculă terorizat de pe patul de campanie.

— *Heval*, Evin a spus că trebuie să te pedepsesc, zise Bahar.

Ea apucă bâta şi începu să-l tăbăcească pe Laser. Acesta reuşi să se ferească, dar până la urmă se prăbuşi. Femeia dezlănţuită îl lovi în plină figură. Când se opri obosită, Laser gemea lungit pe jos într-o baltă de sânge. Avea chipul complet desfigurat.

*

* *

Dyonisos Stavrides se puse pe treabă încă din zorii zilei. Nu mai

avea multe documente de examinat. Deodată se opri cu ochii la o fotografie veche decupată dintr-un ziar din Salonic: era făcută la o ceremonie în memoria eroilor căzuţi în războiul civil care răvăşise Grecia după război. Începu să citească lista cu numele celor prezenţi. Milos Lambrou era la mijloc, alături de o femeie mai în vârstă. Era Voula Maniakis, o scriitoare, eroină a Partidului Comunist Grec. În articol se menţiona că ea avea reşedinţa undeva între Salonic şi Nea Makri. Un beculeţ roşu se aprinse în creierul lui Stavrides.

Voula Maniakis era un nume foarte cunoscut în cercurile intelectualilor greci pentru poziţia ei de extremă-stânga. El examină fotografia visător. Voula locuia în Nea Makri. Putea fi o coincidenţă doar, dar merita să verifice. Urma să facă asta a doua zi după ce îi afla mai întâi adresa.

Capitolul IX

Salvas Kametero înaintă spre Malko râzând din toată inima şi îl îmbrăţişa cu căldura tipic meriteraneană.

— Am reuşit să o conving pe Clio să vină cu noi! I-am spus că aţi fost sedus de ea atunci la ambasadă şi s-a simţit foarte flatată. Veniţi.

Malko îl urmă. Imensul Mercedes blindat aştepta pe peronul hotelului *Intercontinental*. Salvas Kametero deschise portiera din faţă şi îi spuse lui Malko:

— Iat-o pe prietena dumneavoastră!

Clio Ikaria întoarse capul spre el, cu acelaşi zâmbet forţat şi cu privirea impenetrabilă. Era superbă, cu părul negru strălucitor căzând în cascade pe umeri, cu nasul drept şi trăsăturile fine. Nişte cercei lungi îi atârnau în urechi, iar furoul, de un albastru electric era despicat foarte sus pe şold, descoperind o coapsă minunat sculptată.

— Bună seara! spuse ea.

Era rece ca un aisberg. Salvas Kametero închise portiera şi ocoli maşina ca să urce la volan, în timp ce Malko se urca în spate, lângă avocat. Era ros de îndoială. I se părea imposibil ca această splendidă creatură să fie una şi aceeaşi cu motociclista complice la crimă. La vederea lui „nu manifestase” nici cea mai mică emoţie. Părea mai degrabă plictisită că se afla undeva unde nu are chef să fie… Salvas Kametero demară ca într-o cursă Formula Unu. Strivit cu spatele de spătarul canapelei, Malko simţi cum revolverul Beretta 92 înfipt în centură îi intră în coloana vertebrală.

În urmă cu două zile, cineva încercase să-l ucidă, iar Urania zăcea acum la morgă.

Abdullah Ocalan se afla de patruzeci şi opt de ore pe teritoriul elen şi în ciuda ajutorului dat de Kendal, încă nu reuşise să-l găsească.

Aparent, „plasa protectoare” desfăşurată în jurul liderului kurd era deosebit de eficace. Nu reuşise să stabilească încă rolul pe care îl juca playboy-ul miliardar în povestea asta. Spera ca să afle totuşi până la sfârşitul seratei.

Salvas Kametero întoarse capul spre el spunând:

— Vă duc la cel mai bun restaurant pescăresc din Atena!

Se deplasau pe coasta mării în direcţia portului Pireu. Apoi, grecul pătrunse într-un labirint de străduţe nepavate, care se întretăiau pe o colină, în genul celor din San Francisco. În cele din urmă opri în faţa unui restaurant. Din afară nu era cine ştie ce de capul lui, dar de cum îi treceai pragul, luxul îţi sărea în ochi. Acvarii pline cu peşti tropicali, lambriuri închise la culoare, personal bine pregătit, totul era de cea mai bună calitate. Erau doar câteva mese ocupate. Atenienii cinau mult mai târziu. Imediat cum se instală, Salvas comandă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rose 1993. Închinară cupele. Malko, plasat în faţa lui Clio, ciocni paharul cu al ei, smulgându-i un zâmbet distant. Avea trăsături de o puritate extraordinară, dar ochii cu pupilele de un negru lichid erau absolut indescifrabili. Ea luă o ţigară din geantă, iar Malko profită ca să i-o aprindă cu bricheta Zippo, marcată cu blazonul familiei sale.

Reacţia ei fu nulă.

Cina începu cu stridii cu garnitură de spanac, o combinaţie îndrăzneaţă, dar mediocră din punct de vedere culinar. Urmă o suită de feluri de mâncare, unele mai complicate decât altele, prezentate de un chelner sclifosit ca un ofiţer prusac, care prezenta meniul în greacă, în timp ce Kametero traducea. Şampania curgea în valuri. Conversaţia era extrem de anostă. Malko îşi frământa creierii cum să-ţi facă pe amfitrion să abordeze singurul subiect care îl interesa pe el. Atunci întrebă:

— De ce circulaţi cu o maşină blindată? Aţi fost cumva ameninţat?

Salvas Kametero se umflă în pene.

— Bineînţeles! Eu şi familia mea am primit numeroase scrisori de ameninţare din partea grupării „Mişcarea 17 Noiembrie”, din cauză că suntem proamericani. Am şi permis de portarmă. În timpul zilei am o gardă de corp. Sunt teroriști primejdioşi care au ucis o groază de oameni.

— Înţeleg, aprobă Malko. Dar pentru un tip ca dumneavoastră căruia îi place să şofeze, o maşină de patru tone nu este ideală.

Salvas Kametero izbucni în râs.

— Are compresor, aşa că pot să întrec şi motocicleta lui Clio! Nu-i aşa, scumpo?

Malko simţi că i se opreşte inima. Deci nu se înşelase. Clio spuse ceva neinteligibil. Părea cam încordată. Cu cel mai încântător surâs, Malko o întrebă:

— Este adevărat că ştiţi să conduceţi o motocicletă? Este un sport destul de puţin practicat de fetele frumoase.

Clio îl ţintui cu o privire rece ca de reptilă.

Obrajii i se îmbujoraseră uşor. Acesta era singurul semn al emoţiei ce o cuprinsese. Apoi vorbi:

— Îmi place mult sportul şi, mai ales, motociclismul.

Vorbea engleza cu un accent încântător. Se priviră în ochi câteva secunde, iar Malko fu sigur în acel moment că în faţa lui se afla misterioasa din ajun. El adăugă zâmbind.

— Cred că arătaţi superb îmbrăcată cu un costum din piele…

Salvas Kametero necheză de bucurie.

— Este cu adevărat mag-ni-fi-că, făcu el apăsând pe fiecare silabă. Nu-i mai lipseşte decât o cravaşă. Pe mine mă excită enorm.

— Salvas!

Malko nu înţelese restul, rostit în greacă cu o voce tăioasă. Miliardarul tăcu, iar grăsunul Vassili tuşi discret. O linişte apăsătoare domni un moment, dar fu întreruptă de şeful de sală care anunţa un desert straniu.

Kametero se grăbi să comande un coniac Otard XO, cu care umplu paharele în formă de balonaşe. Clio se servi prima. Malko nu-şi putea desprinde privirile de ea. Se vedea clar că este tulburată, acest lucru întărindu-i presupunerile. Cine însă o împinsese să joace un astfel de rol? Cu siguranţă, nu amantul ei. Ea era aşadar *legătura* cu Ocalan.

Când părăsiră restaurantul, Malko nu găsise încă răspuns la întrebarea sa. Salvas Kametero reluă drumul spre Atena conducând ca un dement, ca să-i demonstreze lui Malko supleţea Mercedesului său blindat. Cursa se termină în faţa localului de noapte în care fuseseră prima oară. Portarul le deschise portierele cu multă curtoazie. Clio coborî prima. În picioare pe trotuar şi mândră ca o principesă, ea spuse cu o voce armonioasă:

— Acum vă las să vă amuzaţi cu curvele voastre.

Salvas se precipită, adresându-i rugăminţi în limba greacă. Fără să-i răspundă, ea i se adresă lui Malko:

— Domnule, nu aş vrea să-l privez pe Salvas de plăcerile lui obişnuite. Aţi putea fi atât de amabil să mă însoţiţi până acasă?

Malko tocmai voia să spună „da”, când Vassili Selenos îşi oferi serviciile. Clio îl repezi cu asprime. Malko era sigur că nu o făcea din cauza unui simplu capriciu, dar nu înţelegea ce intenţii are. Singurul mod de a afla era să intre în jocul ei.

— Nici eu nu am intenţia să mai lungesc serata, aşa că după ce vă conduc, mă duc la culcare.

Salvas Kametero zâmbi niţel cam crispat. Era vexat, chiar dacă nu dorea să mărturisească acest lucru.

— În regulă, făcu el cu un ton degajat. Voi chema un taxi. Adresă

câteva cuvinte portarului care se duse în mijlocul străzii. Apoi îi strânse mâna lui Malko cu răceală. Era convins că invitatul său profita de împrejurări ca să-i sufle logodnica. Fapt nedemn pentru un gentleman.

*
* *

Clio Ikaria privea lampadarele ce defilau prin faţa ochilor, cu capul în flăcări. Se blestema că cedase rugăminţii amantului ei, comiţând o imprudenţă ce putea avea consecinţe deosebit de grave. Când Salvas Kametero vorbise despre motocicletă, avusese impresia că va face un infarct. În ciuda indiferenţei afişate de austriac, ştia că el cunoaşte adevărul. Aşadar, datorită ei, putea să ajungă acum la cei din „17 Noiembrie”, la PKK şi, bineînţeles, la Ocalan.

Era bolnavă de îngrijorare.

Nu-i mai rămânea decât o singură cale: să-l elimine chiar în acea seară, înainte ca el să poată comunica celorlalţi bănuielile sale. Singura problemă era că nu ştia cum să procedeze…

Taxiul urca strada Anapiron Polemou, dominată de parcul de pe muntele Lykavitos. Când ajunse la celălalt capăt, viră la dreapta. Peste câteva momente, se aflau în somptuosul apartament pe care Kametero îl pusese la dispoziţia lui Clio. Fata se întoarse spre însoţitorul ei, arborând un zâmbet plin de căldură.

— Sunt dezolată că v-am lipsit de restul petrecerii. Aş putea şi vă ofer ceva de băut?

*
* *

Ferestrele imense ale livingului dădeau către muntele Lykavitos şi mănăstirea construită pe acesta. Picturi abstracte decorau pereţii, o canapea din piele grej era pusă în faţa unei măsuţe joase, iar pe jos era o pardoseală din marmură. În încăpere se mai afla şi un superb bar, cu nenumărate oglinzi.

— Aveţi un apartament minunat, remarcă Malko.

Clio îi adresă un zâmbet stânjenit.

— O, nu am niciun merit. Salvas a ales totul la decoratorul lui favorit, parizianul Claude Dalie.

Ea se îndreptă către bar.

— Ce doriţi să beţi?

— Votcă, dacă aveţi…

Clio deschise uşile din lac negru ale barului şi scoase două sticle. Una de Stolicinaia şi una de Defender, pe care le aşeză pe măsuţă, apoi se duse în bucătărie. Malko o privi cum merge: îţi tăia pur şi simplu respiraţia. Reapăru cu o frapieră, apoi ieşi din nou. Malko auzi cum

curge apa la baie, iar Clio îşi făcu apariţia mai splendidă ca oricând. Începu să umble prin bar şi o muzică dulce învălui încăperea. Clio se aşeză alături de Malko. Dacă nu ar fi ştiut adevărul, acesta ar fi fost convins că are în faţa lui o fată frustrată care se lasă curtată ca să se răzbune.

Rochia ei despicată oferea privirilor cea mai mare parte din coapsele de fildeş. Malko simţea cum pistolul Beretta continuă să-i martirizeze coloana vertebrală.

— Nu înţeleg cum cineva poate să abandoneze o femeie atât de minunată ca dumneavoastră! oftă el cu sinceritate.

Răspunsul răsună ca o lovitură de bici.

— Lui Salvas nu-i plac decât târfele.

— Atunci ce face cu dumneavoastră?

Ea ridică din umeri nepăsătoare.

— Ca să fiu sinceră, habar n-am. Este ca un copil răsfăţat. Nimeni nu-i opune rezistenţă în afară de mine. Ştiţi ce ar merita?

— Nu.

— Ar merita să mă culc cu dumneavoastră, spuse ea cu un surâs gurmand.

Ea bău scotchul dintr-o singură răsuflare, vădit încurcată. De când intraseră în apartament, Clio suferise o metamorfoză impresionantă. Nu mai era deloc ţeapănă şi distantă. Malko avu o senzaţie plăcută în pântece. Era ceva rar ca o femeie să facă o asemenea aluzie fără a fi dispusă să o pună în practică… Problema consta în faptul că el ştia că este vorba de o înscenare. Oare ce avea de gând să facă?

Clio se ridică îndreptându-se către bar unde-şi mai turnă nişte whisky. Malko îşi scoase revolverul şi îl strecură încet sub pernele canapelei. Apoi se ridică în picioare şi merse lângă tânăra femeie. Aproape ce ciocni cu ea. El o prinse de ambele şolduri, imobilizând-o. Clio îl privi cu un aer întrebător şi amuzat.

— Văd că m-aţi luat în serios!

Fără să spună un cuvânt, el îi luă paharul din mână şi îl puse pe o etajeră, apoi se aplecă asupra ei, sărutând-o. Buzele fetei rezistară câteva clipe, apoi se deschiseră într-un sărut profund. Trupurile lor era acum strâns înlănţuite.

Ea fu cea care se detaşă prima, gâfâind puţin.

— Iată, sunt acum răzbunată.

Malko nu mai avu timp să-i răspundă: se auzi soneria telefonului. Conversaţia ce urmă, în greacă, fu extrem de scurtă. Clio se întoarse lângă Malko, cu o luminiţă jucăuşă în ochii negri ca noaptea.

— Era Salvas. L-am spus că m-aţi condus acasă şi că aţi plecat.

De astă dată, invitaţia fusese cu mult mai directă. Malko se hotărî să treacă la atac. Voia să afle până unde va merge Clio. Fata avea chef să se culce cu el, era destul de limpede. Se apropie de ea şi o luă din

nou în braţe.

— Şi eu vă doresc, spuse el.

Ea rezistă mai puţin decât prima dată.

Malko îi simţea freamătul sânilor pe sub muselina albastră a rochiei, însă în clipa în care-i întâlni privirea, crezu că are în faţa lui o cobră. O femeie poate încerca senzaţii fizice agreabile, fără acordul creierului… Când încercă să-şi strecoare mâna pe sub rochie, fata îl opri.

— Nu aici. Nu am deloc chef să mă las luată ca o târfă.

Cu siguranţă, ideea asta o obseda… El o urmă într-o încăpere decorată cu perdele grele din catifea albastră şi cu un pat imens stil Hollywood, lângă care atârna o oglindă mare şi rotundă, uşor înclinată. Un catalog Claude Dalie pus pe noptieră nu lăsa niciun fel de îndoială asupra originii acestui mobilier.

— Salvas a vrut să o aşeze aici, spuse ea arătând oglinda.

Cu o mare naturaleţe, ea îşi scoase rochia, rămânând doar cu slipul de dantelă şi cu ciorapii *„stay-up”*. Muzica se auzea până aici, iar Clio, culcată pe pat, începu să-şi onduleze trupul. Pe de o parte ea îl mângâia cu măiestrie, dar, pe de altă parte, dădea dovada unei rigidităţi şi a unei stângăcii, ca şi cum totul era ceva impus. Brusc, îşi desfăcu coapsele şi îl atrase către ea.

— Ia-mă, spuse Clio.

Era ca şi cum ar fi spus „dă-mi puţină sare”.

Malko o penetră fără grabă. Deodată, miracolul se produse. Clio începu să se mişte sub povara lui. Începu să gâfâie şi să geamă, apoi totul se sfârşi cu un strigăt sugrumat. Braţele ei se desfăcură din jurul lui Malko şi căzură în lături. El simţi cum seva i se urcă în rărunchi şi o pironi până la rădăcină. În mod mecanic, el ridică privirea către oglinda înclinată. Este întotdeauna excitant să te vezi făcând dragoste!

Ce văzu acolo făcu să-i crească pulsul la 200! Cu mâna dreaptă, Clio apucase mânerul unei dălţi de spart gheaţa, ascunsă între somieră şi saltea. În momentul în care el explodă în ea, Clio smulse din ascunzătoare arma improvizată şi o abătu cu toată forţa de care era capabilă în spatele lui Malko.

Capitolul X

Malko scoase un urlet de durere când oţelul îi străpunse carnea. Din fericire, un reflex de apărare îl făcuse să se răsucească pe o parte, iar lama îi pătrunse între două coaste, făcându-i o rană lipsită de gravitate. El făcu un salt, cu dalta de spart gheaţă înfiptă încă în spate. Sângele îi curgea şuvoi. Clio sări ca un arc din pat, aruncându-i o privire înnebunită. Goală puşcă, ea ţâşni din cameră. Malko smulse

dalta din rană şi o aruncă pe covor. Asta căutase ea în bucătărie… Filmul *Basic Instinct* făcuse discipoli. Spatele îl durea îngrozitor, iar sângele îi şiroia pe trup. El se năpusti după tânăra femeie.

— Clio! Întoarce-te!

Cu siguranţă că acum căuta o armă. O prinse în living-room, dar ea se smulse din braţele lui, năpustindu-se către fereastră. El nu mai avu timp să o ajungă din urmă. Dintr-un singur elan, ea sări în balcon, încălecă balustrada şi sări în gol.

*

* *

Îngrozit, Malko se aplecă în afară. Balconul dădea către spatele imobilului. Auzi o izbitură surdă şi un ţipăt. Apoi se lăsă liniştea. El strigă:

— Clio?

Nu primi niciun răspuns. Vântul rece îl dădu frisoane. Se uită la ceas: arăta ora unu şi treizeci şi cinci de minute. Se afla acolo de mai puţin de o oră. Sângele i se prelungea de-a lungul piciorului şi un fier roşu îl ardea între coaste. Intră în baie şi îşi tamponă rana cu un prosop ce se îmbibă imediat cu sânge. În cele din urmă reuşi să nu mai sângereze atât de tare. Era profund zguduit de acest deznodământ neaşteptat. Nu ar fi crezut nici în ruptul capului că Clio ar fi în stare să se sinucidă…

Cu nişte fâşii de plasture, înjghebă un pansament acoperit cu un burete mare care să poată stopa hemoragia, apoi se îmbrăcă şi se aplecă din nou peste balcon. Nu era niciun semn de viaţă. Clio era moartă. Cu ajutorul unei batiste, începu să şteargă cu grijă toate urmele lăsate de el şi îşi recuperă revolverul lăsat sub perna de pe canapea. Şoferul de taxi îl văzuse intrând împreună cu tânăra fată. Putea să-i creeze mari probleme în cazul unei anchete. Începu să percheziţioneze în fugă apartamentul şi, într-un dulap, descoperi costumul de motociclistă, din piele neagră.

După ce închise uşa, se urcă în lift. În momentul în care traversa holul, se izbi nas în nas de Salvas Kametero.

*

* *

Miliardarul grec, cu ochii injectaţi de sânge, se clătina pe picioare. Avu nevoie de ceva timp ca să realizeze că se găsea faţă în faţă cu el. Treaba asta nu-i plăcu deloc. Cu un răcnet de furie, el se năpusti asupra lui Malko, îl lipi de zid, sugrumându-l cu amândouă mâinile şi înjurând în gura mare. Avea cu vreo douăzeci de kilograme mai mult ca Malko, iar acesta, slăbit din cauza rănii, era cât pe-aci să piardă controlul. Reuşi cu greu să pună mâna pe revolver şi să-l înfigă cu

putere în plexul grecului.

— Dă-mi drumul, sau trag!

Stupefiat, grecul îl eliberă cu ochii aţintiţi la revolverul Beretta.

— Sunteţi nebun! O să-i spun domnului Logan!

— Nu este nimic din ceea ce gândiţi, făcu Malko. Este vorba de ceva cu mult mai grav…

— Unde este Clio?

Cum Malko nu răspundea, Kametero se năpusti în ascensor urmat de Malko. Cei doi nu schimbară nicio vorbă în timp ce urcau. La etajul trei, miliardarul scoase o cheie din buzunar şi pătrunse în apartament. Malko îl lăsă să cutreiere camerele, aşteptând în picioare în mijlocul livingului. Kametero apăru intrigat.

— Ce i-aţi făcut?

— Nimic, zise Malko. Pur şi simplu, s-a aruncat de la balcon. Cred că a murit.

Grecul se repezi la fereastra deschisă şi se aplecă deasupra balconului. Malko îl auzi strigând, apoi el reveni în încăpere.

— Nu văd nimic, zise el. Este vorba de o glumă proastă.

— Din păcate, este adevărat. Putem intra în grădină?

— Bineînţeles.

— Să mergem atunci.

Coborâră amândoi, de astă dată până la parchingul subteran. Acolo era o uşă care permitea accesul la o esplanadă de ciment, situată cu câţiva metri mai jos. O formă întunecată era întinsă în mijlocul ei. Malko o lumină cu flacăra brichetei. Clio îşi zdrobise capul de ciment şi o baltă mare de sânge se lăţise în jurul lui. Trupul îi era contorsionat într-o poziţie obscenă. Salvas Kametero sughiţă şi începu să vomite. Malko aşteptă să se liniştească niţel, apoi spuse:

— Îmi pare nespus de rău. Nu prevăzusem aşa ceva.

Grecul se îndrepta spre el ameninţător.

— Nemernicule! Este complet dezbrăcată! Ai încercat să o violezi! O să anunţ imediat poliţia!

— Ar fi mai bine dacă m-aţi asculta mai întâi, făcu Malko. Nu am nicio vină că s-a sinucis.

— Atunci, de ce este goală?

— Veniţi, vă voi explica totul.

Cu regret, Salvas pătrunse în parching. În clipa în care voiau să urce la etaj, Malko întrebă:

— Ştiţi unde se află garajul lui Clio?

— Da.

— Să mergem acolo. Vreau să vă arăt ceva.

În ciuda voinţei sale, grecul îl conduse până la o boxă pe care o descuie cu o cheie. În interior se vedea o maşină Fiat Barquetta galbenă şi o motocicletă.

— Aceasta este motocicleta lui Clio? întrebă Malko.

— Da, de ce?

— Priviţi: plăcile de înmatriculare au fost scoase.

Grecul se încruntă.

— Ce vrea să însemne asta?

— Acum patruzeci şi opt de ore, am fost victima unui atentat. Pasagerul unei motociclete a tras asupra maşinii în care mă aflam, iar femeia de la volan a fost ucisă. Motocicleta era condusă de „logodnica” dumneavoastră. Era „această” motocicletă.

Salvas Kametero se uita la Malko. Era consternat.

— Ce înseamnă toată povestea asta? Ce motiv ar fi avut să facă aşa ceva?

— Să intrăm mai bine în casă, sugeră Malko. Am să vă spun mai multe lucruri.

*

* *

Prăbuşit în fotoliu, cenuşiu de oboseală, cu chipul descompus şi cu ochii injectaţi, Salvas Kametero asculta povestea lui Malko. Din când în când îşi mai turna câte o porţie de Defender şi o dădea pe gât pe nerăsuflate. Malko nu uită niciun detaliu, nici măcar ceea ce se petrecuse între el şi Clio. Aceasta făcuse dragoste cu el doar pentru a-l putea asasina mai uşor. El se ridică, îşi scoase haina şi îşi descheie cămaşa, arătându-i pansamentul însângerat.

— Dalta de spart gheaţă se mai află încă în dormitor, adăugă el.

Salvas Kametero îşi aprinse o ţigară cu o mână tremurătoare.

— Dar, de ce? gemu el. De ce?

— Nu ştiu încă, mărturisi Malko. Dumneavoastră puteţi însă să mă ajutaţi. Unde aţi cunoscut-o pe Clio?

— Anul trecut, am vizitat un campus plin cu refugiaţi kurzi, lângă Atena. Clio era amestecată într-o acţiune umanitară, urmând în acelaşi timp cursurile de sociologie ale Universităţii. M-a impresionat enorm frumuseţea ei şi am început să-i fac curte. Mi-a trebuit foarte mult timp ca să o fac să-mi cedeze! Eram foarte îndrăgostit de ea. Cu greu am convins-o să vină să locuiască aici. I-am oferit maşina Barquetta, dar ea prefera să folosească motocicleta. Ştiam că are convingeri de stânga, dar acest lucru mă amuza mai degrabă. Nu pot înţelege de ce a participat la un atentat împotriva dumneavoastră.

— Eu unul cred că înţeleg, răspunse Malko. Să începem cu începutul. De ce aţi finanţat sosirea lui Abdullah Ocalan în Grecia! închiriind un avion Falcon 900 pentru cursa Moscova-Atena?

Kametero ezită să răspundă, bâiguind un fel de negare. Malko insistă neîndurător.

— Nu negaţi. Eu fac parte din CIA şi pot să vă spun că avem dovezi

în legătură cu asta.

— Aşa mi s-a cerut, răspunse grecul în cele din urmă.

— De către cine?

— Clio m-a rugat, spunându-mi că Ocalan era hăituit, că nu ştie încotro să o apuce, dar că în Grecia avea o mulţime de prieteni. Cunoaşteţi poziţia mea faţă de turci. Eram chiar încântat să le joc o festă. Nu înţeleg însă de ce au vrut să vă ucidă.

— Vă spun eu imediat. De la sosirea în secret la Atena a lui Ocalan, de vineri noaptea, noi îl căutăm. Prietenul lui, Milos Lambrou, l-a ascuns într-un loc sigur. Au vrut să mă ucidă pentru că o urmăream pe femeia care îl întovărăşeşte.

— Dar ce caută Clio în toată afacerea asta?

— Avem toate motivele să credem că PKK are mulţi prieteni în „Mişcarea 17 Noiembrie”. Membrii acestei grupări dau din când în când o mână de ajutor în acţiunile clandestine.

Salvas Kametero îl privi stupefiat pe Malko.

— Vreţi să spuneţi că Clio făcea parte din „Mişcarea 17 Noiembrie”?

— Este probabil, dar imposibil de dovedit acum.

— Dar aşa ceva este imposibil! Doar m-au ameninţat cu moartea! Din cauza lor a trebuit să cumpăr o maşină blindată.

— Ştiu, recunoscu Malko, dar Clio v-a racolat în ideea că le-aţi putea fi util.

Copleşit, miliardarul grec îşi turnă pe gât şi ultimul rest de whisky. Era total ameţit. Malko se aplecă spre el.

— Înţeleg foarte bine ce simţiţi. Sunt dezolat pentru Clio. Acum puteţi să-mi spuneţi unde se află ascuns Abdullah Ocalan?

Salvas Kametero ridică o privire rătăcită.

— Dar nu am nici cea mai vagă idee, îl asigură el. Milos Lambrou mi-a promis că mă va primi de îndată ce va fi posibil, dar nu m-a sunat încă. Am crezut că a şi plecat.

Era evident că spune adevărul.

Ultima speranţă a lui Malko se risipise.

Clio luase secretul împreună cu ea. După un lung moment de tăcere, Kametero se scutură.

— Ce putem să facem pentru Clio?

— Nimic, spuse Malko. Nu mai putem să o aducem la viaţă.

El se ridică în picioare.

— Trebuie să plec. Anunţaţi poliţia că prietena dumneavoastră s-a sinucis.

Grecul îl urmă.

— Nu, spuse el. Nu am curajul în noaptea asta. Vă conduc la hotelul dumneavoastră sau la spital şi mă duc acasă. Voi vedea mâine ce este de făcut.

*
* *

Medicul ambasadei dezinfectase rana lui Malko, ascunzând-o sub un tampon uriaş. Îl durea încă destul de tare când se mişca, dar rămăseseră doar două găuri. Ziarele încă nu scriau nimic despre sinuciderea lui Clio. Chuck Logan puse bricheta pe birou.

— Este deja luni dimineaţa, iar noi nu avem încă nici cea mai mică idee în legătură cu locul unde se ascunde Ocalan. Nu ştim nici dacă se mai află aici. Cu toate astea, aţi făcut tot ce aţi putut.

— Anunţaţi autorităţile elene, îl sfătui Malko. Este mai bine decât să-l lăsaţi să se strecoare printre degete.

— Voi cere instrucţiuni de la Langley, zise americanul. Este vorba de o decizie politică.

— Eu nu mai am niciun fel de pistă, spuse Malko ridicându-se în picioare. Acum vreau să mă odihnesc puţin la hotel.

El îl reîntâlni pe Elko Krisantem care îl aştepta în maşină, veghind asupra lui ca o dădacă. La Atena era încă timp frumos, dar lui Malko i se făcuse lehamite. După Urania, acum murise Clio. Desigur, aceasta încercase să-l lichideze, dar sinuciderea îi răscumpărase fapta. Cineva care se aruncă pe fereastră ca să nu fie silit să vorbească merită tot respectul, indiferent de cauza pe care o apără.

*
* *

Evin se ocupa cu redactarea unui fax, instalată la biroul lui Laser, când tovarăşa responsabilă cu primirea vizitatorilor îşi vârî capul pe uşă.

— *Hevala*, cineva întreabă de tine.

— Cine?

— Spune că se numeşte Dimitri.

Kurda simţi că-i vine rău. Trebuia să existe un motiv extrem de grav ca un membru al „Mişcării 17 Noiembrie” să rişte venind la sediul PKK, unde putea fi luat la ochi de poliţie sau de CIA. Ea se precipită să-l întâmpine.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea îngrijorată.

— Am primit adineauri o informaţie care m-a neliniştit. Este privitoare la ofiţerul din EYP, care l-a urmărit pe preşedintele tău, vineri seară. Se numeşte Dyonisos Stavrides.

— Ce a făcut?

— Noi avem un simpatizant care lucrează la arhivele EYP. Azi-dimineaţă, Stavrides a cerut de la arhivă dosarul Voulei Maniakis.

Evin avu impresia că i-a înfipt cineva un pumnal în inimă. Văzând-o schimbată la faţă, Dimitri o întrebă:

— Este grav?

Kurda încercă să-şi păstreze calmul. Dimitri nu ştia că Abdullah Ocalan se ascunde în casa bătrânei militante comuniste. Ştirea asta era îngrozitoare. Dacă americanii îl găseau pe Ocalan, puteau să-l ia ostatic, iar grecii nu ar fi opus niciun fel de rezistenţă… Dimitri o observa atent.

— Pot să te ajut cumva?

— Da. Poţi să-mi faci rost de adresa de acasă a lui Stavrides?

— Pot, făcu Megara.

— Sună-mă imediat cum o ştii. Eu nu mă mişc de aici.

Evin se întoarse în birou, copleşită, cu capul fierbând de încordare. Recapitulă în gând toate elementele de care dispunea. Preşedintele nu putea părăsi Grecia atât timp cât Milos Lambrou nu îi procura paşaportul fals. În plus, Lambrou era acum de negăsit, iar altă ascunzătoare nu aveau.

Nu-i mai rămânea decât o singură soluţie, să câştige timp. În aparenţă, Dyonisos Stavrides lucra pentru americani, deşi era un agent al EYP. Dacă în acea dimineaţă ceruse dosarul lui Voula, femeia care în ascundea pe Ocalan, era din cauză că avea anumite bănuieli. Nu putea fi însă sigur. Trebuia să fie sigur şi asta cerea un anumit timp, pentru că nu putea interveni în mod oficial, cu toate mijloacele oferite de postul său. Evin avea aşadar o mică şansă ca să dezamorsese bomba: putea să-l lichideze pe Stavrides înainte ca acesta să verifice prezenţa lui Ocalan în casa bătrânei doamne.

*

* *

Dyonisos Stavrides se gândea în timp ce fuma o ţigară, cu dosarul Voulei în faţă. În afară de adresa ei nu mai avea nimic special. Toate rapoartele mai interesante erau făcute cu zeci de ani în urmă.

Ţârâitul telefonului îi întrerupse gândurile. Era Malko Linge care voia să mai afle noutăţi. Stavrides ezită. Nu voia să-i dea speranţe deşarte.

— Sunaţi-mă diseară la mine acasă. Poate voi avea ceva nou. Trebuie să verific mai întâi.

— Timpul ne presează, îi aminti Malko. Eu, de asemenea am să vă dau câteva noutăţi cu privire la persoana care a închiriat avionul. Din nefericire, aceasta nu ne poate ajuta.

Imediat, Stavrides părăsi biroul, îşi luă maşina şi plecă. Voula Maniakis locuia în Nea Makri, la fel ca Milos Lambrou. O oră mai

târziu, trecea prin faţa numărului 13 Odos Rota, unde locuia militanta comunistă. Era o stradă cu casa proprietate particulară, în zona de centru a localităţii. Reperă micuţa vilă izolată în mijlocul unei grădini părăginite, în care staţiona o maşină cu husă. Era improprie pentru o ascunzătoare. În jur nu era niciun centru comercial. Se afla la vreo sută de metri de casa Maniakis, când văzu prin oglinda retrovizoare ieşind o femeie care se îndreaptă în direcţia opusă. El aşteptă puţin, apoi întoarse maşina şi se hotărî să o urmărească de la distanţă. Ea parcurse aproape un kilometru ca să ajungă la o stradă comercială, aproape de mare. Dyonisos opri maşina şi se apropie de ea, observând-o mai de aproape. Era o brunetă de vreo cincizeci de ani, cu părul lung şi desfăcut, îmbrăcată cu o rochie lungă, înflorată. Conform dosarului, putea fi fiica Voulei. Dyonisos se apropie pe la spatele ei ca să vadă ce cumpără. Inima începu să-i bată cu putere când văzu. Un peşte enorm şi gambas pentru şase persoane!

Or, Voula Maniakis locuia numai cu fiica ei, celibatară. Maiorul EYP avea de ce să fie mulţumit. Era clar că bătrânica avea oaspeţi… El se decise să supravegheze casa toată ziua.

*

* *

Rezemată de marginea unei fântâni din piaţa Diogenous, Evin privea la preotul ortodox care agita viguros frânghia clopotului micuţei biserici de pe strada Epimenidou.

În realitate, kurda era interesată de căsuţa cu uşă albastră, lipită de biserică. Acolo locuia Dyonisos Stavrides. În cartierul Plaka, invadat continuu de turişti, prezenţa ei nu deştepta curiozitatea nimănui. De aici se putea vedea Akropole. Luminat feeric pe timp de noapte. Ea intră pe strada pavată cu pietre inegale, care urca în pantă până la poalele înverzite ale Acropolei. Ajungând sus, intră pe strada Thrassilou de unde avea o magnifică panoramă asupra grădinilor şi a caselor de pe strada Epimenidou. O jumătate de oră mai devreme, Dimitri îi telefonase, pronunţând doar două cuvinte: Epimenidou 7.

După ce consultase o hartă a Atenei, ea luase un taxi şi coborî la începutul străzii Lissikratous, plină cu prăvălii cu suveniruri şi bistrouri.

După aceea, coborî până în bulevardul Vassili Amalias şi luă un taxi. Era chinuită de o nelinişte îngrozitoare. Se temea că acţionează prea târziu.

*

* *

Se lăsase noaptea şi, ca în fiecare zi de când venise la Atena, Abdullah Ocalan se simţea invadat de o furie surdă. Cum de PKK nu

putea să-l scoată de aici? Cât timp mai trebuia să zacă încolţit în Grecia, cu sabia lui Damocles deasupra capului? Nu îndrăznea să se folosească de telefonul portabil, ştiind că NSA ascultă toate convorbirile şi că numărul lui era înregistrat în toate computerele. Telefonul casei era şi el periculos. Se agita ca un leu în cuşcă, singur în bibliotecă. Credincioasa Gulizer o ajuta pe Voula la bucătărie, iar cele două gărzi de corp stăteau în living-room.

Evin nu-şi făcuse încă apariţia. Era prea periculos.

La uşă se auzi o bătaie. Voula îi zâmbi cu căldură.

— Aveţi o vizită.

Ea se retrase şi-l lăsă să intre pe Milos Lambrou. Avea o figură austeră şi era îmbrăcat cu un costum albastru, cam strâmt. Cei doi îşi dădură mâna.

— S-a rezolvat! exclamă Lambrou cu vocea tremurând de emoţie. Mâine plec în Cipru după paşaportul dumneavoastră. Cu acest document nu mai riscaţi nimic. Este autentic.

Abdullah Ocalan îl îmbrăţişă şi îl invită să se aşeze. Voula aduse ceai. În timp ce ea îl turna în ceşti, Ocalan întrebă:

— Unde voi pleca în continuare?

— Mai întâi, în Cipru. Din Nicosia, veţi lua un avion către Erevan. Sunt zilnic curse. Acolo vă veţi afla în siguranţă.

Evident, armenii îi detestau pe turcii care îi masacraseră cu un secol mai devreme, inaugurând seria marilor genocide.

— Când voi putea să plec?

— Poimâine dimineaţă. Ar fi prudent să nu intraţi în Cipru unde aţi putea fi recunoscut. Trebuie să rămâneţi în tranzit şi să aşteptaţi cursa pentru Erevan.

— Perfect, făcu Ocalan. Dar Evin?

— Ea vă va întâlni acolo. Nu sunt probleme.

— Dar Gulizer?

— Ar fi mai bine ca ea să călătorească cu un decalaj de patruzeci şi opt de ore. Va lua avionul joi.

Abdullah Ocalan nu făcu nicio obiecţie. Nu-i plăcea să se despartă de Gulizer, dar siguranţa era mai presus de orice.

— Mulţumesc, aţi fost formidabil, zise el.

— Mai aveţi nevoie de ceva, de acum înainte?

— De libertate, oftă şeful PKK. Este foarte dur să stai ţintuit aşa, chiar dacă ai o prietenă absolut adorabilă…

Din nou, Voula bătu la uşă.

— Milos, rămâi să iei masa cu noi. Avem gambas şi peşte la grătar.

*

* *

Dyonisos Stavrides contempla cu emoţie placa de înmatriculare a autoturismului Golf, parcat pe strada Rota, la o sută de metri de casa Voulei Maniakis. Văzuse maşina venind cu o oră mai devreme, dar faptul că şoferul preferase să facă restul drumului pe jos îl intrigase…

El îi dădu un ocol, încercă să o deschidă, dar era încuiată. După ce îşi notă numărul, se îndepărtă. Nu putuse să-l vadă pe bărbat din cauza întunericului şi nici nu-l urmărise. Ar fi fost un risc inutil. Se urcă în Alfa Romeo şi plecă spre Atena. La această oră, biroul de înmatriculări era închis. Desigur, în calitatea pe care o avea, putea obţine uşor informaţiile necesare. Dar era obligat să facă o cerere specială. Ar fi putut obţine fără probleme numele proprietarului, sau ar fi dat peste vreun nenorocit care l-ar fi obligat să facă demersuri oficiale. Mai bine lăsa treaba pentru a doua zi de dimineaţă, când era suficient să coboare la arhivă ca să găsească el însuşi numărul.

Abdullah Ocalan nu putea să plece în noaptea asta.

Fără să-şi dea seama, Stavrides se trezi în plin centrul Atenei. El găsi printr-o minune un loc de parcare şi plecă apoi pe jos. De când divorţase, locuia singur într-o căsuţă superbă primită ca moştenire de la tatăl lui, un mare jurnalist grec.

Vrând să ia legătura cu CIA, sună la numărul celularului lui Malko Linge şi lăsă un mesaj pe robot, spunând că îşi va petrece seara acasă.

*

* *

Evin şi grăsana Bahar veniseră pe jos în strada Vasilissis-Sofias, parcurgând doi kilometri fără să scoată o vorbă, ca şi cum ar fi fost din nou pe o cărare de munte, într-o ţară inamică.

Era miezul nopţii, şi în acest anotimp în care erau puţini turişti, cartierul Plaka era practic pustiu, în afară de câteva taverne încă deschise.

Cele două femei, încălţate cu bascheţi, înaintau fără să facă nici cel mai mic zgomot, iar grăsana ducea un pachet sub braţ. După ce urcară străduţa prost pavată, ele se opriră în faţă la numărul 7. Ceva mai departe se vedea Acropole, luminat cu nenumărate proiectoare. Era greu de crezut că descendenţii celor care l-au construit cândva, au putut ridica la poalele sale un oraş atât de urât…

Evin îşi lipi urechea de uşă şi ascultă. Dinăuntru se auzea muzică. Se părea că Dyonisos Stavrides era acasă. Dimitri Megara o asigurase că ofiţerul locuia singur.

Ea îi făcu un semn lui Bahar şi apoi sună la uşă.

Peste câteva secunde, se auziră paşi pe scară şi o voce întrebă:

— Cine este?

— V-am adus o scrisoare de la *Intercontinental*, strigă Bahar, care vorbea foarte bine greaca.

Cheia se răsuci în broască şi uşa se deschise. În cadrul ei apăru Stavrides în haine de casă. Nu avu însă timp să mai deschidă gura. Bahar se năpustise asupra lui cu bâta pe care o adusese cu ea. Lovit în plină figură, Dyonisos se dădu înapoi cu un urlet de durere, împiedicându-se de scările placate cu mozaic. Cele două furii se repeziră înăuntru, închizând uşa cu o lovitură de picior. Stavrides se ridică în picioare cu faţa plină de sânge. Încercă să scape pe scăriţa interioară ce urca la apartamentul său. Grăsana Bahar îl prinse din urmă şi îl lovi în umăr şi în ceafă. Maiorul căzu ca secerat cu faţa în jos. Biroul în care ţinea arma de serviciu era departe de el. Kurda, cu ochii ieşiţi din orbite, îl lovea cu sălbăticie, atacând mai ales capul.

Ea ţinea bâta cu amândouă mâinile şi o mânuia ca pe un topor. Osul trosni şi sângele începu să se împrăştie pe parchet.

Deodată un clopot începu să bată cu un sunet asurzitor. Ai fi zis că se află chiar alături! Femeile rămaseră împietrite de panică, uitându-se una la cealaltă. Clopotul se opri şi vocea unui bărbat se auzi din stradă. Evin realiză brusc că nu încuiase uşa în urma lor. Uşa care dădea în stradă rămăsese întredeschisă. Preotul care trăsese clopotul mai devreme observase acest lucru.

— Spune că uşa este deschisă! îi şopti Bahar lui Evin. O să urce. Trebuie să-l omorâm şi pe el.

— Nu, nu-i nevoie, spuse Evin. Poate că nu este singur. Să fugim prin grădină.

Din fericire, studiase din ajun topografia casei. În tăcere, ele traversară livingul, lăsându-l pe Stavrides într-o mare de sânge, apoi ieşiră în grădina din spatele casei. Escaladară zidul de piatră şi se treziră pe o străduţă întunecoasă.

*

* *

Malko nu reuşea să adoarmă. Ca să mai treacă timpul, el răsfoia un catalog al lui Claude Dalie, pe care îl găsise într-un magazin cu decoraţiuni interioare. Liezen avea în permanenţă nevoie de mobile noi. Încă o dată el luase cina împreună cu Elko Krisantem. Se părea că moartea lui Clio nu stârnise valuri. Drama din ajun îi lăsase un gust de cenuşă. Portabilul său începu să sune. Era mesageria: Dyonisos îi lăsase un mesaj în timp ce el se afla încă la restaurant. Maiorul îi cerea să-l caute la el acasă.

Malko aruncă o privire la ceas. Era ora unu fără un sfert. Mesageria, capricioasă, anunţa mesajele aproape la orice oră. El formă numărul lui Stavrides, dar acesta nu răspunse. Intrigat, îl sună pe Chuck Logan, să vadă dacă primise ceva informaţii din partea grecului. Nu află însă nimic nou.

— Este straniu, recunoscu americanul. Mai ales dacă el v-a cerut

să-l sunaţi. Poate că s-a răzgândit. Îl veţi găsi mâine dimineaţă la birou.

Malko închise telefonul nemulţumit. Îşi luă revolverul Beretta şi coborî. Nu-i trebuiră decât zece minute ca să ajungă în Plaka. Când ajunse în faţa casei cu numărul 7, văzu imediat că uşa este întredeschisă.

Sună, dar nu obţinu niciun răspuns şi pătrunse în casă cu revolverul în mână. Imediat simţi mirosul fad de sânge. Nu era niciun fel de dezordine, iar uşa ce dădea în grădină era deschisă. Malko îngenunche lângă cadavru şi îl atinse cu mâna. Încă era cald. Murise de curând. Tocmai voia să se ridice, când remarcă o inscripţie făcută pe unul dintre pereţii biroului, la câţiva centimetri de mâna dreaptă a mortului. Era o cifră şi două cuvinte greceşti, mâzgălite cu sânge.

Fără să vorbească greaca, Malko putea să citească alfabetul grec. Inscripţia era: „13, Odos Rota”. Era ultimul gest pe care îl mai putuse face Stavrides înainte de a muri cu craniul sfărâmat. Un mesaj scris cu propriul său sânge. Asasinul fusese deranjat de ceva şi nu observase că mai avea în el o fărâmă de viaţă. Acolo nu putea fi altceva decât adresa la care se afla ascuns Abdullah Ocalan…

Malko privi îndelung inscripţia. Apoi, cu o batistă, el şterse totul. Imediat cum mortul avea să fie descoperit, poliţia ar fi făcut cercetări…

Era bine să le-o ia el înainte.

Malko se ridică şi inspectă rapid camerele, negăsind nimic interesant. Mirosul fad de sânge îi făcea rău. El ieşi pe strada pustie, lăsând uşa aşa cum o găsise.

*
* *

— Nu este nicio stradă cu numele ăsta în Atena! spuse secretarul lui Chuck Logan. Am consultat toate hărţile.

Malko şi şeful Centralei CIA, se priviră. Dyonisos Stavrides, atenian de obârşie, nu putuse să se înşele, chiar în agonie fiind. Radioul anunţase deja asasinatul, descoperit în zori. Nu se dădură însă prea multe detalii. Stavrides deschisese uşa asasinului său. Fără inscripţia ştearsă de Malko, poliţia elenă putea să bâjbâie mult timp în ceaţă…

— Stavrides nu putea să se înşele, insistă el.

— Probabil că este o adresă în afara Atenei, făcu Logan.

În jurul Atenei se aflau zeci de localităţi şi era nevoie de o groază de timp ca să iei la rând toate hărţile.

Malko îşi turnă cafea, încercând să reconstituie cele întâmplate.. El nu se mai întâlnise cu Stavrides de luni dimineaţă. În acel moment, agentul EYP îi vorbise despre o informaţie ce trebuia verificată. Când îi lăsase mesajul lui Malko, în ajun, nu părea să fi fost mai avansat în

cercetări.

Şi cu toate acestea, fusese asasinat cu sălbăticie…

Se mai putea ca moartea acestuia să nu aibă legătură cu Ocalan. Dintr-odată, Malko avu o revelaţie.

— Verificaţi dacă această adresă se găseşte în Nea Makri, spuse el.

Secretara dispăru în birou. După zece minute apăru triumfătoare.

— Am telefonat la primăria de acolo. Într-adevăr, au o stradă care se numeşte Rota.

Chuck Logan sări în picioare.

— Bingo!

*

* *

Evin fuma nervoasă, instalată în biroul lui Laser. Număra orele. Înainte de a pleca spre Cipru, Milos Lambrou o prevenise, folosind un anumit cod. Era deja ora două şi grecul nu avea să întârzie cu noi veşti.

Bahar îi citise ziarele. Nu era nimic neliniştitor în ele. Moartea lui Stavrides era menţionată în pagina a treia. Părea o crimă săvârşită de un vagabond. În orice caz, kurda avea de acum certitudinea că lovise taman la timp. În caz contrar, poliţia, elenă s-ar fi aflat deja pe urmele lui Ocalan. Telefonul sună şi fata de la recepţie o anunţă:

— Un telefon pentru dumneavoastră, *hevala*.

— M-am întors, se auzi vocea calmă a lui Milos Lambrou. Am adus ce trebuia. Prietenul nostru se va putea duce mâine la medic.

Evin simţi că inima îi explodează de bucurie. Din nefericire nu putea să se exteriorizeze.

— Mulţumesc, spuse ea cu o voce neutră.

După ce închise telefonul, îşi aprinse a şaptesprezecea ţigară din ziua aceea. De astă dată însă, cu o plăcere inefabilă. Reuşise. Dintr-odată îşi dădu seama că mai are de pus la punct nişte detalii.

— Ies puţin, făcu ea.

Din faţa hotelului *Hilton*, luă un taxi cu care se îndreptă către *Holiday Inn*.

*

* *

Malko lua micul dejun cu Chuck Logan în piaţa Kolonaki. Era plin de nervi. Secretara lui Dyonisos Stavrides nu apăruse la serviciu în dimineaţa aceea. La volanul maşinii de închiriat, el fusese în Nea Makri, reperând casa izolată în mijlocul grădinii părăsite de la numărul 13, de pa strada Rota. Nu văzuse însă nimic suspect. Locul era total nepotrivit pentru o ascunzătoare discretă, aşa că se întorsese. Acum se aflau în acelaşi punct. Chuck Logan îşi trimisese secretara pe

bulevardul Kahetaki ca să încerce să afle ceva nou. El răsucea nervos între degete bricheta Zippo, lustruită în cei douăzeci de ani de folosinţă.

Portabilul lui Malko sună.

— Malko Linge?

Era Kendal!

— Aveţi noutăţi? întrebă Malko plin de speranţe.

— Da, spuse kurdul. Mâine este plecarea.

— Unde va pleca?

— Nu mi s-a spus. Cred că a făcut rost de acte noi. Aşadar va pleca cu un zbor regulat. Este tot ce vă pot spune.

— Aţi auzit vorbindu-se de asasinarea unui agent EYP, Dyonisos Stavrides?

— Nu.

Malko închise telefonul şi îl puse pe Logan la curent. Americanul înjură printre dinţi.

— Afurisită treabă! Cum să supraveghezi toate avioanele care pleacă din Atena.

— Atunci, nu ar fi mai bine să-i preveniţi pe greci?

Şeful Centralei CIA ridică din umeri.

— Vreţi să ştiţi părerea mea? Sunt sigur că vor închide ochii. Vor fi mulţumiţi că scapă de el. Dacă nu găsim nimic până mâine, s-a dus naibii totul. Au avut timp să se organizeze. Şi nu îl vom revedea prea curând…

Tocmai se pregăteau să se scoale de la masă, când secretara lui Chuck Logan coborî dintr-un taxi şi se apropie de masa lor cu paşi repezi.

— Am găsit-o pe Athena. Este distrusă. Mi-a spus că ieri dimineaţă, Stavrides a cerut de la arhivă dosarul unei vechi militante a Partidului Comunist, Voula Maniakis. Acum are şaptezeci de ani şi s-a consacrat scrisului.

— Nu cred că este amestecată… mormăi americanul.

— Poate că este, *sir*. Această doamnă locuieşte pe strada Rota, numărul 13, în Nea Makri.

Capitolul XII

Dyonisos Stavrides nu murise fără motiv. Acesta fu primul gând al lui Malko. Dacă a fost asasinat din cauza acestei adrese, cu siguranţă că era importantă. Acolo se ascundea Abdullah Ocalan. Lucrurile nu mai putea suferi nicio amânare.

— Acum, trebuie neapărat să anunţăm guvernul grec, îl sfătui el pe Logan. În caz contrar, suntem obligaţi să-l capturăm noi. Am nevoie

însă de ajutor. Este protejat de PKK, care va reacţiona cu violenţă.

Urania, Clio şi Dyonisos demonstrau cu prisosinţă hotărârea feroce cu care liderul PKK era apărat.

Chuck Logan nu răspunse imediat. În acest loc însorit şi plin de viaţă, toată lupta asta cu întunericul părea absolut fantasmagorică şi abstractă.

— Grecii se vor mulţumi să-l expulzeze. Îi cunosc prea bine.

— Dacă îl expulzează în Turcia, este foarte bine.

— Visaţi. Acest lucru este imposibil din punct de vedere politic, oftă Logan. Ar cădea guvernul. Prim-ministrul va refuza să le facă turcilor un asemenea cadou.

— Cât timp v-ar trebui ca să refaceţi operaţiunea albaneză? **[29]**

Americanul dădu din cap.

— Nu este doar o problemă de timp. În Albania, a colaborat şi guvernul. Ni i-a predat în aeroport pe tipii pe care i-am vrut. Nu ne-a mai rămas decât să-i urcăm în avion. Eu unul pot să obţin un avion din partea centralei, dar mă îndoiesc că Pasok, ni-l va da pe Ocalan. Chiar dacă ar dori să facă acest lucru.

Erau într-un mare impas. Secretara se făcuse nevăzută. Malko îşi storcea creierii să găsească o soluţie. Ar fi fost o nebunie să-l lase pe Ocalan să li se strecoare printre degete.

— Am o idee, spuse el. O să-i anunţăm pe turci!

Şeful Centralei CIA tresări.

— Pe turci? Doar nu vor veni să-l caute aici. Este imposibil!

— Bineînţeles că nu, admise Malko. Dar vor exercita o presiune extraordinară asupra grecilor. De asemenea, îi vom presa şi noi. Îi vom obliga să-l expedieze pe Ocalan într-o ţară de unde să-l puteam recupera uşor.

— În care ţară?

— Încă nu ştiu. Trebuie să ne mai gândim. Nu în Europa şi nici în Orientul Mijlociu. Aveţi lista reprezentanţilor diplomatici din Grecia?

— O am, dar la birou.

Malko făcu un semn către maşina Chrysler blindată a lui Logan, ce staţiona lângă trotuar.

— Atunci, să mergem, spuse el ridicându-se în picioare. Nu mai avem de pierdut niciun minut.

*

* *

Evin aştepta, cu inima bătând puternic pe terasa unei mici cafenele din Piaţa Constituţiei, acoperită de fumul degajat de vechile autobuze, obligate să ocolească lucrările de construcţie ale viitorului metrou. Milos Lambrou era în întârziere, dar acesta era un obicei la el. O sunase din aeroport şi îi fixase întâlnire aici, imediat cum sosise din

Cipru. Era locul lor de întâlnire obişnuit, aşa că nu trebuise să-l numească la telefon.

Ea zări în cele din urmă silueta micuţă a grecului strecurându-se prin mulţime. Era îmbrăcat cu costumul lui strâmt şi în ochii lui mici strălucea o lumină triumfătoare. Dintr-o geantă diplomatică scoase un plic şi îl puse în faţa lui Evin.

— Priviţi.

Evin deschise plicul. Înăuntru se afla un paşaport şi mai multe bilete de avion. Ea deschise paşaportul cu coperţi albastre. Era un document cipriot nou-nouţ. Avea fotografia lui Abdullah Ocalan, dar era sub numele de Lazaros Mavros.

— Este autentic, sublinie grecul. Mâine, preşedintele va pleca mai întâi în Cipru cu cele două gărzi de corp care au paşapoarte în regulă. Gulizer îl va urma mai târziu. Din Cipru, va pleca la Erevan cu o cursă Aeroflot.

— Şi cu mine cum rămâne?

— Veţi aştepta încă două zile, o sfătui grecul. Prea sunteţi o figură cunoscută. Dacă vă reperează grecii, faptul că sunteţi încă în Atena, îi va induce în eroare. Eu mă voi ocupa de tot: voi merge după ei mâine dimineaţă şi-i voi conduce la aeroport. După aceea vin să vă întâlnesc. Aveţi să-mi daţi ceva pentru el?

— Da, zise Evin, vârând mâna în geantă şi scoţând un plic gros de culoare maronie, primit de la Kendal. Sunt aici zece mii de dolari. Cred că îi vor ajunge pentru moment. Spuneţi-i că la Erevan va fi în siguranţă, aşa că va putea folosi telefonul portabil ca să comunice cu noi.

Milos Lambrou vârî plicul cu bani în servietă. Cuprinsă brusc de nelinişte, Evin îl întrebă:

— Sunteţi sigur că totul se va desfăşura cu bine?

— La plecarea către Cipru, controalele sunt destul de superficiale, afirmă grecul. Iar acolo, la fel. Ciprioţii fac mult comerţ cu ruşii. Fiţi liniştită.

— Nu vă vom uita niciodată, îi spuse ea cu voce gravă. Niciodată.

*

* *

— În Africa, ar fi Addis-Abeba, Johannesburg, Cairo şi Nairobi, spuse şeful Centralei CIA.

— Kenya mi se pare destul de bună, făcu el. Ocalan ar trebui să accepte această soluţie, mai ales dacă i se forţează mâna. Acolo s-ar putea uşor monta o acţiune în stilul albanez. Africanii nu vă vor pune beţe în roate, sunt sigur de asta.

— Dar dacă ni se strecoară printre degete şi acolo?

Malko se ridică şi făcu un semn către harta Africii, agăţată pe

perete.

— Priviţi! În afară de faptul că are ieşire la Oceanul Indian, Kenya este total izolată prin frontierele ei terestre. La est, este Somalia. La nord, Etiopia. Amândouă, nişte ţări neospitaliere. La vest, Uganda, unde sunteţi ca la voi acasă. Iar la sud, Tanzania care nu va avea chef să-l primească pe Ocalan. Veţi avea timp suficient să organizaţi o acţiune de tipul albanez.

— Aveţi dreptate, recunoscu americanul. În plus, mai este ceva ce nu ştiţi. Există o societate particulară care se ocupă de securitatea aeroportului Jomo Kenyatta din Nairobi. Cred că nu ne vor refuza o mână de ajutor…

Israelienii, aliaţi ai americanilor, iar din 1996, legaţi de turci printr-un pact de „Intelligence Pleasing”[30], aveau să facă orice ca să le fie pe plac.

— De când cu atentatul comis împotriva Ambasadei americane în luna august a anului trecut, kenyenii vor încerca să-şi spele păcatele.

— *You bet!* spuse americanul.

Cei doi bărbaţi se priviră drept în ochi. Malko simţi că Logan este încă neliniştit. Acesta remarcă:

— Odată ce-i vom anunţa pe turci, nu vom mai putea da înapoi. Va fi ca şi cum ne-am lansa cu paraşuta.

În faţa tăcerii lui Malko, Logan se instală la biroul său, unde formă numărul şefului MIT din Atena. Era ca şi cum ar fi acţionat butonul de declanşare a unei explozii nucleare, care se găsea chiar sub fundul lui.

*
* *

Secretara biroului de permanenţă al PKK, intră în biroul lui Evin tulburată.

— *Hevala, „serok”* a cerut să vă vorbească!

Evin sări ca arsă. Pulsul îi crescu la o sută cincizeci de bătăi pe minut. Trebuia să fie un motiv extrem de grav.

— *„Apo”?*

— Casa este înconjurată din toate părţile, spuse preşedintele cu vocea stinsă. Au apărut de un sfert de oră. Au bătut la uşă şi au spus că trebuie să mă consider în stare de rezidenţă supravegheată şi că nu am voie să părăsesc locuinţa.

Kurda rămase mută de furie, de frustrare, de disperare. Toate eforturile ei erau reduse la neant!

— Vin imediat! zise ea, ca şi cum simpla ei prezenţă l-ar fi putut salva.

Ochii ei scăpărau de furie. În noianul gândurilor ce o asaltau, unul era mai puternic decât toate. *Cine* era de vină? Dacă l-ar fi avut pe vinovat în faţă, i-ar fi smuls inima din piept cu mâinile ei. Părăsi

biroul ca o somnambulă. Secretara veni iute după ea ca să-i aducă geanta, uitată în birou.

— Trebuie să dau vreun comunicat? întrebă ea.

— Mă ocup eu de asta! zise Evin.

*

* *

Când Logan îl întâlni pe Malko la ambasadă, arăta de parcă ar fi ieşit dintr-un ring de box după multe runde… El se prăbuşi într-un fotoliu.

— Am crezut că şeful EYP o să mă strângă de gât, spuse el. Turcii sună la el din cinci în cinci minute. Ameninţă că vor invada partea greacă a Ciprului şi că vor trimite o trupă de comando după Ocalan, ce va ataca şi ambasadele noastre.

— Numai gura este de ei! zise Malko. Doar nu sunt nebuni. Şi aşa nu au o imagine prea fericită. Imediat după ce grecii vor da lumină verde pentru safari-ul de la Nairobi, se vor linişti ca prin minune. Ce aţi rezolvat în sensul acesta?

Americanul îşi turnă o porţie de Defender. Mâna îi tremura puternic.

— Nu ştiu încă nimic. Şeful EYP a transmis guvernului sugestia noastră. De acum este vorba de o decizie politică. Dacă guvernul grec se dezumflă şi acceptă să-l păstreze pe Ocalan, am luat plasă.

— Ambasadorul dumneavoastră stă cu mâinile încrucişate?

— Nu, se întâlneşte azi la ora cinci cu ministrul grec de externe, ca să-i comunice poziţia adoptată de preşedintele Clinton.

— Aveţi câteva mijloace de constrângere. Cum ar fi Macedonia, printre altele, făcu Malko. Ca să nu mai vorbim de faptul că Grecia are nevoie de ajutorul dumneavoastră economic. Turcia este o ameninţare militară.

— Sper să aveţi dreptate, zise Logan. În caz contrar, voi fi obligat să-mi cer scoaterea la pensie.

*

* *

Evin se agita ca un leu în cuşcă. Întrevederea cu Ocalan fusese furtunoasă. Preşedintele PKK îi încredinţase ei păstrarea secretului asupra prezenţei lui în Grecia. Milos Lambrou se grăbise să vină la Voula Maniakis şi nu-l mai părăsise pe Ocalan.

Evin tresări la sunetul telefonului.

— Preşedintele doreşte să vă vadă, anunţă Gulizer. Veniţi repede.

Evin sări în maşina pusă la dispoziţia ei de PKK. Într-o jumătate de oră era la în Nea Makri. Abdullah Ocalan părea ceva mai calm.

— Tocmai am vorbit cu Haralambos Stravakakis, directorul EYP,

spuse el. Am cerut o întrevedere politică, dar niciun ministru nu a vrut să participe. Iată ce mi-a propus. Se pare că turcii sunt la curent cu prezenţa mea aici. Nu ştiu cum.

— Ticăloşii din CIA! şuieră Evin. Mă lupt cu ei de când aţi sosit. Am crezut că i-am neutralizat. Ce vor grecii?

— Guvernul grec refuză să mă predea turcilor. Graţie presiunilor făcute de prietenii noştri, ei mi-au propus următoarea soluţie: mă vor exfiltra în cel mai mare secret din Grecia cu un avion guvernamental care mă va duce în Kenya.

— De ce în Kenya? sări Evin.

— Ca să mi se piardă urma. Acolo mă voi afla sub protecţia ambasadorului Greciei şi voi locui chiar la reşedinţa lui, până vom găsi o soluţie. Se pare că în Kenya există mai multe posibilităţi.

În ciuda aparentei siguranţe, Ocalan era cam destabilizat după această ultimă lovitură. Ea nu se putu abţine:

— Vor spune americanilor unde mergeţi.

— S-au jurat că nu o vor face, zise liderul kurd. Sunt obligat să-i cred. Altă soluţie nu am. Dacă refuz să plec, risc să mă trimită înapoi în Rusia şi ar fi şi mai rău. Aşa vom mai câştiga ceva timp. Să sperăm că nu fac un joc dublu. Avem încă mulţi simpatizanţi în guvernul actual.

— Aţi fost de acord cu propunerea lor?

— Da.

Evin nu mai făcu niciun fel de comentariu. Ocalan era şeful ei. Dar nu putea avea încredere în greci.

— Ce părere are Milos despre cele întâmplate? întrebă ea.

— Zice că este soluţia cea mai bună. A făcut tot ce a putut. Oricum, voi folosi paşaportul procurat de el.

— Foarte bine. Mâine dimineaţă, la ora opt voi fi aici.

Din acea clipă, nu avea timp să stea. Trebuia să organizeze o mulţime de lucruri. În Kenya vor avea nevoie de susţinere şi de bani mai mulţi. Nu cunoştea Africa. CIA nu se va da bătută, chiar dacă nu va afla de la greci despre destinaţia preşedintelui kurd.

*

* *

O maşină a Ambasadei americane aştepta în faţa hotelului *Intercontinental*. Elko Krisantem se urcă lângă şofer, după ce puse valiza lui Malko în portbagaj.

— Peste două ore, veţi pleca cu avionul la Cairo, spuse Logan. Acolo veţi face o escală de două ore, iar apoi luaţi o cursă Egyptair pentru Nairobi, unde veţi ajunge la ora şase dimineaţa. Cineva de la noi vă va aştepta la aeroport. Cunoaşteţi foarte bine Africa şi asta vă va fi de folos. Am făcut o înţelegere cu turcii: trebuie să le predăm pe

Ocalan, altfel ne vor pune beţe în roate în acţiunile noastre contra Irakului. Contăm pe dumneavoastră.

— Când pleacă Ocalan?

— Mâine dimineaţă. Veţi ajunge înaintea lui. Veţi avea astfel timp să vă organizaţi. Ambasada Greciei din Nairobi habar nu are că îl va găzdui pe Ocalan. Crede că va primi nişte refugiaţi bosniaci care fug de Tribunalul Internaţional din La Haye.

— Vor avea o mare surpriză, remarcă Malko.

Ei rulau acum pe ţărmul mării. Era şase seara, o oră nu prea bună ca să părăseşti Atena. Malko se întrebă ce avea să-l aştepte la Nairobi. În Grecia, luase PKK prin surprindere datorită lui Kendal. Acesta ieşise însă din cursă, iar prietenii lui Ocalan erau prudenţi şi nu se dădeau în lături de la nimic. La Nairobi ar putea fi şi mai rău.

Capitolul XIII

Abdullah Ocalan îşi şterse fruntea plină de sudoare. Era verde la faţă. Instalaţia de aer condiţionat din reşedinţa ambasadorului grec din Kenya, Georges Costolas, abia trimitea o boare uşoară. Nairobi era situat la o mie cinci sute de metri altitudine, iar temperatura nu atingea nici jumătate din căldura sufocantă de pe coastă, dar se aflau în anotimpul uscat, iar afară erau cel puţin treizeci de grade… Nici măcar cartierul rezidenţial Muthaigo Road nu era scutit de arşiţa verii. Avionul cu preşedintele PKK, un Falcon 900 plătit de guvernul grec aterizase cu două ore în urmă la Jomo Kenyatta Airport, după şase ore de zbor. Primul consilier al ambasadei aştepta la aeroport, facilitând celor cinci pasageri trecerea vămii şi a postului de poliţie. Era vorba de Ocalan, Gulizer, Evin şi cei doi bodyguarzi. Chiar şi Gulizer, care avea acte false, trecu fără probleme. Cât despre paşaportul cipriot al lui Ocalan, pe numele Lazaros Mavros, fusese ştampilat de ofiţer fără ca acesta să ridice măcar privirea la posesorul lui. Evin şi cele două gărzi de corp, care aveau documente adevărate, trecură la fel de uşor.

Instalat pe bancheta din spate a Mercedesului CD, Abdullah Ocalan privea la savana ce ce întindea cât vedea cu ochii pe cele două laturi ale lui Mombasa Road.

În spatele lor veneau gărzile de cort într-un Pajero, în care fuseseră înghesuite bagajele.

Ca peste tot în Africa, pe străzi erau o mulţime de pietoni. Era încă foarte vizibilă influenţa britanică. Cei mai mulţi negri erau îmbrăcaţi europeneşte, cu costum şi cravată.

Maşinile traversară centrul oraşului, plin cu zgârie-nori şi terenuri virane. În fiecare staţie de autobuz, negrii aşteptau în cozi interminabile, încercând să se înghesuie în vehiculele neîncăpătoare.

Ocalan vedea pentru prima oară un oraş african.

Urcând către nord, clădirile făceau loc vilelor înconjurate de o vegetaţie luxuriantă, iar bulevardele largi erau mult mai puţin i aglomerate.

Ei fură întâmpinaţi de însuşi ambasadorul grec. Acesta tocmai se externase cu o zi în urmă din spital, unde fusese internat din cauza unei flebite la piciorul stâng.

În timp ce bodyguarzii se ocupau cu descărcarea bagajelor, Ocalan, Evin şi Gulizer fură primiţi în salon, o încăpere imensă, cu lemnărie neagră, mobilier din abanos şi ventilatoare uriaşe.

Georges Costolas ridică paharul plin cu suc de mango, cu un zâmbet cam crispat.

— Vă urez bun venit în Kenya. A fost o adevărată surpriză pentru mine sosirea dumneavoastră.

Abdullah Ocalan zâmbi politicos. Omul avea dreptate: aşa surpriză… Ambasadorul descoperise abia cu o jumătate de oră mai devreme identitatea oaspeţilor. Din laşitate, şefii săi nu-i spuseseră nimic mai devreme, ca să nu cumva să poată înştiinţa autorităţile asupra adevăratei identităţi a musafirilor săi.

Obosită şi chinuită de îngrijorare, Evin îl studia pe diplomat, zicându-şi că are aerul unui măgar care merge îndărăt. Decorul nu o impresiona defel. Ea sparse tăcerea care urmase după urarea de bun venit ca să întrebe cu brutalitate:

— Ce planuri aveţi cu noi?

Ambasadorul arboră un zâmbet mieros.

— Dacă doriţi, pot să organizez un safari în parcul Amboselli, la poalele muntelui Kilimandjaro. Care se află la patru ore ce mers cu maşina de Nairobi.

Lui Evin îi venea să-l sugrume.

— Domnule ambasador, noi nu am venit în Kenya ca să admirăm animalele. Preşedintele Ocalan este hărţuit de turci şi de americani. Guvernul dumneavoastră şi-a luat angajamentul că ne va ajuta să găsim un loc unde să se poată stabili definitiv… Ce intenţie aveţi în acest sens?

Costolas îşi termină de băut paharul cu suc înainte de a se hotărî să vorbească.

— Este un lucru extrem de dificil, mărturisi el. Mâine dimineaţă, voi contacta câţiva colegi. Mă gândesc la Africa de Sud…

— Este cam departe… remarcă Ocalan.

Diplomatul bătu în retragere.

— Ar mai fi şi alte posibilităţi. Lăsaţi-mă să fac un tur de orizont. Vom vorbi din nou mâine. Acum sunteţi obosiţi de pe drum. Doriţi să serviţi o gustare? V-am pus la dispoziţie vila rezervată oaspeţilor de marcă. Se află la o distanţă de douăzeci de metri de aici. Trei

cameriste se vor ocupa de totul. Electricitatea este furnizată cu ajutorul unui generator.

— Vă mulţumim, spuse Evin cam în silă. Aş vrea să vă mai întreb ceva. Cât timp putem să rămânem aici?

Deja începuse să deteste această reşedinţă, cam tristă, izolată în mijlocul vegetaţiei tropicale luxuriante.

Luat prin surprindere, ambasadorul avu nevoie de câteva secunde ca să poată răspunde. Era uşurat. Dacă femeia kurdă pusese această problemă pe tapet, cu atât mai bine.

— Am primit instrucţiuni extrem de precise din partea guvernului meu, spuse el calm. El doreşte ca sejurul dumneavoastră să nu depăşească două săptămâni…

— *Oruspu cocugu*[31], spuse Evin printre dinţi.

— Pardon, n-am înţeles, făcu politicos ambasadorul care înţelegea limba turcă.

— Este prea puţin timp, făcu Evin. Am epuizat deja multe dintre posibilităţi.

Diplomatul făcu un gest de neputinţă.

— Ştiu acest lucru şi îmi pare extrem de rău! Dar trebuie să ţinem cont şi de kenyeni. Ei habar n-au că sunteţi aici şi nici nu aş vrea să afle vreodată. Ar fi extrem de neplăcut pentru noi. Ar fi de preferat ca să nu părăsiţi reşedinţa în timpul acestui sejur. S-ar putea însă organiza un safari. Mai cu seamă nu trebuie folosit telefonul. Sunt convins că americanii ne ascultă toate convorbirile. De când cu atentatul din vara trecută, sunt foarte vigilenţi. În clădirea poliţiei kenyene, CID[32], s-a instalat o echipă a FBI. În cazul în care vreţi totuşi să daţi un telefon, vă sfătuiesc să vorbiţi de undeva de afară. Pot să vă dau adresa unor birouri de telecomunicaţii particulare. Există câteva pe Loita Street.

Ambasadorul se sculă în picioare strâmbându-se de durere.

— Mă văd nevoit să mă retrag. Ieri am ieşit din spital. Piciorul mă supără încă destul de tare…

Evin îl privi cum părăseşte camera, cufundată în gânduri.

— *„Serok”*, mergeţi să vă odihniţi, zise ea. Eu mă duc în grădină să mă relaxez.

Ocalan se ridică şi ieşi, întovărăşit de Gulizer. Evin se opri pe veranda de unde se putea admira parcul. Din când în când, se auzea trecând câte o maşină pe Muthaigo Road. Sau ţipetele păsărilor. Până în acea zonă împădurită, nu ajungeau zgomotele oraşului.

Kurda făcu câţiva paşi pe peluza ce înconjura casa şi observă lângă poartă un bărbat îmbrăcat în uniformă. Era un: *ascari*, un paznic, lucru obişnuit prin acele părţi. Nesiguranţa care domnea în Nairobi făcea ca magazinele să se închidă la ora cinci şi jumătate. Oamenii erau atacaţi în plin centrul oraşului. Negrul, îmbrăcat cu uniformă albastră, o privi

cu un zâmbet.

— *Good afternoom, madam*, făcu el cu o voce blândă şi melodioasă…

Evin îi oferi o ţigară, dar el o refuză, uitându-se speriat în direcţia casei. Kurda avea nevoie să stabilească un contact cu cei de aici. Nu cunoştea pe absolut nimeni la Nairobi. Ca să-l salveze pe Ocalan, nu putea conta decât pe ea însăşi şi pe cei mai fideli militanţi. Trebuia să să găsească arme cât mai repede şi, mai ales, un loc sigur unde să poată pleca de aici. Deocamdată cei care o protejau erau Ayas Ibrahim şi Aristotel Arestodou, care s-ar fi lăsat să fie tăiaţi în bucăţele pentru Abdullah Ocalan.

Ea îi adresă paznicului negru un zâmbet încurajator.

— Cum vă numiţi?

*

* *

Cei doi stăteau de vorbă de o oră. Lui Vanjohn Kabukuru, paznicul, nu-i venea să creadă că o *muzungu* [33] se interesează atât de soarta lui. Căpătând curaj, el îşi povesti toată viaţa. Cum muncea câte douăsprezece ore pe zi, şapte zile din şapte, plus cele trei ore în care se deplasa cu autobuzul, pentru un salariu de nimic. Avea de hrănit trei copii… însă în Nairobi treizeci şi cinci la sută din locuitori erau şomeri, aşa că trebuia să fie mulţumit.

— Dar când mai aveţi timp să mâncaţi, întrebă Evin mirată.

Paznicul kenyan spuse încurcat:

— Eu nu mănânc, doamnă. Nu avem voie să ne aducem de mâncare şi este interzis să intru în reşedinţă, nici chiar în bucătărie. Uneori, este foarte greu de rezistat…

El adăugă zâmbind:

— Aşa trăiesc eu…

Lui Evin i se făcu milă de el. Încă un exploatat.

— Din fericire, continuă kenyanul, în domeniul securităţii se poate găsi de lucru, din cauză că sunt foarte mulţi hoţi… Lumea trăieşte prost. Atunci îşi cumpără arme şi atacă la drumul mare. În fiecare săptămână mor oameni. Pentru noi, este bine. Toate casele sunt păzite.

— Dar nu sunteţi înarmat, remarcă Evin.

Negrul nu purta decât un baston…

— *Bwanas* nu vor. Le este frică să ne folosim de arme. Pentru asta este poliţia…

— Dar unde se pot găsi arme? întrebă Evin interesată.

Kenyanul făcu un gest vag.

— O, sunt destui care le comercializează! Cunosc un kikuyu care face trafic cu arme. El le aduce din Eastleigh…

În Kenya, negrii kikuyu sunt rău famaţi. Ei se ocupă în special cu

comerţul, spre deosebire de negrii massai şi potok, care sunt săraci şi exploataţi.

Evin arboră un zâmbet încurajator.

— M-aţi putea ajuta să îl întâlnesc pe acest kikuyu?

Paznicul rămase cu gura căscată.

— Dar de ce, doamnă?

— Şi eu aş dori să-mi cumpăr o armă, îi explică kurda. Dacă oraşul este atât de periculos, aş vrea să pot merge liniştită pe stradă.

Vanjohn Kabukuru clătină din cap convins.

— O, asta-i adevărat… Dar trebuie de mers la Eastleigh.

— Ce-i acolo?

— Un cartier în care locuiesc numai somalezi şi etiopieni. Aceştia sunt cei care trimit *maraa* în Somalia. La întoarcere, avioanele aduc armele. Dar costă foarte scump.

— Cât?

— Un revolver ca lumea costă pe puţin o mie de şilingi. În plus, mai costă şi gloanţele.

Acum, moralul lui Evin era mai ridicat.

— Ce este *maraa?* întrebă ea.

— Iarbă pentru mestecat, după care te simţi bine. Oamenii kikuyu, care sunt foarte ticăloşi, o cultivă lângă muntele Kenya şi apoi o vând foarte scump.

Evin se uită la ceas. Era ora cinci. Nu mai simţea oboseala.

— Unde poate fi găsit acest kikuyu? întrebă ea.

Negrul nu ezită.

— O, el poate fi găsit oricând pe First Eastleigh Avenue, în faţa depoului de autobuze KBS. Acolo face el afaceri cu somalezii.

— Nu aţi putea să mă conduceţi acolo?

Kenyanul zâmbi stânjenit.

— Dacă află *bwana*, o să mă dea afară.

— Nu-i voi spune nimic, promise Evin. Este departe?

— O, nu mai mult de o oră dacă nu întârzie prea mult autobuzul. Staţia este în faţa la Gertrude Children Hospital.

Kurdei nu-i prea surâdea să meargă cu un autobuz kenyan, dar nu era altă soluţie atât de practică.

— Ascultaţi, spuse ea. Când terminaţi, plecaţi ca de obicei. Eu vă voi aştepta în staţia de autobuz, cu o maşină. Voi veni împreună cu un prieten.

Paznicul dădu din cap.

— *All right, madam*.

*

* *

Şoferul automobilului Land Cruiser micşoră viteza în faţa staţiei de

autobuz de pe Parklands Road, ca să-l salute pe un prieten de culoare înalt, cu costum şi cravată, care tocmai bea un suc de fructe pe marginea trotuarului.

— *Kenyan Security!* îi spuse laconic lui Malko.

Trecură apoi pe lângă un mic motel – *Impala* – apoi maşina viră la stânga, chiar în faţa unei benzinării Total, într-un drum plin cu noroi, plin cu hârtoape. În cele din urmă se opriră într-un parching neacoperit, la fel de noroios, în faţa căruia, o inscripţie anunţa: *„US Embassy-USIS Parking”*. Parcă erau în junglă.

Foster, tânărul ofiţer CIA, venise să-l întâmpine pe Malko la aeroport în dimineaţa aceea, pentru a-l instala apoi la *Norfolk*, cel mai vechi hotel din Nairobi, construit în anul 1904. Acum îi ducea la o întâlnire cu Mark Spencer, şeful Centralei CIA din Nairobi. Elko Krisantem, încântat că se află în Africa, rămăsese la hotel. De fapt, era mult mai încântat că părăsise Grecia. În ochii săi, grecii erau nişte ploşniţe ce trebuiau strivite ori de câte ori exista posibilitatea. Necazurile prin care trecuse în ultima lui aventură la Atena, nu-l determinaseră să-şi schimbe opiniile [34] …

Foster sări jos din maşină şi îl avertiză:

— Atenţie, *sir*, este noroi.

Era un eufemism. Parchingul era o adevărată mlaştină. Când puse piciorul pe pământ, Malko văzu în spatele unui şir de copaci două clădiri gemene, din cărămidă roşie, de vreo zece etaje, amplasate între Ojijo Road şi Parklands Road. De când Ambasada americană, situată în plin centrul oraşului, fusese spulberată de o încărcătură explozivă ce făcuse două sute şaptezeci de morţi şi cinci mii de răniţi, toţi kenyeni, în afară de cei unsprezece morţi americani, birourile ei fuseseră mutate în nordul oraşului. Escortat de tânărul *field officer* din CIA, Malko ajunse la impresionantul baraj ce proteja ambasada provizorie. Puşcaşii marini erau înarmaţi până în dinţi. Deşi era însoţit de Foster, un sergent îl controlă cu conştiinciozitate înainte de a-l lăsa să treacă de baraj. Era o căldură înăbuşitoare şi nori negri se adunau pe cer. Începea anotimpul ploios.

Fiind stricat ascensorul, urcară pe nişte scări exterioare, apoi intrară într-un labirint de coridoare mizere. Peste tot atârnau fire electrice şi era plin cu cutii înşirate de-a lungul zidurilor. Se vedea că domneşte o harababură de toată frumuseţea. Etajul patru era păzit de o altă echipă de puşcaşi marini. Acolo era sediul CIA. Culoarul era mai curat, iar fiecare uşă avea un cod digital. Foster formă numărul de cod la cea de a treia uşă. Apoi îi făcu lui Malko loc să treacă.

— Nu ştiu dacă *mister* Spencer are pe cineva înăuntru. *Miss* Clearwater, secretara sa, se va ocupa de dumneavoastră.

Malko intră în biroul cu aer condiţionat, cu pereţii acoperiţi de hărţi şi cu mesele pline cu computere. O metisă cu pielea de culoarea

cafelei cu lapte stătea cu spatele, luptându-se cu un fotocopiator. Privirea lui Malko urcă pe picioarele fine până ce ajunse la crupa incredibil de bombată, sub talia subţirică. El îşi zise că i-a pus Dumnezeu mâna-n cap.

— Priscilla! făcu el în şoaptă.

Metisa se întoarse brusc. Malko nu se înşelase. Nimeni nu mai putea avea o asemenea crupă de vis. În faţa sa, era vechea secretară a şefului Centralei CIA din Belgrad, Larry Oldcastle[35]. Bluza albă reliefa sânii ascuţiţi, iar ochii mari şi cafenii îl fixau pe Malko cu un amestec de stupefacţie şi excitaţie.

— Malko! şopti ea. *What are you doing here?*

El făcu un salt spre ea, o luă în braţe şi o lipi toată de trupul său.

— Am venit să termin ce am început, zise el zâmbind.

Ultima dată când o văzuse pe Priscilla Clearwater, o înghesuise bine pe biroul şefului ei care era plecat… Negresa se desprinse de el.

— *Fucking bastard!* făcu ea respirând sacadat. Nu te-ai schimbat deloc!

Malko mângâie curba magnifică a crupei ei.

— Nu. Aşadar ai putut părăsi Belgradul.

— A dat Dumnezeu! oftă ea. Cel puţin aici am marea, animalele şi munţii. Este minunat. În plus, Mark Spencer este un tip extrem de haios. Rămâi mai mult timp la Nairobi?

— Nu ştiu încă, dar cred că suficient de mult ca să te revăd.

Îi lăsa gura apă la gândul că va putea profita iar de acest trup excepţional. Priscilla îi aruncă o privire trufaşă.

— Nu ştiu dacă voi fi liberă. M-ai cam maltratat atunci, la Belgrad…

— Te-am tratat foarte bine, protestă el atingându-i crupa. Numai acest gest îl făcu să simtă o senzaţie de nedescris. Unde locuieşti?

— Pe Loita Road, numărul 8, în faţa Ambasadei Franţei.

— Luăm masa împreună diseară?

Priscillei îi trebuiră câteva secunde până să spună „da”.

— Vin să te iau la ora nouă, îi făgădui Malko. Apropo, Mark Spencer este aici?

— Te aşteaptă. Sper că nu ai de gând să-i spui cine ştie ce oroare despre mine?

— Nu, dacă vei fi la fel de dulce ca la Belgrad, răspunse Malko.

Negresa apăsă pe butonul interfonului şi anunţă:

— Mister Linge este aici.

Uşa se deschise după treizeci de secunde şi în cadrul ei apăru un chip cabalin, osos şi zâmbitor. Spencer îi făcu semn să intre.

— *Come on in!*

În biroul lui Spencer era frig ca la polul Nord… Acolo se afla deja un african care examina o hartă. Era negru ca antracitul, îmbrăcat cu

un costum dungat şi cu cravată roz. Avea o frunte foarte înaltă, părul aproape ras şi ochii migdalaţi. Şeful Centralei CIA făcu prezentările:

— Colonelul John Makuka, de la *National Security Intelligence*. Este un fel de omolog de-al meu… Se ocupă în special de lupta antiteroristă.

Având în vedere cele întâmplate cu un an în urmă, asta nu era o referinţă prea grozavă. John Makuka îi zdrobi degetele lui Malko cu un zâmbet ce se dorea călduros, dar care părea mai degrabă neliniştitor.

Uriaşul ceas Breitling Chronomat în aur masiv de la încheietura mâinii nu pleda în favoarea onestităţii sale, într-o ţară în care salariul lunar al unui ofiţer trebuia să oscileze în jurul sumei de o sută de dolari.

— Bun venit în Kenya! făcu el cu o voce de bas. Mister Spencer m-a pus la curent cu această afacere. Cred că totul se va desfăşura cu bine. Acest Abdullah Ocalan ar trebui să aibă noroc cu carul ca să poată pleca din Kenya fără ca noi să ştim.

— Cu atât mai bine, făcu Malko.

Două ore mai devreme, în compania lui Krisantem şi a lui Foster, el asistase la sosirea aparatului Falcon 900 de la Atena, care avea la bord pe Ocalan. Fusese martor la debarcarea acestuia. Cei cinci pasageri, întâmpinaţi de diplomatul grec, trecuseră repede prin formalităţile de imigraţie şi părăsiseră aeroportul în două maşini ale Ambasadei Greciei. Bineînţeles, doi israelieni, membri ai Serviciului de securitate al aeroportului, îi fotografiaseră în mod discret şi îi urmăriseră, ca să se asigure că se îndreaptă spre reşedinţa ambasadorului grec.

Malko Spencer luă de pe biroul său cinci fişe de debarcare şi i le întinse lui Malko.

— Iată ce mi-a adus colonelul Makuka. Ştim deja cu ce fel de paşaport călătoreşte Ocalan.

Malko aruncă o privire către paşaportul cipriot al preşedintelui PKK. Avea nr. 15198 şi era pe numele Lazaros Mavros. Acesta era deja un rezultat.

— Oare ce planuri are? întrebă el.

Colonelul Makuka izbucni într-un hohot de râs sonor.

— Vom aştepta ca *mister* Ocalan să iasă din ambasadă ca să-l înhăţăm şi să-l vârâm la zdup. Până atunci, noi vom supraveghea locul.

— Şi dacă nu are de gând să iasă?

Bărbatul râse iar.

— Asta rămâne de văzut.

El se uită în mod ostentativ la ceas şi îi întinse mâna lui Spencer.

— Trebuie să plec. Am dat deja instrucţiuni pentru paza frontierelor ţării. În special, la aeroporturile din Nairobi şi Mombasa şi

la frontiera cu Tanzania.

După plecarea colonelului, Spencer scoase din bar o sticlă cu Defender, două pahare şi o sticlă cu apă minerală.

— Este timpul să bem un whisky! Meritătm o mică destindere. De data asta, Ocalan este prins într-o cursă din care nu va reuşi să mai scape.

— Ce se întâmplă însă dacă se hotărăşte să nu mai iasă din ambasadă? se nelinişti Malko. Kenyenii nu vor îndrăzni să ia ambasada cu asalt ca să-l scoată de acolo. Situaţia poate să treneze aşa luni de zile…

Îşi amintise de cazul cardinalului Mindzenski, care rămăsese ani de zile în Ambasada americană din Budapesta, pe vremea războiului rece. Mark Spencer îl asigură.

— De la plecarea dumneavoastră din Atena de aseară, a avut loc o mică modificare. Datorită demersurilor diplomaţilor noştri, guvernul grec a decis să-l expulzeze pe Ocalan în maximum două săptămâni… Aşa că nu ne mai rămâne decât să aşteptăm.

— Ocalan ştie asta?

— Nu ştiu. Grecii sunt prea furioşi ca să nu-i spună dar, chiar în cazul că a aflat, nu poate face mare lucru. Kenya eşti locul ideal ca să fie prins. Cea mai mare parte a ţărilor vecine se află în plin război civil. Puţinele rute accesibile sunt bine păzite.

— Aşadar, pot să mă bucur de un safari?

Mark Spencer zâmbi.

— Nu aş merge chiar până acolo. Nu ar fi prea convenabil pentru contribuabilii americani care vă plătesc sejurul aici. Cred însă că o supraveghere discretă a gesturilor lui Ocalan va fi suficientă. Vă invit la cină. Cunosc un excelent restaurant franţuzesc.

Malko se forţă să caşte.

— Mai bine să lăsăm pe mâine seară, sugeră el cu ipocrizie. După o noapte petrecută în avion…

— Înţeleg, admise americanul. Odihniţi-vă mai bine.

În trecere, Malko îi făcu un semn discret Priscillei, care stătea aplecată la calculatorul ei. Malko, întovărăşit de Foster, se întoarse în parching. Era niţel îngrijorat. În profesia lui, optimismul de genul celui afişat de şeful Centralei CIA se termina de obicei cu cele mai mari catastrofe… După cele trăite la Atena, se îndoia că Abdullah Ocalan va sta cu mâinile încrucişate ca să i se pună laţul de gât.

Capitolul XIV

Ploaia tropicală se declanşase în câteva secunde. Valurile de apă şi lumina scăzută a înserării reduceau vizibilitatea în mod considerabil.

Aşezat pe bancheta din spate, Ayas Ibrahim privea îngrijorat la potopul de afară. Aplecată deasupra volanului, Evin încerca să nu dea peste kenyenii ce mergeau adăpostindu-se sub umbrele. Unii erau desculţi. Ca nişte insecte speriate, răsăreau în faţa maşinii încercând să traverseze drumul. Absenţa iluminatului public dădea senzaţia că ai în faţă o gaură neagră. Din când în când, farurile luminau câte un şir lung de negri strânşi unul lângă altul, în aşteptarea unui autobuz.

Le trebuise aproape o oră întreagă ca să traverseze Nairobi din cauza circulaţiei şi a drumurilor desfundate. Evin ieşi din Jujo Road şi intră pe un bulevard larg. Imediat maşina 4×4 începu să salte în gropile enorme, presărate de-a lungul lui. Nici pomeneală de asfalt. Trotuarele erau sufocate de tarabe protejate de bine de rău cu folii din plastic.

— *This is First Avenue Eastleigh*, spuse kenyanul Vanjohn Kabukuru.

— Mai avem mult de mers? întrebă Evin după ce străbătură un kilometru.

Ploaia se înteţise şi mai mult creând o aureolă gălbuie în jurul rarelor lampadare. Pe lângă ei, treceau camioane, patinând în noroiul gros.

— Am ajuns, spuse în cele din urmă negrul.

Zeci de autobuze, care în alte ţări ar fi fost trimise demult la groapa cu fier vechi, aşteptau în faţa unei benzinării Mobil, sub acoperişul căreia se adăposteau de ploaie zeci de oameni.

— Mă duc să-l caut pe prietenul meu, spuse Vanjohn sărind din Pajero şi plecând prin ploaia diluviană de afară.

Aveai impresia că totul se va dizolva sub rafalele de apă. Negrul apăru după un timp, însoţit de un tip înalt ca o prăjină, îmbrăcat cu o cămaşă înflorată.

— Acesta este prieten cu prietenul meu, explică Vanjohn. Se numeşte Shafi.

Acesta îi adresă lui Evin un superb surâs de antropofag, descoperind nişte dinţi albi imenşi, ieşiţi în afară. Era un somalez tipic.

— *Good evening*, zise el cu un glas melodios. *My name is Shafi. What can I do for you?*

— Urcaţi în maşină, spuse Evin.

El se urcă în spatele maşinii, salutându-l pe Ibrahim. Era ud până la piele, dar acest lucru părea să nu-l afecteze. Mulţumit, Vanjohn făcu un semn lui Evin şi se îndepărtă în ploaie.

— Aş dori să cumpăr un revolver, spuse Evin. Se pare că dumneavoastră ştiţi cum trebuie să procedez.

Shafi înclină din cap în mod afirmativ.

— Da, este adevărat, dar costă foarte scump.

— Cât anume?

— Două mii de shilingi, în afară de gloanţe.

— Vom vedea, făcu Evin. Unde trebuie să mergem?

— Trebuie să faceţi cale-ntoarsă şi să mergeţi pe Strada a Cincea.

Din nou trebuiră să sară prin toate gropile. Strada a Cincea era o cloacă abjectă şi desfundată, pe care treceau camioane ce ignorau cu trufie celelalte vehicule. Cu dinţii încleştaţi, Evin reuşi să nu rămână în pană şi să evite tarabele ce erau plasate chiar pe drum.

— Am ajuns, spuse Shafi, făcând semn către un pasaj între două copertine din plastic.

Evin reuşi să oprească Pajero la marginea trotuarului şi coborâră toţi trei. Shafi îi conduse până la un culoar îngust plin de traficanţi de valută ce agitau în aer teancurile de bancnote. Când îi văzură pe străini, ei se repeziră urlând: *„Dollars! Dollars!”*. Euro încă nu ajunsese până aici! Shafi îi înlătura din cale zâmbind întruna şi izbutiră să intre într-o curte în care domnea o putoare pestilenţială provenită de la cantitatea imensă de gunoaie ce zăceau acolo. Traficanţii de valută se ţineau scai de ei. Într-un colţ ferit de ploaie, nişte femei îşi arătau braţele pline de brăţări şi inele. Erau vânzătoarele de aur. Ele începură să ţipe ascuţit şi să-şi agite comorile când o văzură pe Evin.

— Trebuie că urcăm la etajul trei, zise Shafi după ce discută cu un tip.

Un şobolan mort demult putrezea pe un acoperiş vecin. Galeria era plină cu prăvălii unde se găseau de toate. Shafi intră într-un magazin de pânzeturi, ţinut de o negresă frumoasă care avea pe cap un turban. După o discuţie aprinsă cu ea, Shafi se întoarse la Evin.

— Trebuie să mai aşteptaţi. *Boss*-ul nu a sosit încă.

Ei coborâră. Fără Ibrahim, Evin nu ar fi fost liniştită în faţa privirilor avide şi strălucitoare. Ea avea deja toate degetele pline cu inele „de probă”, când Shafi se apropie, însoţit de un negru zdrenţăros cu un ochi acoperit cu albeaţă.

— El are ce doriţi, făcu Shafi.

Urcară în prăvălie. Frumoasa negresă cu turban scoase din spatele unui balot cu pânză un Makarov cu calibrul de 9 milimetri, învelit într-o pungă de plastic. Evin îl demontă repede. Nu lipsea nimic, dar încărcătorul de opt gloanţe era gol. Vânzătoarea îi întinse un sac de plastic plin cu cartuşe! Shafi preciză.

— Costă douăzeci se şilingi bucata.

— Dar revolverul?

— Două mii de şilingi.

După un sfert de oră de discuţii, Evin cumpără totul. Simţea o plăcere aproape fizică atunci când vârî pistolul în geantă. Nu mai era chiar atât de vulnerabilă.

— Aş vrea să mai cumpăr câteva, îi spuse ea lui Shafi. Este posibil?

Cei doi bărbaţi începură din nou să parlamenteze în swahili.

— Puteţi cumpăra şi altele. Chiar şi un lansator se grenada? RPG. Însă trebuie să veniţi mâine la aceeaşi oră.

— Cumpăr de toate, făcu Evin. Spune-i însă că, dacă află poliţia ceva, îl ucid.

Bărbatul cu albeaţă pe ochi protestă vehement că îi putea trece o asemenea idee prin minte… Îşi dădură întâlnire pentru a doua zi.

Întorcându-se la maşină, Evin se pomeni în faţa unei uşi pe care era următoarea inscripţie: *AL JEZIRAH AIRLINES – Flights to Mogadiscio, Behra, Lamou*.

Ea deschise uşa. Era uimită de prezenţa unei companii aeriene în această cloacă.

— Eu ştiam că frontiera cu Somalia este închisă, remarcă ea.

Somalezul râse indulgent.

— În mod oficial este închisă, bineînţeles! Dar nu şi pentru *maraa*. Zilnic, sunt curse care pleacă, transportând *maraa* cultivată la noi. Se câştigă bani grei cu asta. Somalezii nu se pot lipsi de iarbă. Aici, în Eastleigh, avem cantităţi uriaşe. Vedeţi prăvăliile care au în faţă frunze de palmier? Asta înseamnă că fac comerţ cu *maraa*…

Evin nu-l mai auzea…

*

* *

Biroul companiei Al Jezirah Airlines era de mărimea unei debarale, cu pereţii căptuşiţi cu anunţuri publicitare vechi. În fund, un bărbat dormea pe un pat de campanie. Altul, care vorbea la telefon, înălţă ochii miraţi către nou-veniţi.

— Aveţi curse la Mogadiscio? întrebă kurda.

— Da, făcu bărbatul. Aterizează ori la Medina ori la K. Fifty, în partea de sud a oraşului. Sunt însă mai bune cursele pentru Medina.

— Luaţi pasageri?

— Vreţi să mergeţi la Mogadiscio?

Somalia încetase să mai existe de luni de zile. Nu mai avea nici guvern, nici ambasadori, nici stat, nici bani. Nu mai avea nimic. Ţara era divizată între câteva puteri militare. Cel mai important şef era Aidid, care reuşise să pună pe fugă armata americană, punând stăpânire pe cea mai mare parte din Mogadiscio, fosta capitală. Evin era stupefiată. Somalia ajunsese o „gaură neagră”. Nimeni nu ştia cum mai supravieţuiesc oamenii de acolo…

— Eventual, făcu ea.

Funcţionarul cu mustaţă zâmbi încurajator.

— Puteţi pleca mâine dimineaţă. Costă trei sute de dolari de persoană. Trebuie să fiţi la ora cinci dimineaţa la Wilson Airport. La Blue Bird Line. Eu vă pot da biletele.

Ochii îi scânteiară când spuse cuvântul „dolari”.

— Sunt nişte zboruri regulate?

Între timp, în faţa intrării se adunase mai multă lume. Toţi se holbau la străinii care apăruseră acolo.

— Sunt avioanele cu *maraa*, dar întotdeauna se mai găseşte un locşor în plus.

— Kenyenii sunt de acord?

Funcţionarul zâmbi iar, frecând indexul de degetul mare. Aparent nu ar fi fost probleme…

— Dar la vamă?

— Care vamă? Doar mergeţi direct la avion.

— Aici, dar în Mogadiscio?

— Dacă mai daţi încă o mie de dolari, cineva vă va aştepta în aeroport cu un celular şi cu un *„technical”*, pe care vi le pune la dispoziţie timp de o săptămână.

Un *„technical”* era un 4 × 4, echipat cu o mitralieră grea.

— Acolo sunt telefoane?

— Comandantul Aidid a cumpărat o frecvenţă pe satelit, îi explică somalezul. Telefoanele merg mai bine ca aici…

— În regulă, o să mă mai gândesc, zise Evin.

Când ajunse în stradă, ea se gândi că de la Mogadiscio până în Yemen, nu era o distanţă prea mare. Iar în Yemen, va putea să găsească prieteni. Mai ales cu ajutorul unui telefon portabil. Ar putea ajunge cu uşurinţă în Kurdistan. Desigur, Mogadiscio nu era locul ideal, dar cel puţin acolo CIA nu avea să-l mai urmărească pe Ocalan.

Urcându-se în Pajero, ea îşi zise că situaţia nu mai era aşa de proastă. În mai puţin de o zi, reuşise să găsească arme şi un mod de a părăsi Kenya.

*

* *

Priscilla Clearwater părea să aprecieze în mod special atmosfera britanică a terasei localului *Norfolk*, aflat pe Harry Thuku Road. O rochie scurtă de culoare roşie se mula perfect pe trupul ei extraordinar, iar machiajul era ceva mai intens.

— Îţi place în Kenya? o întrebă Malko.

Priscilla făcu o strâmbătură.

— Sunt un pic decepţionată. Oraşul nu este deloc sigur. Zilele trecute, un bărbat mi-a smuls un cercel din ureche. Şi asta în plină stradă! Domneşte o mare nesiguranţă, iar kenyenii sunt foarte corupţi. Ca să obţii ceva cât de mic, trebuie să dai şpagă, numită în swahili *„kito kikulewa”*. De la o sută, la doua sute de şilingi. În plus, sunt îngrozitor de primitivi. Nu aş putea să ies cu un kenyan…

Ea îşi încrucişă picioarele fuselate. Malko îi privi sânii tari şi obraznici ce se iţeau pe sub mătasea roşie. Din clipa în care o

revăzuse, voia să o vadă în patul său, deşi femeia avea acum unele rezerve. Ca să o mai îmblânzească, Malko comandă o sticlă cu Taittinger. El schimbă subiectul.

— Colonelul Makuka nu-mi inspiră prea multă încredere, zise el.

— Aici ai dreptate, îl aprobă ea indignată. De fiecare dată când vine la noi, îmi propune să merg cu el la hotel. Are deja trei neveste şi o droaie de copii.

— Urât din partea lui, îi cântă Malko în strună. Am impresia că Mark Spencer are încredere totală în el.

— Ai dreptare. Adevărul este că el primeşte ordine de la preşedinte. Iar aici, în Kenya, Arap Moi este cel care comandă totul. Dacă este decis să vă ajute, totul se va petrece bine.

— Desigur, făcu Malko. Eu unul, însă, aş dori să cunosc pe cineva mai puţin oficial. De exemplu un *stringer*…

Priscilla îşi puse picior peste picior, dezvelindu-şi pulpele cărnoase, de culoarea cafelei cu lapte, provocând un nou val de adrenalină în arterele lui Malko.

— Înţeleg, dar mister Spencer lucrează numai cu agenţi ai NSI. Eu cunosc bine pe unul dintre ei, dar nu este spion…

— Pe cine?

— Un kikuyu rău ca o maimuţă, pe nume Kolobot. El îi face rost şefului de ţigări de contrabandă, de iarbă, ceasuri. Se ocupă cu tot felul de matrapazlâcuri şi cunoaşte pe toată lumea. Face rost chiar şi de fete pentru membrii ambasadei.

— Este exact tipul de care am nevoie, făcu Malko.

Priscilla se uită urât la el.

— Dacă ai nevoie de fete, nu ai decât să mergi la *Florida*, găseşti câte vrei…

— Nu vreau fete, Priscilla, pentru că te am pe tine, spuse Malko cu tonul cel mai convingător, dar tipul ăsta mi-ar putea servi ca ghid. Este cu mult mai potrivit decât Foster…

Negresa izbucni în râs.

— Foster! Se înroşeşte de cum dă cu ochii de mine! Este cam nătărău, îi este frică să nu se îmbolnăvească… Nu iese niciodată să se distreze.

Având în vedere incidenţa sidei în Africa, părea mai degrabă o dovadă de bun simţ.

— Unde aş putea să-l întâlnesc pe acest Kolobot?

— Când vreau să dau de el, îl caut la barul de la *680*.

— Ce mai este şi asta?

— Un hotel, de pe Kenyatta Avenue. Plin cu traficanţi.

— Am putea trece pe acolo după ce mâncăm?

— Nu ştiu dacă îl găsim acum.

— Am putea să-i lăsăm un mesaj, spuse Malko.

Avântul său sexual mai putea aştepta niţel. Datoria înainte de toate.

*
* *

Malko îşi parcă Toyota luată cu chirie pe Crossways, lângă un teren plin cu salcâmi, în faţa intrării la hotelul *680*. În Nairobi, maşinile erau adevărate seifuri! Alarmă, încuietori speciale, şi posibilitatea de blocare a levierului cutiei de viteză. Holul hotelului era destul de prăpădit, plini cu puşti vagabonzi, gata să şterpelească ce le cădea la mână. Barul de la primul etaj era pustiu. Priscilla îl întrebă pe barman.

— Spune că Kolobot va veni cam peste o oră.

Malko se uită la mesele goale, prost luminate.

— Nu am putea găsi un alt loc unde să putem bea ceva?

Priscilla spuse cu reticenţă în glas:

— Ar fi la *Florida*, pe Moi Avenue. Este un local mai de soi, dar la care nu-mi place să merg. De acolo racolează târfe cei de la ambasadă. Dacă mă vede vreunul…

— Nimeni nu vă va lua drept o târfă, spuse Malko. Şi în plus, sunteţi cu mine.

Convins cu o bancnotă de două sute de şilingi, barmanul îi încredinţa că-l va trimite pe Kolobot după ei, imediat cum apare.

Cei doi se suiră în maşină. Negrii dubioşi se înghesuiau la intrarea hotelului *Florida* în faţa unei scări ce dispărea în totalitate sub mulţimea prostituatelor cu privirea stinsă, destul de prost îmbrăcate, care o întâmpinară pe Priscilla cu ostilitate. Credeau că le va lua pâinea de la gură.

Uriaşa sală dreptunghiulară avea un ring de dans în mijloc, pe care se agitau câteva perechi în acordurile unei muzici asurzitoare. Peste tot, numai fete, singure sau în grupuri. Erau şi câteva albe. Toate fetele aveau aceeaşi privire, rapace şi supusă în acelaşi timp. Imediat după intrarea lor, melodia se schimbă.

— O, N'Dombolo! Este febleţea mea! Vine din Africa Centrală.

Ea se ridică în picioare unduindu-şi trupul în toate direcţiile şi îndreptându-se către ring. Malko fu nevoit să o urmeze, nedezlipindu-şi privirea de la crupa somptuoase ce se agita în faţa lui.

*
* *

N'Dombolo îl încălzi pe Malko, iar Priscilla, topită şi ea, părea că nu observă că mâinile lui erau pe fesele ei. În comparaţie cu alte perechi s-ar fi putut spune că cei doi aveau un aer decent… La *Florida*, de la sărutatul mâinii se trecea direct la felaţie. Malko se aplecă la urechea fetei.

— Ştii ce mi-ar plăcea să-ţi fac acum?

— Monstrule! oftă ea, lipindu-se şi mai tare de el.

— Acum! preciză Malko, trăgând-o afară din ring.

— A, uite-l pe Kolobot! spuse deodată negresa.

Un african cu un cioc mic se strecura către ei. Se întâlniră la masă, iar Priscilla făcu prezentările. După ce consumară două scotch-uri, Kolobot se aplecă spre urechea lui Malko.

— Ce anume căutaţi, *bwana?*

— Cunoaşteţi pe cineva de la Ambasada Greciei? întrebă Malko.

Surprins de această întrebare, Kolobot nu răspunse Imediat, mângâindu-şi gânditor mica bărbuţă.

— Da, *bwana*, zise el până la urmă. Cunosc pe cineva.

— Pe cine?

— Pe şoferul ambasadorului. Cumpără ţigări de la mine. Şi îi fac cunoştinţă cu fete tinere.

Era clar că nu ştia ce vrea Malko de la el. Acesta se hotărî să rişte.

— Vreau nişte informaţii asupra unor persoane care stau la reşedinţa ambasadorului, zise el. Să aflu dacă ies din ambasadă şi dacă se întâlnesc cu alte persoane.

Kolobot trebuia să ştie cu ce se ocupă Mark Spencer. Căci nu păru prea surprins.

— Voi încerca mâine să-l găsesc, *bwana*, promise el. Dacă vreţi, ne putem întâlni la *Barclay's Plaza*, mâine către prânz. Acolo se află Ambasada Franţei, pe Loita Street.

Ca încurajare, Malko îi strecură două bancnote de câte două sute de şilingi. O negresă se apropie de Malko şi, fără să-i pese că acesta era însoţit de Priscilla, se încolăci practic pe el, frecându-se ca un cimpanzeu în călduri şi promiţându-l prestaţii de neuitat. Vorbea într-o engleză aproximativă. Priscilla zise cu un glas rece ca de gheaţă:

— Ar fi trebuit să te duci cu ea. Costă doar cincizeci de şilingi, cu sida cu tot.

Agasat, el strecură o mână pe sub rochia roşie, apucă slipul din dantelă şi îl smulse, în ciuda protestelor ei. Asta ca să pună lucrurile bine la punct.

Până la Loita Street, nu mai scoaseră niciun cuvânt. Domolită, Priscilla îl conduse într-un mic apartament elegant, unde ea puse în funcţiune combina muzicală. Era N'Dombolo! Ai fi crezut că te afli la Florida. Dezlănţuită, Priscilla îl învălui cu o privire arzătoare.

— Nu dansăm un pic?

Unind vorba cu fapta, ea se îndepărtă către cameră balansându-şi şoldurile în ritmul muzicii. Cu un răcnet, Malko se năpusti asupra ei, smulgându-i rochia cât ai clipi din ochi şi lăsând-o doar în pantofi. Nici el nu se lăsă mai prejos. Când îi văzu pansamentul de pe coaste, Priscilla îl întrebă:

— Eşti rănit?

— E o nimica toată, zise Malko.

— Sunt sigură că este de la o femeie, făcu negresa.

Mişcându-se în ritmul muzicii, ea îngenunche şi îl prinse în gura caldă şi mătăsoasă.

El o făcu să se ridice şi o împinse către pat. De bună voie. Priscilla se culcă pe pântece, continuând să se mişte în ritmul drăcesc al muzicii. Malko avea mâinile umede. Câteva secunde contemplă spatele arcuit şi fesele rotunde. Priscilla se oferea ca o sclavă supusă, fapt extrem de excitant, ce îi făcea să uite de ultimele scrupule. Când îl simţi sexul dur, Priscilla se imobiliză şi spuse:

— *Please! Fuck my pussy first!*

Prea târziu!

Malko o penetrase în forţă. Întâmpină însă o neaşteptată rezistenţă. Nu putu pătrunde decât câţiva milimetri. Cu o violentă mişcare a bazinului, Malko o penetră şi intră de astă dată până la rădăcină, smulgându-i fetei un ţipăt de durere; retrăgându-se aproape în întregime, repetă mişcarea, de astă dată lent, privindu-se în timp ce viola această crupă oferită lui. Ca prin minune, Priscilla începu să-şi mişte bazinul în ritmul N'Dombolo, grăbind momentul de maximă plăcere. Malko se mişca într-un du-te-vino accelerat. Simţind că este gata să juiseze, el o ţintui pe Priscilla de pat, cu un urlet de plăcere. Rămase aşa, cu inima bătând cu putere.

— *You're a fucking egocentric* **[36]**, mormăi Priscilla ţintuită încă.

*

* *

Abdullah Ocalan şi Evin discutau în şoaptă pe veranda casei, unde serviseră micul dejun. Deodată văzură cum unul din paznici aleargă să deschidă poarta ca să lase să intre Mercedesul ambasadorului Greciei.

Kurda îi explicase liderului PKK planul ei somalez, dar el nu părea prea încântat. Desigur, Aidid era împotriva americanilor, dar era în acelaşi timp avid după dolari. Era perfect capabil să-l ia ca ostatic, ca apoi să-l vândă la un preţ bun. Oricum era o şansă în caz de nevoie. Ambasadorul coborî din maşină şi li se alătură, şchiopătând şi ajutându-se cu bastonul.

— Cred că am o veste bună, spuse el zâmbind.

— Ce anume? făcu Evin.

— Tocmai am avut o lungă întrevedere cu omologul meu din Seychelles, spuse diplomatul. El este de părere că ţara sa ar putea găzdui pe preşedintele Ocalan pentru o perioadă destul de lungă. Va fi gata să-i dea chiar şi un paşaport diplomatic, care i-ar uşura mult plecarea din această ţară.

— Există curse directe pentru Seychelles? întrebă Ocalan.

— Da. De trei ori pe săptămână. Joia, vinerea şi sâmbăta.

Cei doi kurzi se uitară unul la celălalt uşuraţi. Cu ochii la ceaşca sa de ceai, diplomatul se grăbi să adauge:

— Evident, ar trebui făcut un gest ca să accelerăm acest demers. Interlocutorul meu a dat de înţeles că ţara sa este extrem de săracă…

Evin, care înţelegea repede, întrebă cu glasul uscat:

— Cât vrea?

Ambasadorul Greciei reuşi să-i înfrunte privirea, jenat.

— Mi-a vorbit de cinci milioane de dolari. Este o sumă uriaşă, aşa că nu i-am dat prea multe speranţe. Ştiu că poate fi şocant, dar aceste ţărişoare întâmpină mari greutăţi ca să se dezvolte.

Evin îi tăie vorba.

— Spuneţi-i că suntem de acord. Voi avea eu grijă să adun aceşti bani. Presupun că nu se mulţumeşte cu un cec… Pot să împrumut maşina dumneavoastră ca să mă duc în oraş?

— Bineînţeles, puteţi să luaţi şi şoferul, afirmă ambasadorul care era mai mult decât surprins.

Cinci milioane de dolari câştiga el în toată cariera sa…

Evin se ridică, felicitându-se în sinea ei că prevăzuse şi acest gen de situaţie.

*

* *

Malko, cufundat într-o stare de somnolenţă, mai visa încă la crupa de milioane a Priscillei Clearwater, când telefonul îl smulse din nirvana. Se gândi ca trebuia să fie Krisantem.

— Cu greu am reuşit să vă găsesc! se auzi vocea lui Kendal.

Fantoma Priscillei se spulberă imediat. Malko, stupefiat de faptul că acesta a ştiut că se află la Nairobi şi că a reuşit şi dea de el, întrebă:

— Cum de aţi reuşit să mă găsiţi?

— Am sunat la toate marile hoteluri din Nairobi. Eu *ştiam* că sunteţi în Kenya. Am încercat să vă prin pe telefonul dumneavoastră portabil, dar nu funcţionează.

— Dar de unde ştiaţi că sunt în Nairobi?

Kurdul râse înfundat.

— Când grecii promit că vor ţine un secret, înseamnă că vor face total pe dos…

Iată cineva care cunoştea la oameni.

— Aveţi noutăţi?

— Tocmai am vorbit cu Evin, spuse kurdul. Ocalan va găsi refugiu în Seychelles.

Capitolul XV

— În Seychelles! făcu Malko stupefiat. De ce?

— Este singurul loc în care vor fi bine primiţi. Ambasadorul Greciei a făcut un *deal* contra sumei de cinci milioane de dolari. Evin a venit să mă vadă ca să îi procur banii cât mai repede posibil. Cu această sumă, Ocalan acoperă sejurul şi un paşaport diplomatic seychellez. Partea proastă este că va putea pleca din Mombasa pe mare, ca să ajungă în Seychelles.

Malko era împărţit între satisfacţie şi nelinişte. Fără Kendal, acest proiect ar fi rămas complet secret. Or, aşa cum prevăzuse el, Ocalan nu aştepta cu mâinile încrucişate să i se pună juvăţul de gât. În numai douăzeci şi patru de ore de când sosise acolo, deja găsise o supapă de scăpare. Trebuia să ia urgent contramăsuri…

— Când veţi putea avea toţi aceşti bani?

— Cred că voi avea nevoie de două zile ca să adun toată suma.

— Sub ce formă va fi aceasta?

— Nu am încredere în băncile kenyene. Voi aranja să vină un curier din Europa cu bani lichizi. Vă voi ţine la curent.

— Unde sunteţi acum?

Kendal nu răspunse imediat.

— La *Grand Regency*, pe Loita Street, camera 1006.

Imediat cum închise telefonul, Malko auzi o bătaie în uşă.

Era Elko Krisantem. Era cenuşiu la faţă, cu cearcăne mari şi cu ochii strălucitori din cauza febrei.

— *Sie Hoheit*, sunt bolnav, mărturisi el ruşinat. Este de la mâncarea lor nenorocită.

— Odihneşte-te, zise Malko. Pentru moment nu am nevoie de tine.

Rămas singur, Malko ajunse la concluzia că soluţia cea mai sigură era să-l intercepteze pe mesagerul PKK şi să îi ia cele cinci milioane de dolari. Pentru suma asta era nevoie de o valiză cam mărişoară. Avea nevoie de colaborarea kenyenilor.

El se întrebă dacă nu cumva Kolobot i-ar fi putut fi cumva, de ajutor. Cum tot avea întâlnire cu el, se pregăti să plece.

Un şir lung de vechi taxiuri londoneze staţionau în faţă la *Norfolk* în aşteptarea unor ipotetici clienţi. O căldură înăbuşitoare domnea peste Nairobi, iar instalaţia de aer condiţionat a maşinii Toyota sufla deja aer cald. În centrul oraşului circulaţia era îngrozitor de lentă, kenyenii fiind la fel de tacticoşi ca şi britanicii. Pe Loita Street, terenurile virane alternau cu clădirile moderne, printre care era şi Barclay's Plaza, în care se afla Ambasada Franţei. Holul era plin de gardieni înarmaţi cu bastoane. Malko îl reperă pe Kolobot, care căsca gura la o vitrină cu ultimele modele de brichete Zippo, Zippo „Millenium" era făcută din titan. Kenyanul îl trase pe Malko într-un colţ liniştit, aproape de lifturi.

— *Bwana*, am veşti proaspete, făcu el triumfător.

— Ce anume?

— Aseară, doi *muzungus* – un bărbat foarte solid şi o femeie – au fost în Eastleigh, cu un *ascaris* de la reşedinţă, Vanjohn Kabukuru.

După zece minute de interogatoriu, Malko aflase totul despre Eastleigh. Kolobot scrisese totul pe o bucăţică de hârtie. După descrierile lui, era vorba de Evin şi de unul din bodyguarzi.

— Ce căutau acolo? întrebă el intrigat.

— S-au dus să cumpere arme, *bwana*. Paznicul de le ambasadă are un prieten somalez, Shafi. Acesta i-a condus.

Din fericire, în Africa, se putea afla totul în cele din urmă. Povestea asta cu armele era tare nesuferită.

— Kolobot, vreţi să câştigaţi o mie de şilingi?

— Sigur că da, *bwana*.

— Atunci, du-mă în locul acela, unde vom încerca să-l găsim pe Shafi.

*

* *

Malko staţiona în faţa lui *City View Hotel*, de pe Wood Street, în inima cartierului Eastleigh. El se cocea în cuptorul din maşina Toyota sub razele unui soare de plumb. De trei ore scormoneau cartierul ca să dea de urma faimosului Shafi. Cum semnalmentele acestuia corespundeau cu ale majorităţii somalezilor, tipul nu era aşa de uşor de reperat. Kolobot dispăruse de vreo douăzeci de minute. Când se întoarse, îi făcu semn lui Malko să coboare din maşină.

— L-am găsit pe unul din prietenii lui. Veniţi cu mine.

Ei intrară pe o străduţă din pământ bătătorit, ce ducea la albia unui râu plin cu gunoaie de tot felul. Pe malul râpos, în faţa unei barăci din lemn, se afla instalată o orchestră care acompania o cântăreaţă. Aceasta interpreta tot felul de sloganuri, cu mişcări convulsive de posedată, în faţa unei case cu următoarea firmă: *„Albert – Refrigeration – Electrical Entreprise”*.

— Aici este prietenul lui Shafi, spuse kikuyul, urlând ca să acopere vacarmul orchestrei.

— Cine sunt aceşti oameni?

— Sunt predicatori baptişti. Vin aici zilnic. Aici toţi locuitorii sunt de religie musulmană, dar asta nu are importanţă.

Albert repara un frigider hârbuit. Era slab, transpirat şi zâmbitor. El începu o lungă discuţie în swahili, rezumată mai apoi de Kolobot.

— Zice că Shafi trebuie să sosească.

— Când?

— Curând.

Erau doar în Africa… Asta putea însemna zece minute sau opt zile.

— Bine, atunci să-l aşteptăm, făcu resemnat Malko.

*
* *

Sub căldura nimicitoare şi vacarmul „misionarilor” baptişti, Malko avu senzaţia că a îmbătrânit cu douăzeci de ani. Aproape aţipise aplecat peste volanul maşinii, când tresări la vorbele lui Kolobot.

— A venit Shafi, *bwana*.

Un lungan cu dinţii de un alb strălucitor, slab ca un fachir, se balansa lângă Toyota. Cunoscând tradiţiile locale, Malko îi întinse două sute de şilingi mai înainte de a-i pune vreo întrebare. Dialogul se desfăşură în swahili prin intermediul lui Kolobot.

— Într-adevăr, ieri i-a condus pe doi *muzungus* la Garisa Lodge, pe Strada a Cincea.

— Voiau să cumpere arme, continuă somalezul în engleză. Pot să vă conduc şi pe dumneavoastră.

Vexat că nu apelează la el, Kolobot rămase îmbufnat. Două sute de şilingi îi redară zâmbetul şi toată lumea se urcă în Toyota. Peste zece minute, erau în faţă la Garisa Lodge. După duhoarea pestilenţială ce domnea acolo, ai fi zis că este vorba de o crescătorie de dihori…

După ce reuşiră să scape de traficanţii de valută, ei se urcară la galeria de la primul etaj. Malko rămase surprins de privirea sigură a vânzătoarei de pânzeturi. Cu turbanul ei cu tot era fermecătoare. Avea un sari de culoarea zmeurii şi nu aven mai mult de treizeci de ani. Din nefericire, era mută ca un peşte, pretinzând că habar n-are de nimic.

— Patronul ei, Hadji, trebuie să vină. Trebuie să-l aşteptăm, zise Shafi.

Aceeaşi poveste… Timid, Kolobot îl trase pe Malko de mânecă.

— *Bwana*, mai aveţi nevoie de mine?

Îşi câştigase banii pentru ziua asta. Shafi sălta de pe un picior pe altul.

— Am de făcut o cursă, zise la rândul lui, dar mă întorc imediat.

Cât ai clipi din ochi, Malko rămase singur în prăvălia cu pânzeturi. Era extrem de important pentru el să afle ce anume cumpărase Evin. Nici nu dispărură bine cei doi ghizi, că fu asaltat de stolul vânzătoarelor de bijuterii, ce chiuiau de-ţi spărgeau urechile. Ca să scape de ele, Malko cumpără o brăţară de aur la suma de o mie cinci sute de şilingi [37].

O oră mai târziu, Shafi încă nu-şi făcuse apariţia, iar somaleza începuse să vâre înăuntru baloturile cu pânză care fuseseră expuse afară. Ea se învârtea în prăvălie, atingându-l din când în când cu un zâmbet şăgalnic. Se pregătea să închidă prăvălia, aşa că Malko se trezi dat afară. Era imposibil să se înţeleagă cu ea, iar Shafi parcă intrase în pământ. Ca să o câştige de partea sa, îi întinse brăţara. La început, ea o privi mirată şi o respinse. Apoi, la insistenţele lui, o luă şi şi-o puse

pe mână. În acel moment, negresa îl învălui cu o privire incendiară. Trase obloanele, lăsând prăvălia în penumbră. O lumină vagă se filtra prin obloanele de lemn.

Malko se aşteptă ca ea să aprindă lumina, dar nu se întâmplă nimic. O văzu cum se apropie şi se lipeşte de trupul lui. Negresa nu ştia să vorbească decât cu limbajul pântecelui. Avea sânii tari ca piatra şi trupul armonios. Situaţia era neaşteptat de excitantă.

Ea îşi dădu imediat seama de reacţia lui şi începu să-l dezmierde prin pantalon, apoi îl eliberă brusc. Dăduse peste o ticăloasă flămândă care ştia prea bine ce are de făcut. Ei începură să se mişte pe baloturile cu pânză într-un concert de gâfâieli. Deodată, somaleza îl abandonă, începu să caute în geantă şi scoase un prezervativ pe care i-l puse cu o dexteritate ce dovedea experienţă îndelungată.

Protejat de armura din latex, Malko o penetră dint-o singură mişcare. Când îl simţi în ea, somaleza începu să se legene cu o asemenea frenezie, încât trebui să o prindă cu amândouă mâinile ca să nu o scape. Planşeul pe care stăteau scârţâia groaznic. Deodată, femeia începu să intre într-un ritm din ce în ce mai sacadat până ce se prăbuşi ca fulgerată. Malko nu întârzie nici el prea mult. În ciuda membranei care îl proteja, simţea căldura arzătoare a partenerei lui…

Nu schimbaseră niciun cuvânt şi respiraţia îi era încă agitată. Ea arătă cu degetul la ceasul lui Malko: îl dădea afară! Rămăsese acolo doar pentru un mic orgasm!

El deschise uşa, resemnat. Curtea era goală, vânzătorii plecaseră. Nu mai rămăseseră decât şobolanii printre gunoaie. În clipa în care amanta lui de o clipă îi făcu vânt afară, el auzi paşi pe scara din lemn. Cu un gest iute, somaleza îl trase înapoi în prăvălie. Paşii se apropiaseră şi se opriră. Afară un bărbat vorbea cu o femeie. Malko simţi că-i sare inima din piept.

Era kurda!

*
* *

Malko îi făcu un semn somalezei să nu facă zgomot. Putea paria că cei doi veniseră să mai cumpere şi alte arme, neştiind că el se află acolo. Asta doar dacă nu fusese trădat de negrul cu dinţi strălucitori… Se auzi o bătaie în uşă. Somaleza, împietrită, nu făcea nicio mişcare.

— *They are going to go*, şopti Malko în engleză. Ea nu înţelese. Afară, cei doi străini vorbeau în limba kurdă, fără să pară că au de gând să plece, de parcă ar fi ştiut că în magazin se află cineva. Deodată, se auzi glasul melodios al lui Shafi!

Liniştită, somaleza deschise uşa, luându-l prin surprindere. În galerie erau trei persoane: Shafi, Evin şi un bodyguard. Evin şi Malko se văzură în aceeaşi clipă. Kurda scoase o înjurătură şi îşi vârî mâna în

geantă. Malko împinse uşa zăvorând-o cu un ivăr gros. Anticipând ce avea să se întâmple, o trase pe negresă şi amândoi se trântiră pe podea, departe de uşă.

Se auziră două împuşcături care lăsară două găuri în planşeul de lemn.

*

* *

Malko se redresă, furios pe el însuşi. Rana din coastă se redeschisese şi sângera din nou. Dacă s-ar fi stăpânit, acum ar fi fost departe! Era prins în capcană, singur şi dezarmat. Prăvălioara nu avea decât o singură ieşire, iar Evin şi complicele ei vor face orice ca să-l elimine.

Atunci se auzi vocea lui Shafi. Vorbea în somaleză. Împingându-l pe Malko, negresa se repezi la uşă. Malko o prinse în momentul în care se afla cu mâna pe zăvor. Urmă un moment de tăcere. Kurzii renunţaseră să tragă prin uşa închisă, ca să nu o rănească pe vânzătoare, dar Malko nu putea să-şi petreacă noaptea acolo…

În uşă se auzi o bufnitură. Gorila încerca să o smulgă din ţâţâni. Din fericire, uşa se deschidea în exterior, dar şi aşa nu putea să reziste prea mult. Situaţia părea fără ieşire… După o clipă de tăcere, Shafi lansă un apel în limba engleză.

— Ieşiţi de acolo, *mister*, altfel vor da foc.

Tipul părea sincer îngrijorat.

Evin era perfect capabilă să incendieze tot cartierul numai ca să-l prăjească pe Malko. Somaleza scoase un chiţăit şi se repezi la uşă, hotărâtă să o deschidă. Malko fu nevoit să o ia în braţe. În această îmbrăţişare nu mai era nimic sexual.

Liniştea se prelungea, tulburată de zgomote greu de definit. Deodată simţiră un miros de ars. Fumul începu să intre prin uşă. De la ameninţare se trecuse la faptă. Fumul începu să invadeze cămăruţa.

Vânzătoarea ghemuită la picioarele lui, îi adresă o frază lungă dar de neînţeles. Era normal că nu voia să ardă de vie… Malko încearcă cu disperare să găsească o soluţie, deşi ştia că nu există niciuna. Deodată, somaleza i se strecură printre picioare şi începu să caute cu înfrigurare printre baloturi. Era ca un câine care caută printre gunoaie. După câteva secunde, avea în mână un revolver Tokarev şi o pungă cu cartuşe. Neputând să-şi creadă ochilor, Malko i-l luă din mână. Cât ai clipi, el încărcă arma. Somaleza îl privea îngrozită, cu ochii plini de lacrimi. Cu pistolul în mână, el se îndreptă spre uşă şi îşi lipi urechea de ea. Nu se auzea decât zgomotul flăcărilor. Era imposibil să vadă ceva. Atunci, rugând cerul ca Shafi să nu se afle în linia sa de tir, el apăsă pe trăgaci de trei ori, prin uşă înainte de a o deschide cu o smucitură.

Primul lucru pe care îl văzu, fu mormanul de deşeuri ce ardea în faţa uşii. Galeria exterioară era goală, cu excepţia lui Shafi, care stătea împietrit de groază. Malko văzu apoi o siluetă întunecată în capătul scării. Se auzi o detonaţie şi o flacără portocalie rase duşumeaua. Adversarii săi se repliaseră când trăsese… Dacă ar fi folosit scara, s-ar fi aruncat drept în gura lupului. Dintr-un salt, sări peste balustradă, aterizând pe un acoperiş făcut din tablă ondulată. Rostogolindu-se către cornişă, mai trase un foc în direcţia scării, ca să descurajeze orice iniţiativă periculoasă. El ateriză în curtea interioară, rostogolindu-se în noroi. Se ridică şi începu să fugă către culoarul ce ducea în Strada a Cincea. În ciuda întunericului, mai rămăseseră încă ceva prăvălii deschise. El alergă înspre Eastleigh First Avenue. Avea să vină mai târziu după maşină. După trei sute de metri, zări un taxi colectiv care tocmai demara şi se sui în ultima clipă în el. Negrii îl priveau cu ochii ieşiţi din orbite. *Muzungus* nu foloseau niciodată acest mijloc de transport.

Cu revolverul încă fierbinte vârât la brâu, Malko îşi zise că avusese din nou norocul să scape viu şi nevătămat.

*

* *

Evin se repezi pe scări cât putu de iute, dar ajunse prea târziu în Strada a Cincea. Agentul CIA parcă intrase în pământ. Nici nu se punea problema să-l caute prin cartier. Ea se întoarse stăpânindu-şi cu greu furia şi începu să-l insulte pe Shafi, ameninţându-l cu arma.

— Tu eşti cel care l-ai adus pe individul acela aici!

— Nu, n-am fost eu, se jură somalezul mai mult mort decât viu.

Fiind obişnuit cu violenţa, simţi că este într-un *adevărul pericol*. Era hotărât să nu se mai amestece în afacerile cu muzungus.

— Ba da, tu l-ai adus, urlă kurda. Ar trebui să-ţi zbor creierii imediat. Dar îţi mai dau o şansă.

— *Thank you, madam*, bâigui Shafi.

— Mi-ai spus că pot procura şi alte arme.

— Da, *madam*, dar Hadji nu a venit încă…

— Îl vei aştepta. Cumpăr tot ce mai are.

— *All right, madam*, făcu Shafi.

— Aşteaptă, lătră Evin. Îmi vei aduce armele în oraş. Eu una nu mă mai întorc aici.

— *Madam*, el nu mi le va da fără bani, obiectă negrul cu o voce tremurândă.

— O.K. O să-ţi dau banii.

Ea luă un teanc de bancnote din care scoase două de câte o sută de dolari. Asta însemna douăsprezece mii de şilingi kenyeni.

— Uite banii. Unde te pot întâlni?

Shafi înghiţi în sec. Nu ştia decât un singur loc.

— La barul hotelului *680*, zise el. Între orele şase şi şapte! seara.

— În regulă. Dacă nu vii, voi veni eu după tine. Şi fii sigur că te voi găsi.

Ea îi întoarse spatele şi plecă însoţită de Ibrahim.

La volanul maşinii Pajero, Evin era sfâşiată de o îngrozitoare nelinişte. De ce se temuse de aia nu scăpase. Dacă kenyenii rămâneau neutri, americanii vor da din mâini şi din picioare ca să-i împiedice să fugă. În mod paradoxal, faptul era chiar încurajator: însemna că grecii nu aveau intenţia să-i lase de izbelişte. Tot săltând din groapă în groapă, ea îşi spuse că lucrul cel mai urgent era să elimine pericolul ce-l ameninţa pe Ocalan…

Kendal se ocupa de procurarea banilor. Peste patruzeci şi opt de ore, totul va fi pus la punct. Trebuiau însă să fie liberi în mişcări…

După ce ajunse la reşedinţa ambasadorului, ea spionă îndelung împrejurimile, încercând să repereze vreo mişcare suspectă. Nu se întâmplă însă nimic.

*

* *

Malko îl recupera pe Kolobot la barul din *680*. Acesta se târguia cu un diplomat italian pentru o fată aproape nouă. Kikuyul păru sincer mirat când auzi despre cele întâmplate în Fastleigh. Shafi uitase complet de întâlnirea cu kurzii. Erau doar în Africa.

— Trebuie să găsim un alt om de contact pentru Eastleigh, făcu Malko. Nu mai am încredere în Shafi.

Kolobot bău o duşcă de Tusker, storcându-şi creierii. Deodată se lumină la faţă.

— Ştiu o tipă care este animatoare la *Florida 2000*. Are o prietenă somaleză care trăieşte cu un traficant de *maraa*. Acesta ştie tot ce se întâmplă în cartierul ăla. Mâine mă duc acolo. Tipa este foarte frumoasă…

O mică afacere se contura în perspectivă…

— De ce nu în astă-seară?

— Astă-seară nu e de servici, *bwana*.

Malko îl lăsă să-şi termine paharul cu Tusker. Stabiliră să se întâlnească a doua zi la ora unsprezece, la *Florida 2000*.

Malko luă un taxi ca să ajungă în *Norfolk*. Avea timp să se întoarcă în Eastleigh împreună cu Elko Krisantem ca să-şi ia Toyota.

Oricum, acum cel puţin era înarmat. Tokarevul TT era mai mult decât nimic, în această cursă contracronometru. Ocalan se pregătea să spele putina. Kendal ştia bine ce spune.

Malko traversă holul din marmură roşie de la *Grand Regency* şi se îndreptă către recepţie. Nu se aşteptase la un asemenea lux. *Grand Regency* era ultimul hotel construit în Nairobi între Loita Street şi Uhuru Road. Era acolo o risipă de marmură şi oţel inoxidabil. Două ascensoare interioare transparente deserveau cele douăsprezece etaje, deplasându-se de-a lungul unuia din pereţii unui imens atrium. Parcă era în Texas.

— Cu *mister* Kendal, spuse el. *Room* 1006.

Funcţionarul consultă panoul.

— Este aici. Îl anunţ imediat.

Funcţionarul puse imediat telefonul la loc în furcă.

— Nu răspunde, dar nu l-am văzut trecând. Încercaţi, poate se află în galeria comercială din dreapta.

Galeria comercială era compusă din vreo douăsprezece buticuri. Într-o vitrină erau expuse sute de exemplare de brichete din colecţia Zippo. Era o brichetă *„Bullet”*, ce avea incrustat un glonţ din metal şlefuit, replica unei brichete ce salvase viaţa proprietarului ei, în timpul războiului din Vietnam.

Îl zări pe Kendal într-un butic cu bijuterii. Kurdul era aşezat cu spatele, iar Malko se apropie, ascultând discuţia. O vânzătoare hipersexy, strânsă într-un tricou ce-i venea ca o mănuşă strâmtă, încerca să-i vândă un crocodil din malachit, cu o labă spartă, încercând să-l convingă că adesea crocodilii adevăraţi au o labă ruptă.

Kurdul îl văzu brusc pe Malko într-o oglindă şi interesul său pentru crocodil se risipi ca prin farmec. Cei doi bărbaţi schimbară o privire şi ieşiră din butic, ca şi cum nu se cunoşteau, îndreptându-se către atrium. Precauţi, ei nu luară acelaşi ascensor, iar Malko îl aşteptă pe Kendal să intre primul în cameră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă kurdul neliniştit.

— Voiam să vă pun la curent cu o situaţie extrem de importantă, răspunse Malko. În plus, vreau să ştiu în ce stadiu se află aranjamentul cu banii.

Cu o seară înainte, după ce-ţi bandajase din nou rana, îşi recuperase maşina însoţit de Krisantem care era încă scuturat de frisoane.

Kendal îşi aprinse nervos o ţigară Gauloise blondes, în timp ce Malko îi relată incidentul petrecut ajun în Eastleigh. Când termină de vorbit, kurdul spuse:

— Evin nu-mi spune mie tot. Nu mă mir deloc că vrea să-şi procure arme. Ea nu a are încredere în greci. Cât despre bani, trebuie să-i primesc mâine. De la un mesager care vine de la Zürich, cu zborul 804 al lui Swissair.

— La ce oră?

— La şase dimineaţa.

— Dumneavoastră veţi da banii diplomatului seychellez?

— Nu. Imediat cum îi primesc, o voi anunţa pe Evin, care se va ocupa de restul operaţiunii.

— Bine, vă mulţumesc, făcu Malko.

— Ce aveţi de gând să faceţi? întrebă kurdul trăgând nervos din ţigară. Dacă Evin îşi dă seama ce rol am jucat, cred că ştiţi ce păţesc…

— Ştiu, făcu Malko. Voi lua toate măsurile de precauţie ca *nimeni* să nu vă poată bănui.

Kendal trase cu sete fumul în piept, cu ochii aţintiţi în gol.

— Faceţi ce trebuie. Tot ce vreau este să mă răzbun.

*

* *

— Pentru că avem numele mesagerului care aduce banii, cel mai bine ar fi să-l lăsăm pe mâna kenyenilor, spuse Mark Spencer. Aceştia vor confisca banii introduşi în mod ilegal în ţară.

— Da, şi două ore mai târziu, Kendal va fi mort, făcu Malko. El este *singurul* care ştie cine aduce aceşti bani. Trebuie să cerem colonelului Makuka să-i percheziţioneze pe *toţi* pasagerii acestui zbor. Rezultatul va fi acelaşi, iar noi o să ne păstrăm „sursa” de informaţii. Fără Kendal suntem surzi şi orbi. Or, Ocalan, poate să-şi caute o altă soluţie în caz de eşec.

— Aveţi dreptate, recunoscu şeful Centralei CIA. Îi voi explica imediat situaţia colonelului Makuka. Ne întâlnim la *Alan Bobby's Bistrot*, pe Kernan's Street, la ora opt şi jumătate.

Malko pătrunse în biroul Priscillei Clearwater. Aceasta tocmai lucra la calculator, iar Malko se strecură tiptil pe la spate.

— Mi-ar fi plăcut să vă invit în seara asta la cină, dar trebuie să iau masa cu Mark Spencer, spuse el. N-am putea să ne vedem după aceea?

— *No way!* Ne vom putea vedea numai dacă luaţi masa împreună cu mine.

Ea se ridică de la masă şi, demnă, se îndreptă către biroul şefului ei.

*

* *

Shafi stătea la o masă în barul hotelului *680*, având în faţa lui o bere Tusker. Avea ascuns sub cămaşă un vechi pistol Tokarev TT încărcat, luat cu împrumut. Cu o oră mai devreme, închiriase o cameră ca să ascundă „materialul” adus din Eastleigh. Trei pistoale automate Makarov, de calibrul 9 mm, cu muniţie cu tot, un pistol mitralieră Skorpio cu cinci încărcătoare şi un lansator de grenade antitanc RPG7.

Toate astea erau în două valize. Le obţinuse contra sumei de o sută cincizeci de dolari şi se pregătea să ceară un mic supliment de două sute de dolari de la *muzungu*. Era o zi mare pentru el. Se uită în jurul său, încercând să vadă dacă nu este vreun agent al CID prin preajmă. Locul era plin de traficanţi înrăiţi, aşa că nici copoii nu lipseau! Adesea, aceştia îi împuşcau fără milă pe cei certaţi cu legea.

Un negru mătăhălos cu aspect neliniştitor, tocmai se apropiase de bar. Ca din întâmplare, stătea cu faţa la el. Nu-i plăcea deloc privirea lui.

Shafi îşi refăcu calculele. Cumpărase „materialul” pentru şaptezeci şi patru de mii de şilingi. Cu camera cheltuise două mii de şilingi. Avea să ceară optzeci de mii de şilingi. Era sigur că nu va întâmpina nicio împotrivire. Simţea că femeia era o dură, nesemănând cu clientele lui obişnuite, care voiau să achiziţioneze fildeş de contrabandă. Dar asta nu era problema lui. El tresări. Femeia tocmai îşi făcuse apariţia. Evin se apropie de masa lui şi îl întrebă fără să se aşeze:

— Ai adus ce trebuia?

Engleza ei bolovănoasă se asorta de minune cu chipul dur. Matahala de lângă bar îl privea pe Shafi întocmai ca o şopârlă care pândeşte o muscă pe care este gata să o înghită…

— Da, răspunse Shafi.

— Unde este?

Întrebarea îl şfichiui ca un bici.

— În camera mea.

— Bine, să mergem acolo…

Shafi nu se clinti.

— Nu, făcu el; este prea periculos. Dumneavoastră îmi daţi banii şi eu vă dau cheia de la cameră…

Ea îl măsură cu o privire întunecată.

— Dar dacă în cameră nu este nimic…

— Totul se află acolo, făcu somalezul. Sunt un om cinstit. Costă optzeci de mii de şilingi. Îmi datoraţi o sută de dolari.

Kurda nu schiţă niciun gest.

— Spuneţi-mi ce aţi adus.

Somalezul enumeră toate armele, apoi se aplecă deasupra mesei.

— Nu trebuie să mai aşteptaţi mult, şopti el. CID face multe razii în acest loc.

Evin scoase o bancnotă de o sută de dolari şi i-o întinse.

— Mă duc în cameră, dar rămâi cu prietenul meu. Dacă totul este în regulă, cobor şi te las în pace. Dacă însă mă minţi, vei fi ucis…

Shafi dădu din cap. Avea palmele ude. Nu ştia dacă nu i se întindea o cursă. Îi dădu cheia femeii albe.

— Totul este în regulă. Camera 324.

Kurdul se aşeză la masă în faţa lui.

Această vecinătate nu dură prea mult. Evin apăru în uşa barului şi-i făcu lui Ibrahim un semn discret cu mâna. Acesta se ridică şi plecă împreună cu ea. Liniştit, Shafi îşi termină berea şi îl chemă pe barman. În momentul în care se scula de la masă, matahala de la bar alunecă de pe taburet şi se îndreptă către ieşire luându-i-o înainte. Somalezul tocmai voia să-i spună să-i facă loc, când necunoscutul se întoarse brusc. Avea în mână un ditamai revolverul…

Cu mâna strângă întinsă, el spuse:

— *Give me your money, brother*…

Shafi ezită o clipă, cu inima cât un purice. În bar erau vreo zece inşi, dar nimeni nu făcu nicio mişcare. Barmanul ştergea un pahar cu o atenţie exagerată. Shafi văzu degetul care se încorda pe trăgaci şi, cu moartea în suflet, îi întinse agresorului bancnota de o sută de dolari. Negrul băgă banii în buzunar, dar nu se clinti din loc.

— *More!* făcu el.

Shafi simţi cum i se strânge stomacul. Mai avea doar o mie de şilingi. Restul se afla la adăpost.

— *You get everything!* făcu el cu o voce plângăreaţă.

— *Motherfucker*, mormăi barosanul.

Fără să ezite, el apăsă pe trăgaci şi trase trei focuri consecutive în stomacul somalezului. Chipul lui Shafi se crispă într-o grimasă de durere atroce, apoi se prinse de braţul agresorului său şi se prăbuşi. Matahala îşi vârî pistolul în centură şi îl scotoci pe somalez. Nu găsi decât câteva bancnote mototolite, dar le luă şi plecă în fugă către scară. Nu-i observase pe cei doi bărbaţi care îl aşteptau în hol. Unul dintre ei strigă:

— Hei, negrule, unde alergi aşa?

Matahala vru să scoată pistolul, dar cei doi începuseră deja, să-şi descarce armele. După ce îşi goliră încărcătoarele, se apropiară cu grijă. Barosanul era mort. Cel mai vârstnic dintre bărbaţi se aplecă şi începu să-l buzunărească. El găsi bancnota de o sută de dolari. Cum cei doi poliţişti nu puteau să o rupă în două, se hotărâră să meargă la un birou de schimb valutar.

CID repurtase o nouă victorie asupra crimei organizate…

*

* *

Evin etala pe o masă tot armamentul adus de la *680*. Cei doi bodyguarzi ai lui Ocalan demontaseră pistoalele şi Skorpio ca să se asigure că funcţionau şi le încărcară. De asemenea verificară RPG7. Pentru moment, kurda nu credea că va fi necesar, dar era bine să ştie că este la îndemână. Spera să nu aibă nevoie de nimic, având în vedere soluţia cu plecarea în Seychelles.

Abdullah Ocalan citea ziarele în limba engleză. Restabilise contactele cu Europa dintr-un birou de telecomunicaţii aflat în oraş. Acum nu mai aştepta decât cele cinci milioane de dolari.

Un singur lucru o mai tracasa pe Evin: cum de aflase agentul americanilor că ea cumpărase arme în Eastleigh? Nu putea fi decât Vanjohn de vină. Îşi promise să fie mai vigilentă. Se încheia încă o zi plină de dificultăţi. Din camera lui Ocalan se auzea vocea limpede a lui Gulizer, care îngâna o melopee kurdă plină de melancolie, acompaniindu-se cu *temburé*, un instrument cu coarde cu gâtul foarte lung, de care nu se despărţea niciodată.

*

* *

Mark Spencer se uită la clienţii din barul de lângă el, apoi cercetă lista de bucate de pe masă. Micuţul bistrou, cel mai elegant din Nairobi, era plin ochi. Era ţinut de un bătrân englez şi se bucura de cea mai bună reputaţie. Malko tocmai alesese o langustă stropită cu vin alb din Africa de Sud, în vreme ce Spencer termina un Defender „Succes” fără apă sau gheaţă.

— L-am văzut pe colonelul Makuka, spuse el. Mi-a promis că va acţiona mâine dimineaţă. Va percheziţiona toţi pasagerii zborului de la Zürich. Astfel, prietenul dumneavoastră, Kendal, nu va putea fi bănuit.

— Perfect, făcu Malko. Dar Ocalan nu se va lăsa. Vor încerca imediat să facă altceva. Nu trebuie slăbit din ochi.

— Makuka îl supraveghează cu atenţie, îl asigură Spencer. Mi se pare că şi dumneavoastră vă descurcaţi de minune. Cum aţi reuşit?

— Vă voi spune mai târziu, zise Malko, care nu dorea să dezvăluie relaţia lui cu Priscilla.

Americanul atacă langusta.

— *Relax*, spuse el. Avem totul sub control.

— Treaba este că, până când nu-l văd pe Ocalan suit în avion, cu destinaţia Turcia, nu pot să stau liniştit. Femeia aceea, Evin, este deosebit de periculoasă şi gata la orice ca să-l salveze. Dacă sunt şi înarmaţi, sunt şi mai de temut. Apropo, ştie cineva că Ocalan se află în Nairobi?

— În afară de noi, de colonelul Makuka, discret ca un mormânt, şi de omologul meu turc, nimeni.

— I-aţi uitat pe israelienii din aeroport, îi aminti Malko. Au făcut şi fotografii.

— Păi ei sunt prietenii noştri, îl corectă americanul. Dacă îi pot ajuta pe turci, o vor face.

— Turcii nu s-au enervat încă?

— Au încredere în noi. Oricum, un avion de-al lor se află în

Kampala, pe un teren militar aflat la o jumătate de oră de zbor distanţă de aici. La bordul lui se află un comando turc. Nu vor însă să intervină. Ocalan va fi dat pe mâna lor.

— Aş vrea chiar eu să fiu de faţă când soseşte avionul de la Zürich.

— Kenyenii sunt oameni de încredere, făcu americanul. Puteţi dormi liniştit.

Malko preferă să tacă. Aceşti *„oameni de încredere”* îi lăsaseră pe terorişti să arunce în aer Ambasada americană, cu un an în urmă.

Când ieşiră din restaurant, străzile erau pustii. Urcându-se în Toyota, Malko se întreba dacă să plece la *Norfolk* sau în căutarea lui Kolobot şi a „informatoarei” acestuia de la *Florida 2000*, chiar dacă avea să se scoale a doua zi cu noaptea-n cap. Conştiinţa sa profesională învinse în cele din urmă.

În mod bizar, *Florida 2000*, deşi avea acelaşi proprietar ca *Florida*, era un soi de hangar din beton, ridicat deasupra unei staţii de benzină de pe bulevardul Moi. După ce plăti intrarea, Malko se trezi într-o sală rotundă, cu un ring de dans în centru, plină până la refuz cu paraşute. Când văzură intrând un *muzungu* singur, ele se năpustiră asupra lui ca nişte păsări de pradă. Din fericire, Kolobot îşi făcu apariţia. Kikuyul îl conduse până la un separeu unde se aflau deja două tipese. Una era îmbrăcată cu o cămaşă largă, africană, iar cealaltă, cu un furou alb. Ultima avea buze groase şi o privire languroasă şi bovină. Ea se lipi de Malko spunând cu un glas plin de promisiuni:

— *My name is Greta. And you?*

— Malko.

Kolobot se aplecă şi răcni ca să acopere zgomotul muzicii.

— Greta este somaleză. Mi-a spus că ştie ceva extrem de important!

Capitolul XVII

Greta semăna cu o doradă, cu enormele ei buze pictate cu un ruj aprins, întredeschise, gata să înfulece orice se nimerea… Ea îl învăluia pe Malko cu o priviră plină de o invitaţie mută şi explicită. Latexul alb al furoului ei se mula perfect pe trupul ei splendid, iar expresia din ochii ei era mai mult decât imploratoare.

— Aţi aflat ceva interesant? întrebă Malko.

Făcându-se că nu aude, somaleza îi şopti la ureche:

— *Let’s dancing*…

Ea se ridică de la masă şi îl trase către ringul de dans, Malko o urmă de voie, de nevoie. Odată ajunşi pe ring, Greta se lipi de el. Malko avu senzaţia că pântecele ei era făcut din mii de ventuze. Privirea ei, hipnotică, de cobră, nu-l slăbea deloc. Cei doi se legănau, neclintindu-se din loc, ceva mai retraşi, în mijlocul magmei întunecate

în care se mai puteau vedea câţiva *muzungu* libidinoşi. Cei mai mulţi nu treceau de faza asta, de frica sidei. Unii, mai curajoşi, se lăsau în voia unei felaţii, având grijă să se dezinfecteze bine cu scotch după aceea.

— Mi se pare că aveţi anumite informaţii în legătură cu *muzungus* care au fost în Eastleigh.

Somaleza se făcu că nu aude, iar Malko trebui să repete întrebarea.

— Nu vă plac deloc, îi reproşă ea frământându-l în mână ca o adevărată expertă.

— Ba da, cum să nu? Dar mai întâi aş vrea să ştiu ce aţi aflat.

Ea îşi lipi gura de urechea lui.

— Vărul meu lucrează la *City View Hotel* şi i-a văzut pe *muzungus* care s-au dus la biroul Al Jezirah Airlines. El i-a urmărit din curiozitate şi a auzit cum se interesau de preţul unei curse la Mogadiscio.

— Mogadiscio! exclamă Malko, dezlipindu-se de ventuza care nu întârzie să se lipească la loc. Păi, există curse către Mogadiscio?

— Da, chiar mai multe pe zi. Transportă *maraa*. Dar este periculos.

— De ce?

— De multe ori, încarcă prea mult avionul şi acesta se prăbuşeşte la decolare. Acum trei luni, s-a prăbuşit ultimul… Cu toate astea, avioanele sunt bune, Blue Bird.

Iată o companie aeriană cu referinţe minunate: trei accidente pe lună… Această informaţie era chiar şi mai neliniştitoare decât cea referitoare la arme. Însemna că dacă nu mergea treaba cu Seychelles, kurzii aveau deja o alternativă…

Somaleza îşi reluase activitatea, dar Malko nu mai avea chef de dans. El o conduse pe negresă până în separeu, unde cealaltă târfă îl lucra cu discreţie pe Kolobot, pe sub masă.

Malko îi strecură o bancnotă de o mie de şilingi.

— Mâine mă scol foarte devreme. Vreau să mă culc. Am putea să mergem în Eastleigh mâine după-masă?

— Nu-i nicio problemă, *bwana*, spuse kikuyul.

Somaleza se agăţă de Malko, ca o femeie pe cale să se înece. Fu nevoie de o nouă bancnotă de două sute de şilingi, ca să-l lase să părăsească sala.

*

* *

Vreo treizeci de persoane aşteptau în clădirea Internaţional Arrivals. Avionul de Zürich avea deja o întârziere de trei sferturi de oră. Malko, îl lăsase pe Elko, deja înzdrăvenit, să aştepte în Toyota, în timp ce el scruta panoul cu afişarea sosirilor. Îl zări pe Kendal care ronţăia un sandviş într-o cafenea, dar cum el nu-i suflase nicio vorbă

colonelului Makuka despre existenţa lui, niciun poliţist nu-l băga în seamă. Totul avea să se petreacă în sala sosirilor, în afară de raza lor vizuală.

Difuzorul anunţă în cele din urmă sosirea avionului Swisair.

După o aşteptare de patruzeci de minute, apărură pasagerii. Malko stătea retras, pândindu-l pe Kendal. El îl văzu abordând un pasager cu mustaţă şi statură atletică, care avea o valijoară cu roţi… După ce schimbară câteva cuvinte, cei doi bărbaţi se îndreptară către ieşire. Malko îi urmări cu privirea, mai mult decât surprins. Ei nu păreau deloc contrariaţi, cum ar fi trebuit să fie în cazul în care „curierului” i-ar fi fost confiscaţi banii.

Oare ce se întâmplase?

Cei doi bărbaţi luară un taxi de fabricaţie englezească, atât de obosit, încât părea că venise pe propriile roţi de la Londra la Nairobi. Acesta se îndreptă încet către ieşirea din aeroport.

Cuprins de panică, Malko îi ceru lui Elko să urmărească taxiul. Dacă seychellezii puneau mâna pe bani, Ocalan putea să părăsească ţara foarte uşor.

Era imposibil să-i prevină pe cei din CIA, căci telefonul portabil era inutil în Nairobi. Cele două maşini ajunseră pe Mombasa Road, unde se aflau sediile tuturor concesionarilor de automobile din Kenya. Scheletul viitoarei Ambasade americane, care se construia la o oarecare distanţă faţă de şosea, se înălţa mândru în lumina zorilor.

— Ce-ar fi să-i oprim? propuse Elko.

Treaba asta n-ar fi fost prea grea, având în vedere viteza cu care se deplasa taxiul. Malko îşi spuse că poliţia kenyană avea deja un plan şi îi aştepta la *Grand Regency*. Când taxiul se opri în faţa hotelului trecând de bariera parchingului, îşi dădu seama de adevărata situaţie: în zonă nu era nici picior de poliţai!

Cei doi kurzi se făcură nevăzuţi în hotel.

Malko clocotea de furie.

— Aşteaptă-mă la barul din atrium, îi spuse el lui Elko.

Intră într-o cabină telefonică şi îl sună pe şeful Centralei CIA. Mark Spencer nu păru deloc îngrijorat.

— În mod sigur, vor interveni, zise el.

Atunci Malko văzu un negru care se îndrepta către ascensoare. Era colonelul Makuka. El se aşeză la bar, în mijlocul holului, pustiu la acea oră matinală. Malko, intrigat, se urcă pe furiş într-un ascensor şi urcă la etajul doisprezece. Ocoli galeria şi apoi se instală lângă balustradă, de unde avea o vedere panoramică asupra întregului atrium şi, mai ales, asupra intrării de la camera lui Kendal, care se afla cu două etaje mai jos, chiar în faţa sa.

Cei doi kurzi erau cu siguranţă înăuntru. Colonelul Makuka, singur în tot barul, se uita mereu la ceas. Părea nerăbdător… Ca să nu fie

observat, Malko stătea puţin retras. Elko Krisantem, intrase şi el în bar şi aştepta în faţa unui ceai. Încetul cu încetul, locul prinse viaţă. Apăruseră amatorii de safari, îmbrăcaţi ca nişte personaje de operetă.

Scena avea un aer destul de grotesc…

În cele din urmă, pe la ora unsprezece, când Malko îşi pierduse deja răbdarea, colonelul Makuka părăsi nonşalant barul ca să întâmpine doi tipi nou-veniţi. Malko îi privi cu atenţie. Unul era în mod sigur kenyan, dar celălalt era mai deschis la culoare, cu părul alb, ondulat. Era un tip elegant, în costum gri. Malko putu să le urmărească traseul, graţie lifturilor transparente. Bărbatul cu părul alb se opri la etajul zece şi se opri pe galeria ce înconjura atriumul, consultându-şi ceasul.

Colonelul Makuka împreună cu celălalt tip se opriră la etajul unsprezece şi se amplasară chiar dedesubtul lui Malko!

În sfârşit, aveau de gând să intervină!

Uşa camerei se deschise şi apăru Kendal, urmat de curierul sosit cu avionul. Se uitară în jurul lor şi îl observară imediat pe bărbatul cu părul alb. Kendal se duse să-l întâmpine. Schimbară câteva cuvinte şi bărbatul îl urmă pe kurd în camera acestuia.

— *Himmel!* înjură Malko.

Poliţiştii kenyeni nu interveniseră suficient de repede. Acum, banii treceau în mâinile diplomatului seychellez! Malko îi urmări cu privirea pe colonel şi pe însoţitorul acestuia. Aceştia se grăbiră să coboare la etajul zece, unde se postară lângă camera lui Kendal. Când uşa camerei se deschise iar, ei se repeziră.

Malko văzu cum bărbatul cu părul alb îi strânge mâna lui Kendal, apoi se îndreaptă către ascensor cu o servietă din piele strâns ţinută sub braţul drept. El trecu prin faţa celor doi negri şi îi salută. Cei doi îi întoarseră salutul, dar imediat ce bărbatul se îndepărtă puţin, ei se pregătiră să-l atace. Malko înţelese imediat ce voiau să facă şi urlă din cealaltă extremitate a atriumului:

— Atenţie!

Bărbatul cu părul alb întoarse capul, dar fu prea târziu. Cel de-al doilea negru, cu statură atletică, tocmai îl prinsese de centură şi îl ridicase de la sol. Elegantul colonel Makuka încerca să-i smulgă servieta. Totul se petrecu rapid. Nefericitul abia avu timp să se împotrivească. Cu o uşurinţă incredibilă, uriaşul negru îl ridică şi îl azvârli peste balustradă, în timp ce colonelul încă mai trăgea de servietă.

Din păcate, socoteala de acasă nu se potrivi cu cea din târg!

Bărbatul cu părul alb se prăbuşi în gol cu un urlet sinistru, dar lanţul care lega servieta de mâna sa nu cedase. Cu chipul schimonosit de furie, colonelul trebuise să dea drumul servietei!

Cel pe care Malko îl considera ca fiind diplomatul seychellez

ateriză pe marele pian cu coadă din mijlocul barului, zdrobindu-se într-un vuiet de note discordante. Colonelul Makuka întâlni privirea lui Malko şi îşi dădu seama că acesta asistase la toată scena… Deşi fusese înarmat, Malko nu îşi permisese să înfrunte un poliţist kenyan de rang atât de mare. El se îndreptă către ascensor, chiar în clipa în care uşa camerei lui Kendal se deschidea. Alertat de urletul diplomatului seychellez, acesta se precipită către balustradă şi văzu trupul inert al bărbatului căruia tocmai îi dăduse cele cinci milioane de dolari.

În timp ce liftul cobora, Malko îl căută cu privirea pe Krisantem, dar nu-l zări. Odată ajuns în hol, el ţâşni afară. Turcul asistase la întreaga scenă şi acum îl aştepta instalat la volanul maşinii Toyota. După douăzeci de secunde, părăseau parchingul, salutaţi de paznicul cu caschetă roşie.

— Mergem la ambasadă, făcu Malko, cutremurat încă de omorul la care tocmai asistase.

Brusc, privirea îi căzu pe un obiect aşezat pe podeaua maşinii: era o servietă din piele, pătată cu sânge…

— Elko, doar nu ai…

Turcul, modest, lăsă capul în jos.

— A trebuit doar să desfac siguranţa de la lanţ. Tipul a aterizat fix lângă mine. Aşa că nu a observat nimeni…

— Ai făcut foarte bine, zise Malko.

El întoarse capul. O sirenă de poliţie urla în spatele lor… Colonelul Makuka avea chef să recupereze cele cinci milioane de dolari… Malko se gândi atunci că-i va fi imposibil să ajungă la ambasadă, care era prea departe.

— Mai bine să mergem la *Norfolk*, se răzgândi el, aşezându-şi revolverul pe genunchi.

După cele văzute, era nevoit să fie mai prudent. Elko acceleră şi se angajă pe sens unic, ocolind un lung şir de vehicule blocate pe University Street. Când opri maşina în faţa la *Norfolk*, nu se mai vedea nici urmă de maşină a poliţiei în spate. Malko alergă în camera sa, unde încuie servieta în seiful cu încuietoare electronică. Combinaţia era cunoscută doar de el.

Când coborî pe terasa hotelului, o maşină a poliţiei staţiona în faţa hotelului. El întâlni privirea plină de ură a colonelului Makuka. Dacă Malko nu ar fi fost un agent CIA, s-ar fi trezit cu siguranţă într-unul din beciurile sediului NSI din Nyati House.

— Acum, vom merge la ambasadă, îi spuse el lui Krisantem.

Reuşise să spulbere proiectul lui Ocalan, dar putea să o încurce cu colonelul Makuka.

*

* *

Evin era în stare să facă moarte de om. Anunţată de Kendal, ea se urcase în maşina ambasadorului Greciei. Acesta, profund afectat de moartea omologului său seychellez, avea o lungă convorbire telefonică cu Atena. Kurda, după ce-l interogase pe Kendal, ajunsese la concluzia că spunea adevărul. Un singur lucru era inexplicabil. Cum de aflaseră kenyenii despre transportul celor cinci milioane de dolari? Răspunsul putea fi unul singur: convorbirile dintre ambasadorul seychellez şi guvernul său fuseseră interceptate… O tăcere grea domnea în camera din *Grand Regency*. Kendal încercă să-i ridice moralul lui Evin.

— Este o pierdere importantă, într-adevăr, recunoscu el, dar Mendo poate pleca din nou în Europa ca să adune bani…

Kurda clătină din cap, puţin convinsă.

— Nu, ar dura prea mult timp, şi nici sigur nu mai este. Seychellezii nu vor îndrăzni să ia totul de la început. Cum de au reuşit afurisiţii de kenyeni să afle de bani?

Kendal făcu un gest vag.

— Poate prin telefon. Americanii ascultă totul.

Concluzia era evidentă: trebuiau să părăsească Nairobi cât mai repede cu putinţă.

— Bine, vom căuta o altă soluţie, făcu Evin.

— Mai aveţi nevoie de mine? întrebă Kendal.

— Pentru moment, nu. Mergeţi să-l vedeţi pe *„serok”*. Ştiu că voia să vă vorbească.

*

* *

— Colonelul Makuka pretinde că diplomatul seychellez s-a zbătut atunci când a vrut să-i confişte banii şi a căzut peste balustradă în mod accidental, spuse şeful Centralei CIA.

— Minte cu neruşinare, spuse calm Malko. L-am văzut pe omul lui cum l-a ridicat şi l-a azvârlit peste balustradă. Este crimă cu premeditare ca să pună gheara pe bani. Dacă l-ar fi interceptat în aeroport, ar fi fost obligaţi să întocmească o declaraţie oficială.

Mark Spencer zâmbi descurajat.

— Nu pot să cred. Tipul acesta este numărul trei din NSI!

— Nu vreţi să-l convocaţi? făcu Malko.

— Nu, nu, vă cred! Este neplăcut pentru el că l-aţi văzut. Va dori cu siguranţă să scape de un martor nedorit…

Malko înălţă din umeri.

— Am să fiu atent…

Avusese grijă să nu-i spună şefului Centralei CIA că Elko recuperase cele cinci milioane de dolari. Americanul era prea naiv ca să fie de încredere.

— Adio, Seychelles, făcu el. De data asta, cred că vor încerca să o şteargă în Mogadiscio…

Mark Spencer făcu un semn aprobator.

— Cu siguranţă. Cu avioanele ce transportă *maraa*, din Wilson Airport. Somalia nu poate fi însă un loc sigur. Este prea periculos.

— În locul lui Ocalan, aş încerca totuşi. De acolo se poate pleca uşor în Yemen, iar de acolo, în Kurdistan…

— Afurisită treabă, făcu Spencer, încruntat. Kenyenii nu controlează cursele care fac trafic. În mod oficial, ele nu transportă pasageri.

— Voi studia aspectul acesta, promise Malko. Iar dumneavoastră ar trebui să-l sfătuiţi pe colonelul Makuka să se ţină departe de mine…

*
* *

— Trebuie să cer instrucţiuni de la Atena, decise ambasadorul Greciei. Toată afacerea asta devine din ce în ce mai dificil de înghiţit. Este oribil ce s-a întâmplat azi-dimineaţă.

În salonul reşedinţei, se întrunise un adevărat consiliu de război. Se aflau acolo ambasadorul, Ocalan, Kendal şi Evin. Niciunul nu se atinsese de ceaiul din faţă. Abdullah Ocalan luă cuvântul:

— S-a pomenit de Africa de Sud. Care este situaţia?

— Habar n-am, mărturisi ambasadorul.

— Trebuie să vorbesc cu oamenii mei din Europa, spuse liderul kurd. Aceştia pot să mă ajute.

Ambasadorul păli.

— În niciun caz, de aici! Liniile telefonice sunt ascultate. Ar trebui să mergeţi la ambasadă unde am o linie protejată.

*
* *

Abdullah Ocalan se ridică de la masă.

— Atunci, să mergem. Consider că în maşina dumneavoastră nu avem de ce ne teme…

Propunerea lui îi luă pe toţi prin surprindere.

Evin se uită semnificativ la Kendal. Când *„serok”* hotăra ceva, era greu să-l faci să-şi schimbe părerea.

— Bine, spuse ea. Îl voi chema pe Ayas. Vom lua două maşini, dacă domnul ambasador nu are nimic împotrivă.

— Bineînţeles că nu, se grăbi să spună ambasadorul, destul de încurcat.

Era de dorit ca poliţia kenyană să nu facă exces de zel.

Evin se duse în cameră la Ayas Ibrahim şi cei doi luară cu ei tot armamentul. După cele petrecute la *Grand Regency*, se puteau aştepta

la orice.

*
* *

Camera fusese răscolită în mod destul de grosolan. Malko cercetă seiful. Pe el se puteau zări câteva zgârieturi. Încercaseră să-l deschidă, dar fără succes. Cum la *Norfolk* securitatea era perfect asigurată, nu putea fi decât isprava colonelului Makuka.

Malko închise uşa cu cheia, verifică fereastra şi se pregăti să facă un duş, căci înainte de plecarea la aeroport nu mai avusese timp. Tocmai era sub jetul de apă, când sună telefonul. O voce vorbi în şoaptă:

— Malko, dumneavoastră sunteţi?

— Da, spuse Malko, recunoscându-l pe Kendal.

— Din fericire, v-am găsit. Ocalan se află în acest moment cu ambasadorul grec în clădirea *The Nation*, din Kimathi Street.

— Ce caută acolo?

— A venit să dea un telefon de la ambasadă, care se află la etajul treisprezece. Este împreună cu Evin şi cu Ayas. Nu am timp să vă spun mai mult.

El închise brusc telefonul. Malko nu mai avu chef de duş. Dacă reuşea să-l răpească pe Ocalan şi să-l transfere la Ambasada americană, kenyenii ar fi închis ochii cu discreţie.

Trebuia doar să-i neutralizeze pe însoţitorii săi, iar acest lucru nu era deloc uşor.

Capitolul XVIII

Malko trecu încet prin faţa clădirilor dungate. În corpul din dreapta era sediul cotidianului kenyan *The Nation*, iar în cel din stânga, erau birouri, precum şi Ambasada Greciei ce ocupa etajul treisprezece. În faţă staţionau două automobile. Un Mercedes cu placă de înmatriculare CD şi un Hyundai alb. Un şofer negru se afla la volanul Mercedesului. Malko mai parcurse vreo douăzeci de metri, apoi se opri în faţă la Kimathi Furnishing.

— Elko, zise el, du-te în recunoaştere.

Elko Krisantem se strecură prin mulţime şi se întoarse după câteva minute, încercând cu greu să-şi stăpânească emoţia.

— Nu am văzut pe nimeni care să semene cu un kurd, în schimb, am zărit un RPG7 în cea de a doua maşină! Iar cheia maşinii se află la bordul ei. Şoferul Mercedesului stă de pază…

Malko simţi că i se strânge stomacul. Nu avea niciun chef să declanşeze un masacru. Trebuia ca înainte de toate să scape de

lansatorul de rachete.

— Elko, prefă-te că ieşi din clădire şi îndreaptă-te apoi către Hyundai. Te urci la volan şi demarezi. Laşi maşina la capătul străzii Kimathi şi apoi te întorci repede. Nu ştiu cât timp mai au de gând să întârzie cei dinăuntrul clădirii.

— S-a făcut, zise turcul..

Malko îl văzu dispărând în mulţime, apoi intrând în clădire. Turcul ieşi şi se îndreptă cu pas liniştit către Hyundai. Şoferul Mercedesului citea ziarul *The Nation*, deschis peste volan. Abia înălţă ochii când Elko se urcă la volanul maşinii din spatele lui.

Din cauza luminii ce bătea în parbrizul maşinii albe, nu-i putea distinge faţa şi crezu că este unul din kurzi. El îşi continuă lectura. Turcul demară, depăşi Mercedesul şi se îndreptă către capătul străzii Kumathi, apoi viră la stânga. După ce parcurse vreo sută de metri, opri şi parcă maşina la marginea trotuarului.

Îl durea sufletul să lase baltă un RPG7. Din fericire, văzu o pătură pe bancheta din spate. Scoase racheta şi înfăşură lansatorul cu rachetele, apoi se întoarse în Kimathi Street.

După ce băgă prada în portbagajul Toyotei, se urcă lângă Malko.

— Am terminat!

Şoferul Mercedesului îşi continua liniştit lectura. Malko îşi verifică Tokarevul cu care se procopsise în Eastleigh. Abia acum aveau să înceapă adevăratele probleme. Singur împotriva celor doi bodyguarzi şi a lui Evin nu avea nicio şansă, Elko nefiind înarmat. Nu vedea decât o singură soluţie: să-l aştepte pe Abdullah şi să-l înşface, astfel ca cei din garda sa să nu aibă curajul să tragă. Krisantem avea să rămână în aşteptare la volanul maşinii, pregătit să demareze. Cu niţel noroc ar fi putut ajunge la Ambasada americană. Lipsiţi de Hyundai, kurzii nu mai aveau la îndemână decât Mercedesul CD, condus de şoferul kenyan.

În momentul în care îi explica lui Krisantem planul său, un uriaş Rover se opri lângă el. Simţi că-l ia cu ameţeală. Patru negri erau înăuntru. Unul dintre ei era namila care-l aruncase pe diplomatul seychellez peste balustradă. Zâmbetul cu care îl privi pe Malko nu părea deloc de bun augur.

*

* *

Abdullah Ocalan alerga de la un telex la altul, fericit ca un copil, în redacţia ziarului *The Nation*. Evin îl urma ca o umbră, iar Ayas, cu revolverul în centură, supraveghea afară pe palier. Ambasadorul Greciei conversa cu redactorul şef. Toţi membrii redacţiei munceau pe rupte, nedând prea mare atenţie tipului mustăcios. Ambasadorul venea să verifice din când în când telexul. Era iubit de personalul redacţiei

datorită generozităţii cu care împărţise nişte sticle cu uzo.

Evin îl trase de mânecă pe şeful ei.

— *„Serok”*, să mergem, nu trebuie să întârziem prea mult!

Preşedintele PKK dăduse mai multe telefoane şi trimisese la Ministerul Afacerilor Externe din Grecia o cerere oficială de azil politic. Ocalan părăsi cu regret telexul. Parcă renăscuse după atâta timp de recluziune.

Când Evin ieşi din clădire, se opri consternată.

— Unde este maşina?

Credea că este o iluzie optică. Ambasadorul nu se nelinişti.

— Probabil că a deplasat-o şoferul meu.

Fără să spună niciun cuvânt, Evin se repezi în stradă, cu mâna vârâtă în geantă, strigându-i lui Ibrahim:

— Du-l imediat pe *„serok”* în Mercedes!

Abia atunci observă Toyota albă în care se afla agentul CIA. Ea trase o înjurătură printre dinţi şi se aşeză în faţa lui Ocalan.

*

* *

Malko îl văzu pe Ocalan ieşind din clădire şi, în acelaşi moment, colonelul Makuka se dădu jos din maşină, urmat de ceilalţi poliţişti. Pe sub haina desfăcută se putea vedea patul unui revolver uriaş. Tot planul lui era dat peste cap. Nu putea să-l mai răpească pe Ocalan sub nasul agenţilor NSI, care ar fi profitat de situaţie ca să se răzbune. Cei patru ocupanţi al Roverului îl înconjurară pe Malko.

— Să plecăm de aici, îi spuse acesta lui Elko.

Evin profită de acest moment ca să-l împingă pe Ocalan în Mercedes, lângă ambasador. Apoi se urcă şi ea lângă el, iar Ibrahim se aşeză în faţă, lângă şofer..

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ocalan.

— Nu ştiu, mărturisi Evin, dar nu-mi place deloc.

Maşină demară. Pe trotuar rămase unul dintre bodyguarzi.

— După ce plecăm, ia un taxi şi vino la ambasadă, îi strigă Evin în kurdă.

— Unde este maşina Hyundai? întrebă ambasadorul.

— A fost furată, mormăi Evin. Vedeţi Toyota aceea cu doi bărbaţi la bord?

— Da.

— Este a CIA-ei. Este şi o maşină a poliţiei kenyene cu ei. Sunt sigură că voiau să-l răpească pe *„serok”*. Să plecăm!

Acum nu se mai punea problema recuperării maşinii cu RPG7. Ambasadorul se schimbase la faţă. Fusese la un pas de catastrofă! Din fericire, avea o maşină diplomatică. Nu-şi veni în fire decât în clipa în care se văzu ajuns la reşedinţa sa.

— Şi maşina mea?

— O vom căuta, spuse Evin. Dacă nu o găsim, veţi reclama la poliţie dispariţia ei.

Ambasadorul nu avu curaj să protesteze. Evin făcea spume la gură de furie. După ce îl văzu pe Ocalan în siguranţă, ea aşteptă întoarcerea celui de al doilea bodyguard ca să poată pleca împreună cu Ayas Ibrahim. Când se întoarse în Kimathi Street, ea parcurse strada până la capătul ei, cercetând şi străzile laterale, pentru orice eventualitate. Nu trecu mult şi descoperi maşina căutată. Avea cheile în contact, dar RPG7 dispăruse…

— Imbecilule! ţipă ea pălmuindu-l pe Ibrahim. De ce n-ai încuiat-o?

Dispariţia RPG-ului nu era o pierdere enormă, dar o înfuria faptul în sine.

Spuse şoferului să se întoarcă la reşedinţă, iar ea şi Ibrahim se urcară în Hyundai.

Venise timpul să pună la punct un plan nou.

*

* *

Evin se afla singură în micuţa agenţie de voiaj Al Jezirah Airlines, în inima cartierului Eastleigh, numărându-şi banii. Bărbosul de la ghişeu îi vârî în sertar cu un surâs încântat, apoi, îi întinse biletele.

— Poimâine dimineaţă, la ora cinci, vă prezentaţi în Wilson Airport, la biroul agenţiei Blue Bird. Veţi pleca cu primul avion, care va ateriza în K Fifty. Sunt aproape două ore de zbor.

— De ce nu plecăm mâine?

— Mâine nu pleacă niciun avion. Sunt toate în revizie.

Nu putea să mai zică nimic. Ea puse cele cinci bilete în geantă. O costase mult mai puţin decât pentru Seychelles, dar şi perspectiva era mai puţin surâzătoare.

Când părăsi agenţia, Ibrahim remarcă:

— I-aş tăia gâtul tipului. Mi-e frică să nu ne trădeze.

Amândoi se aflau în Africa pentru prima dată şi nu le plăcea deloc.

*

* *

— Cu siguranţă că vor să o întindă în Somalia, spuse Malko. Am aflat asta de la „informatorul” meu.

Spencer se uită la el neîncrezător.

— Poate că este doar un zvon. Somalia este o variantă foarte periculoasă. Apoi, kenyenii controlează Wilson Airport. Îl voi avertiza oricum pe colonelul Makuka să ia măsurile necesare.

Malko nu-şi putu ascunde neîncrederea.

— Pentru moment, tot ce vrea colonelul ăsta este să mă intimideze. În plus, nu sunt deloc sigur că funcţionarii din Wilson Airport, cumpăraţi de traficanţii de *maraa* vor asculta de vreun ordin.

Şeful centralei CIA îşi aranjă părul cu un gest de nervozitate.

— Vă înţeleg neliniştea, recunoscu el, dar eu reprezint un serviciu oficial şi sunt obligat să tratez cu omologii mei oficiali. Ajutorul dat de dumneavoastră a fost extrem de preţios, dar eu trebuie să mă ocup de planul făcut de comun acord cu aceştia. Ocalan a venit în Kenya de cinci zile. Mai rămân zece zile până ce grecii şi vor retrage ajutorul. Până atunci, colonelul Makuka îl supraveghează în permanenţă pe Ocalan. Deci nu riscăm absolut nimic.

Malko rămase tăcut câteva secunde.

— Mark, de cât timp vă aflaţi în Africa?

— De şase luni.

— Este primul dumneavoastră sejur aici?

— Da.

— În cazul acesta, există câteva lucruri pe care încă nu le cunoaşteţi. În Africa este posibil absolut orice. Continuaţi-vă veghea dumneavoastră oficială, dar eu am de gând să mai verific două sau trei lucruri…

Când traversă biroul Priscillei Clearwater, el văzu în privirea ei o invitaţie mută.

— Luăm cina împreună? îi propuse el.

De astă dată, Priscilla abordă un aer *sincer* dezolat.

— Nu pot astă-seară. Trebuie să merg la biserica baptistă. Dar mâine…

— Atunci, pe mâine, acceptă Malko.

În privirea negresei erau toate promisiunile din lume.

La *Norfolk*, îl aştepta un mesaj. Nu era semnat. Trebuia să sune la camera 1006, hotel *Grand Regency*. Asta şi făcu.

— Nu au pierdut timpul, spuse Kendal. Ocalan şi suita lui pleacă poimâine dimineaţă spre Somalia. Evin mi-a dat douăzeci şi patru de ore ca să fac rost de o sută de mii de dolari.

— Mulţumesc, spuse Malko.

*
* *

Deci târfa de la *Florida 2000* nu minţise. Toată povestea asta începuse să-l epuizeze. Nu se termina bine o problemă, că începea imediat alta. În ciuda afirmaţiilor lui Mark Spencer, el se hotărî să verifice singur.

*
* *

În barul Hotelului *680*, Kolobot era ocupat cu nişte japonezi cărora le vindea nişte fildeş de contrabandă. În realitate, era vorba de nişte os ordinar, bine aranjat. Când îl zări pe Malko, el îi lăsă baltă şi-i ieşi în întâmpinare, cu un aer conspirativ.

— Mi s-a vorbit despre dumneavoastră.

— Cine a fost?

Kikuyul coborî şi mai mult glasul.

— Agenţii de la Nyahty House. Sunt foarte furioşi. Ar fi prudent să plecaţi din Nairobi. Sunt oameni prea puternici, *bwana*.

Malko nu crezuse că din vânător se transformase în vânat.

— Aţi putea să mă întovărăşiţi până la Wilson Airport? Am nevoie de un traducător.

— *Hakuna matata, bwana!* **[38]** Aş prefera însă să mă aşteptaţi puţin afară până termin o afacere.

Malko fu imediat înconjurat de ceata de copii care ţipau cu mâinile întinse către el. Începu să se uite de jur-împrejur. Cu colonelul Makuka nu era de glumit

*

* *

Hangarele şi clădirile aeroportului Wilson se aliniau de-a lungul lui Langato Road, în partea de nord-vest a oraşului. Acesta era folosit mai ales pentru cursele locale şi charter.

Malko zări imediat hangarul Blue Bird Aviation Ltd, care era zugrăvit cu un albastru bătător la ochi. Înăuntru era întuneric ca într-un cuptor. Într-un birouaş, un funcţionar, care tocmai vorbea la telefon, îl întâmpină cu amabilitate.

— Aş dori să merg la Mogadiscio, spuse Malko.

Negrul clătină din cap.

— Nu există curse de pasageri pentru Mogadiscio, *bwana*. Noi nu ne ocupăm de aşa ceva. Doar închiriem avioane, nimic mai mult.

Asta era deci versiunea oficială. Kolobot, deloc prost, îşi dădea seama că Malko nu venise pentru asta. El începu o lungă conversaţie în swahili cu funcţionarul. După un sfert de oră, Kolobot îi spuse lui Malko:

— Spune că trebuie să mergeţi la Al Jezirah Airlines, în Eastleigh. Este firma care închiriază avioane de la ei. Primul zbor este însă abia poimâine dimineaţă, dar crede că nu vor fi locuri deoarece are deja câţiva pasageri.

— Aş putea să văd avionul? întrebă Malko punând în faţa funcţionarului o bancnotă de două sute de şilingi.

Ei traversară un hangar plin cu avioane prăpădite şi ajunseră în faţa unui Beecheraft în care se încărcau baloturi uriaşe ambalate în pânză de iută şi câteva cutii cu Defender. Aparatul se afla afară din

hangar.

— Este *maraa*, în baloturi de cincizeci de kilograme. Poate intra o încărcătură de două sau trei tone.

— Asta-i avionul care pleacă poimâine la ora şase dimineaţa, zise funcţionarul. Celelalte două sunt în reparaţi de multă vreme, iar ar treilea s-a prăbuşit la decolare săptămâna trecută…

— Întrebaţi-l dacă se face vreun control al paşapoartelor…

Funcţionarul se îndoi din şale de râs. Pasagerii se urcau direct în avion şi, în plus, nimeni nu era acolo înainte de ora opt.

Părăsind Blue Bird Airport, Malko era sigur de un singur lucru: dacă nu îl împiedica pe Ocalan să şteargă putina, nimeni altul nu o va face. CIA nu putea interveni la acest nivel. Era vorba de combinaţii locale.

— Sunteţi mulţumit? îl întrebă Kolobot.

— Da, făcu Malko întorcându-se în Langato Road.

Găsise un mijloc radical ca să-l împiedice pe liderul kurd să părăsească Kenya. Avea la dispoziţie douăzeci şi patru de ore ca să-şi pună planul în aplicare.

După ce-l lăsă pe Kolobot la *680*, el se întoarse la *Norfolk* ca să-l caute pe Krisantem. Apoi se întoarseră împreună la Wilson Airport.

*

* *

Georges Costolas, ambasadorul Greciei în Kenya, număra orele instalat în livingul din reşedinţa sa. În ajun, Evin îl anunţase că vor pleca spre Somalia. Ea îi ceruse să-i conducă el personal la aeroport, ca să evite orice încurcătură cu autorităţile kenyene.

Bineînţeles, ambasadorul acceptase, fericit că avea să se descotorosească de musafirii nedoriţi. Voia să anunţe Atena după plecarea „invitaţilor”. La urma urmelor, nu-i iubea în mod special nici pe turci, nici pe americani, şi îl încânta ideea de a le face o figură care să nu-l afecteze în mod personal. Moartea colegului său seychellez îl zguduise profund. Nici acum nu înţelegea cum reuşiseră kenyenii să se amestece în afacere. Probabil, interceptând convorbirile.

Nu se gândise la Somalia. Însă, atât timp cât nu era nevoit să se ocupe de organizarea călătoriei, puţin îi păsa. După ce avea să-i lase pe kurzi în aeroport, se va întoarce şi va expedia un fax ministrului său din Atena ca să-l anunţe că a luat sfârşit coşmarul. După aceea va putea pleca într-o mică vacanţă de convalescenţă.

Majordomul intră şi îi spuse:

— *Dinner is served, your Excellency*.

Pentru această cină, Georges Costolas comandase o masă mare, cu multe delicatese dintre care nu lipseau pate de foie gras şi şampania Taittinger.

— Anunţaţi-i şi pe invitaţii mei, spuse ambasadorul.

Evin intră prima, îmbrăcată tot în pantalon. Ocalan venea zâmbind în urma ei, însoţit de „logodnica” sa, Gulizer, care parcă trăia în altă lume. Aparent îndrăgostită nebuneşte de liderul kurd, ea îşi petrecea viaţa lângă acesta, făcându-l să uite de căldura umedă a anotimpului ploios. Modul în care o făcea se putea deduce uşor privind ochii ei încercănaţi. Cu excepţia lui Evin, toţi erau mai degrabă apatici şi resemnaţi.

Ambasadorul înălţă cupa cu şampanie.

— Să bem pentru sfârşitul fericit al aventurii dumneavoastră. Sper că sejurul în Somalia se va desfăşura satisfăcător şi că veţi ajunge cu bine la destinaţia finală.

Ocalan ridică paharul fără să spună nimic. Kurdul număra clipele.

Mai erau şapte ore până la plecarea spre Mogadiscio.

*

* *

Pe peluza ce înconjura restaurantul *Le Carnivore* erau o mulţime de tăbliţe pe care scria „Nu hrăniţi pisicile!”.

Zeci de pisici grase erau peste tot, de altfel prea sătule ca să mai ceară de mâncare. Un chelner se apropie de masa la care cinau Priscilla şi Malko, ducând un rotisor portabil în care încă se mai rumenea o bucată imensă de carne.

— Doriţi aligator?

Priscilla Clearwater luă o porţie. Secretara şefului Centralei CIA era superbă în rochia albă cu un decolteu generos, ce părea pictată pe corpul ei plin de curbe ameţitoare. Chiar şi negrii întorceau capul după ea. Vinul alb din Africa de Sud făcuse minuni.

— Cum de aţi descoperit acest restaurant? îl întrebă ea.

— Din întâmplare… minţi Malko.

Le Carnivore era celebru în Nairobi. Aflat chiar alături de Wilson Airport, într-un spaţiu larg. Includea şi un night-club şi oferea un meniu unic, cu o gamă extraordinară de vânat: kudu, bizon, gazelă, crocodil, şarpe, elefant… Chelnerii se strecurau printre mese, cu tăvile pline de delicatese. Malko îi mai turnă vin Priscillei.

— Unde este şoferul tău? întrebă ea. Nu vine şi el la masă? Aţi ajuns să vă comportaţi ca cei de aici care îi tratează pe oamenii din slujba lor ca pe nişte câini! Ai crede că încă mai suntem sub englezi.

— Are puţină treabă, dar va veni în curând. Iar apoi…

— Apoi, ce? întrebă negresa, cu ochii umezi.

Malko îşi spuse ceva cu voce scăzută, ca să nu-şi şocheze vecinii.

El crezu că negresa se va formaliza, dar ea se aplecă deasupra mesei şi îl sărută. Simţi limba ei agilă, asemănătoare ca cea a unei şopârle, explorându-i gura.

— Nu ştiu dacă mă voi lăsa, zise ea.

Ochii ei spuneau însă contrariul.

*

* *

Elko Krisantem, cu RPG7 în mână, înainta prin bălăriile înalte ce înconjurau pistele de zbor din Wilson Airport. Clădirile aeroportului nu erau luminate, singura lumină venind de la cele câteva felinare. Nu se vedea nici ţipenie de om. După ce-l lăsase pe Malko la restaurant, turcul se întorsese, pătrunzând pe un drum din pământ bătătorit, complet pustiu. După ce parcă maşina, el tăie sârma ghimpată şi pătrunse pe terenul de aterizare. *Le Carnivore* se afla la trei kilometri depărtare, dar muzica se auzea până aici. Din fericire, Elko făcuse în ajun o vizită şi cunoştea terenul.

Cu pistolul Tokarev TT la brâu, el înainta cu repeziciune. Încetul cu încetul, pe cerul senin se contură silueta marelui hangar al lui Blue Bird Aviation, cu avionul care staţiona în faţa lui.

Bimotorul avea motoarele acoperite cu prelată şi nu era păzit de nimeni. Paznicul dormea dus pe un pat de campanie la intrarea în hangar. Elko se ghemui în iarbă şi observă locul câteva minute. Tăcerea era sfâşiată din când în când de ţipetele păsărilor de noapte.

Când văzu că nu există niciun fel de pericol, turcul continuă să înainteze, până ce ajunse la vreo treizeci de metri distanţă de avion. Îşi puse lansatorul pe umăr, ţintind fuselajul aparatului, şi îşi opri respiraţia. Se auzi un şuierat violent şi simţi un suflu fierbinte în obraz. Peste câteva secunde, o explozie surdă sparse liniştea, urmată de o jerbă imensă de flăcări. Avionul fusese atins sub aripi. Elko se aruncă la pământ. Urmară alte două explozii, cu mult mai violente, în vreme ce o coloană de flăcări se înălţa până la cerul întunecat. Erau rezervoarele cu benzină. Speriat, paznicul se ascunsese în hangar.

Elko o luă la fugă. După cinci minute, se afla la volanul Toyotei. Când se întoarse în Langato Road, incendiul luase proporţii uriaşe, cuprinzând şi hangarul.

O lumină roşie se vedea la orizont înspre nord. Priscilla se întoarse către Malko.

— Ai zice că arde ceva la Weston Airport. Probabil că iar s-a prăbuşit un avion încărcat cu *maraa*.

— Probabil, zise Malko, uitându-se după Elko.

Turcul îşi făcu apariţia din întuneric.

— Am sosit, făcu el. Abia am găsit un loc să parchez maşina.

Era seara în care se deschidea localul şi afară era o coadă impresionantă de maşini. Malko era într-o stare de adevărată euforie. Nu numai că transformase în scrum avionul cu care trebuia să fugă Ocalan, dar avea lângă el o fată încălzită de vinul alb din Africa de

Sud, ca o pisică în călduri. Cei doi se stăpâneau cu greu să nu-l şocheze pe Krisantem.

Maşina condusă de turc se opri în faţă la *Norfolk*. Priscilla avu un gest de recul.

— Nu, nu vreau aici. O să mă vadă cineva.

Malko o luă însă de mână şi o trase după el. Trecură ca un fulger prin faţa recepţiei, traversând grădina. În seara asta, voia să se servească de Priscilla după cum avea chef. Cu un gest sigur, trase fermoarul rochiei albe, dezbrăcând-o. Sânii tari aţinteau vârfurile drept înainte. El îi prinse în căuşul palmelor, le mângâie puţin sfârcurile, în timp ce negresa, cu un slip din dantelă, îi smulgea pantalonii.

Când îi simţi gura fierbinte, Malko crezu că leşină de plăcere. Era ca o ventuză ce părea că-i trage şi ultima picătură de sevă. O lăsă să-şi facă treaba, apoi o forţă să se ridice, o împinse către pat şi o răsturnă cu faţa în jos. Malko admiră un timp crupa de vis. Priscilla se întoarse cu faţa în sus, cu un zâmbet răutăcios, încrucişându-şi picioarele.

— În seara asta, nu vreau…

Nu trebuia să spună aşa ceva…

Malko deschise valiza şi scoase din ea un vraf de cravate de mătase. Priscilla nu înţelese ce se întâmplă decât în clipa în care se trezi legată fedeleş de barele patului. Încercă să se zbată, dar o altă cravată – Hermes – îi imobiliză încheietura mâinii stângi. Era acum la dispoziţia lui. Ca să se amuze, Malko aduse din baie un foarfece şi îi decupă slipul din dantelă albă.

— Ce vrei să-mi faci? întrebă Priscilla pe un ton plângăreţ, care se vedea de la o poştă că este prefăcut.

În acel moment, Malko se urcă pe ea. Contactul cu acea crupă cambrată era o încercare grea. El îşi stăpâni respiraţia şi, cu mişcări lente, o penetră. Era o senzaţie dulce şi arzătoare totodată. După câteva mişcări de du-te-vino, Priscilla începu să geamă iar.

Venise momentul să treacă brusc la atac.

El îşi retrase sexul din pântecele fierbinte şi îl înfipse ceva mai sus. Priscilla îşi reţinu respiraţia, aşteptând să fie violată cu brutalitate. În schimb, Malko se mulţumi să o penetreze cu o încetineală măsurată, savurând fiecare milimetru câştigat, fiecare cedare a ei şi tremurând de excitaţie. Apoi, rămase nemişcat şi-i şopti la ureche:

— În seara asta, am aruncat în aer avionul cu care Ocalan voia să fugă mâine în Somalia.

— Mă doare, ticălosule, răspunse Priscilla.

Adevărul era că îl strângea atât de tare, încât el abia se putea mişca… Cu greu începu să se mişte ritmic şi, în cele din urmă, musculatura interioară a fetei se mai relaxă puţin. Crupa ei păru cuprinsă de un freamăt şi începu să se ridice în întâmpinarea lui.

Malko se simţea în al nouălea cer. Priscilla gemea fără întrerupere. În cele din urmă, Malko ajunse la capăt. Cu un elan uriaş, el o ţintui de pat, smulgându-i un ţipăt ascuţit. Rămase înfipt în ea, profitând la maximum de acest fals viol.

Era o seară într-adevăr norocoasă.

*

* *

Când văzu maşinile cu pompieri din faţa aeroportului Wilson, Evin fu cuprinsă de o neagră presimţire.

Hangarul lui Blue Birds Aviation ardea ca o torţă… Flăcările luminau câţiva curioşi iar funcţionarii se uitau neputincioşi la baloturile cu *maraa* făcute scrum. Un miros acru pătrunzător plutea în aer. Evin sări din maşină cu chipul întunecat.

— Aşteptaţi! Mă duc să văd ce se întâmplă.

Ea se întoarse după zece minute, neagră de furie.

— Cineva a aruncat în aer avionul cu care trebuia să plecăm. Cu un lansator de rachete. S-a dus naibii totul!

Ambasadorul întoarse maşina ca un automat. Era copleşit. Nu avea să scape niciodată! O tăcere grea ca de plumb domnea în maşină. Soarele răsărea când ajunseră la reşedinţă. Ocalan, fără un cuvânt, reintră în cameră, în timp ce Evin îl urmă pe ambasador în living.

Disperat, acesta se prăbuşise într-un fotoliu.

— Este îngrozitor! Ce ne facem acum?

Se scursese deja o săptămână. Nu mai aveau decât şapte zile ca să găsească o ţară care să-l accepte pe Abdullah Ocalan.

Capitolul XIX

Mark Spencer îl privea pe Malko ca şi cum ar fi avut în faţa lui pe diavol în persoană. În ochii săi era un amestec de admiraţie, teamă şi neînţelegere. Nu făcuse niciodată parte din Divizia Operaţiuni şi cu greu putea înţelege acţiunile extreme.

— Vă imaginaţi ce-ar fi putut să se întâmple dacă aţi fi fost prins?

— Dar dumneavoastră vă puteţi imagina ce s-ar fi întâmplat dacă nu interveneam? răspunse Malko. Chiar în clipa asta, Ocalan ar fi luat ceaiul în Mogadiscio, iar dumneavoastră aţi fi redactat mesajul către Langley, în care aţi fi explicat cum vi s-a strecurat printre degete! Ca şef al Centralei CIA, sunteţi principalul responsabil de tot ce se petrece aici.

Gândul unei pensionări anticipate, îl făcu pe Spencer să se cutremure. Puţin mai calmat, el recunoscu:

— Aveţi dreptate, dar nu puteaţi găsi un alt mijloc ca să-i

împiedicaţi?

— Adică să-i rugăm politicos pe tipii de la Blue Bird Aviation…

Copleşit, Spencer scutură din cap.

— Nu mai înţeleg nimic. Colonelul Makuka mi-a promis că va supraveghea ambasada douăzeci şi patru ore din douăzeci şi patru.

— În limba africană, asta înseamnă câteva ore pe zi.

Încurcat, Spencer îşi aprinse o ţigară Gauloise blondes şi puse cu grijă pe masă bricheta Zippo.

— Ne mai rămâne doar o săptămână, oftă el. În tot acest timp, grecii nu vor face nicio mişcare. Oare kurzii vor mai încerca ceva?

— Nu ştiu nimic, mărturisi Malko. Dacă Kendal mă va ţine în continuare la curent, sper să fiu cu un pas înainte. Şi eu aş avea nevoie de puţină destindere. Se pare că pe coastă, la Watamu, există un hotel superb, *Hemingway's*.

— Am auzit de el, confirmă americanul.

Priscilla fusese cea care îi dăduse ideea. Chiar şi după ce o dezlegase, ea continuase să se comporte ca o adevărată târfă, îl vlăguise de tot. Câteva zile în tovărăşia ei la Watamu ar fi fost o experienţă de neuitat…

Când trecu prin biroul ei, îi ieşi în întâmpinare, frecându-se de el ca să-i arate că nu se liniştise de tot.

Îndreptându-se către centru, Malko îşi tot frământa creierii, încercând să ghicească următoarea mişcare a kurzilor. Nu le mai rămăsese decât Mombasa şi frontiera tanzaniană. Se hotărî să treacă pe la *Grand Regency*.

Tocmai voia să parcheze maşina, când îl văzu pe Kendal care se urca într-un taxi. Imediat, se luă după el. Taxiul se îndreptă către banca Barclay's, pe Ukuru Road. Malko îl întâlni pe kurd înăuntru.

— Am sunat la hotel, spuse imediat acesta. Nu au mai plecat. Dumneavoastră aţi sabotat avionul, nu-i aşa?

— Da, spuse Malko. Pentru asta m-aţi sunat?

— Nu. Am văzut-o pe Evin dimineaţă. Era ca scoasă din minţi. Ambasadorul le-a propus să-l transfere pe Ocalan în secret la arhiepiscopul Bisericii ortodoxe greceşti, Serafim Kikkoto, ca să se creadă că a părăsit Kenya.

— Ea a acceptat?

— Nu ştiu încă.

Malko ieşi din nou în căldura toridă de afară. Poate că de astă dată, avea să pună mâna pe Ocalan. Arhiepiscopul grec nu se bucura de imunitate diplomatică.

*

* *

Mark Spencer părea brusc îmbătrânit. Copleşit, el îi spuse lui

Malko:

— S-a petrecut o adevărată catastrofă! Tocmai m-am întâlnit cu colonelul Makuka. M-a anunţat că guvernul kenyan şi-a schimbat hotărârea. Nu mai vrea să colaboreze cu noi şi să ni-l predea pe Ocalan! Acesta poate să rămână în Kenya pe termen nelimitat…

Malko simţi că ia foc. Asta era culmea. Fără colaborarea kenyenilor, nu ar mai fi fost posibilă exfiltrarea către Turcia.

— Cum explicaţi această întorsătură?

— Colonelul Makuka mi-a spus că au fost ameninţaţi de PKK cu aruncarea în aer a tuturor ambasadelor kenyene din Europa, dacă lui Ocalan i se întâmplă ceva. Cum ei sunt parte neutră în toată povestea asta, consideră că nu merită să-şi asume un risc atât de mare… Resping cu hotărâre ideea de a conduce o operaţiune împreună cu turcii.

— Colonelul Makuka în persoană v-a spus toate astea?

— Da, de ce?

— Aş dori să-l văd.

— Să-l vedeţi? întrebă mirat americanul. În ce scop? Dacă mă refuză el pe mine, în mod oficial, nu văd ce argumente aţi avea ca să-i schimbaţi părerea.

— Încercarea moarte n-are, insistă Malko. Rugaţi-o pe Priscilla să fixeze o întrevedere cu el. Trebuie să rezolv problema cu orice preţ. Ocalan are de gând să ne scape iar printre degete.

Deloc convins, Spencer o chemă pe secretara sa. Cinci minute mai târziu, tânăra negresă băgă capul pe uşă.

— Colonelul Makuka poate să-l primească pe domnul Malko Linge azi, la ora patru, la Nyathi House.

Spencer nu putea să-şi creadă urechilor.

— Nu înţeleg nimic, mărturisi el.

— Eu, da, făcu Malko. După ce-l văd, vin să vă pun la curent.

Dacă nu se înşela, colonelul tocmai îi trimisese un mesaj prin Spencer. Era un mesaj în stil african. Trebuia doar să fie decodat.

*

* *

Cele două clădiri gemene din beton cenuşiu ale NSI, care reuneau Serviciile de informaţii kenyene, se aflau chiar alături de *Grand Regency*. Locul se bucura de o reputaţie atât de proastă încât pietonii le ocoleau adesea de la distanţă. Preşedintele Arap Moi, un kikuyu crud şi ambiţios, se menţinea la putere de mai mulţi ani printr-o metodă foarte simplă: îşi asasina toţi opozanţii şi fura tot ce putea. Şoselele nu erau întreţinute, casieriile erau goale, iar membrii opoziţiei umpleau cimitirele, dar graţie soluţiei americane şi israeliene, el se putea menţine de bine de rău. Corupţia ajunsese atât

de mare, încât nimănui nu-i mai păsa de nimic.

Malko lăsă maşina într-un parching acoperit cu o prelată albastră şi se îndreptă spre intrare. Un poliţist în uniformă îl opri. Urmă o discuţie, apoi, un telefon. În cele din urmă, după ce îl percheziţionă, îl conduse la ascensor. Colonelul Makuka îl aştepta pe palier, cu mâna întinsă, impecabil în costumul la trei nasturi, negru ca antracitul, arborând un zâmbet crud de antropofag.

Biroul său funcţional avea storurile lăsate, aer condiţionat şi pereţii plini cu hărţi. Pe perete, atârna portretul lui Arap Moi. Patru telefoane erau înşirate pe masă. El se aşeză într-un fotoliu din piele şi îi oferi lui Malko un ceai.

— Aţi dorit să mă vedeţi, domnule…

— Linge, făcu Malko. Malko Linge. Domnul Mark Spencer mi-a adus la cunoştinţă reticenţele ţării dumneavoastră în privinţa capturării lui Abdullah Ocalan. Probabil că acest lucru îl nelinişteşte pe preşedintele Moi.

— Într-adevăr…

— Vă înţeleg perfect scrupulele. Aşa că am de gând să vă fac o ofertă generoasă. Guvernul american a decis să vă facă o donaţie de cinci milioane de dolari în momentul în care îl predaţi pe Ocalan.

Kenyanul îşi scoase bricheta Zippo incrustată cu smaralde şi îşi aprinse o ţigară, cu privirea ţintă la Malko. Era neîncrezător. Acesta din urmă continuă.

— Bineînţeles, având în vedere că sunteţi persoana cu care tratează direct Mark Spencer, banii vă vor fi înmânaţi dumneavoastră personal.

Cei doi păstrară un moment de tăcere.

Malko putea *să vadă* cum creierul colonelului lucrează rapid. Tipul încerca să vadă unde era capcana. El hotărî să-şi dea cărţile pe faţă.

— Alaltăieri dimineaţă, nu am avut deloc intenţia să recuperez acei bani. Am descoperit abia *după aceea* ce se află în servietă. Ştiu că nu preşedintele este cel care blochează operaţiunea noastră. Deci, în cazul în care refuzaţi, voi fi obligat să-l pun la curent cu cele petrecute. Malko Spencer nu ştie că banii sunt la mine. Voi fi nevoit să-i predau, iar dumneavoastră veţi pierde orice şansă să le mai admiraţi culoarea…

Gândul la cantitatea enormă de bani îl făcu pe colonel să vadă lucrurile în altă lumină. Cu o sclipire de lăcomie în ochii de reptilă, el se aplecă spre Malko.

— Accept propunerea, dar nimeni nu trebuie să mai fie la curent.

— De acord. Voi transmite domnului Mark Spencer că lucrurile s-au aranjat până la urmă şi că v-aţi angajat să pledaţi pentru cauza noastră în faţa preşedintelui.

— Dar banii?

Un zâmbet angelic lumină chipul lui Malko.

— Îi veţi primi în clipa în care ni-l veţi preda pe Ocalan, în mod discret…

Negrul se lăsa cu greu convins.

— Nu am niciun interes să vă păcălesc, remarcă Malko. Aceşti bani nu îmi aparţin şi cred că oricum nu aş putea să ies cu ei din ţară.

— Foarte bine, spuse el. Va trebui să mai aşteptăm încă şapte zile. Din cauza ambasadorului grec. Peste şapte zile, adică luni, ne vom întâlni aici, la ora nouă, cu banii, bineînţeles.

— Dar Ocalan?

— Voi merge după el. Sau, putem merge împreună.

— Perfect, zise Malko.

Kenyanul îl conduse până la ascensor. Mai rămânea un mic detaliu. Viu, Malko ar fi fost un martor stânjenitor. După ce va pune mâna pe bani, va avea grijă ca să nu părăsească viu ţara sa…

*

* *

Mark Spencer îl măsură pe Malko din cap până la picioare.

— Ce anume i-aţi putut spune? Mi-a telefonat chiar acum că dificultăţile au fost aplanate. Este ceva ciudat la mijloc.

Malko îşi zise că îi datorează o explicaţie.

— Nu i-am spus nimic. Doar i-am promis cinci milioane de dolari.

Americanul sări ca muşcat de şarpe.

— Dumnezeule! Cinci milioane de dolari! Sunteţi nebun? De unde vreţi să iau banii ăştia?

Malko zâmbi.

— Sunt sigur că prietenii noştri turci nu ar ezita niciun moment să vi-i dea… Şi chiar mai mult decât atât. Dar treaba ar putea fi interpretată greşit… Nu, eu vă voi da banii ăştia…

— Dumneavoastră!

După ce Malko îşi termină relatarea, şeful Centralei CIA părea cu zece ani mai bătrân.

— Vă daţi seama că este vorba de nişte bani furaţi?

Malko îl înfruntă cu o faţă ca de marmură.

— Furaţi chiar de două ori! sublinie el. Doar nu e vorba de o joacă de copii. Este normal. Banii provin din cotizaţiile simpatizanţilor, dar şi din traficul kurd al PKK. Sunt bani murdari… Ei trebuiau să servească pentru fuga lui Ocalan. Ce nostimă întorsătură! Îl vom putea prinde cu banii strânşi de el.

Zguduit, americanul îl privea cu ochii holbaţi.

— Mi s-a spus că sunteţi un adevărat *„maverick”* dar nu am crezut că puteţi ajunge până aici.

Oare ce ar fi făcut dacă ar fi aflat că-i sodimizase secretara?

— Mai avem de aşteptat cinci zile. Acum suntem siguri că Makuka

nu ne va mai înşela.

El pătrunse în parchingul noroios al ambasadei, pe deplin satisfăcut. În ajun avusese parte de o crupă ce vis, îl blocase pe Ocalan cu ajutorul armelor cumpărate de acesta şi se pregătea să-l prindă graţie banilor strânşi de la contribuabilii kurzi.

Era o perioadă extrem de norocoasă.

*
* *

La *Norfolk*, îl aşteptau trei mesaje. Toate spuneau: *„Sunaţi la Grand Regency”*. Malko se grăbi să-l sune pe Kendal.

— S-a făcut, spuse kurdul. A fost transferat la reşedinţa personală a arhiepiscopului. Ascuns în portbagajul maşinii.

— Bravo, făcu Malko. De astă dată, cred că i s-a înfundat.

Imediat el plecă să-l întâlnească pe colonelul Makuka.

— Nu are rost să mai aşteptăm o săptămână, îi spuse Malko. Abdullah Ocalan a fost transferat în secret la domiciliul arhiepiscopului grec, Monseniorul Serafim Kikkoto.

Colonelul NSI păru destul de sceptic.

— Sunteţi sigur de asta? Agenţii mei nu au remarcat nimic special. De unde aţi aflat?

— Am o sursă sigură de informaţii la ambasada Greciei. Ocalan a fost transportat în portbagajul maşinii ambasadorului. Ştiţi unde locuieşte arhiepiscopul?

— Da. Pe undeva, la capătul drumului către Ngong, la o distanţă de jumătate de oră de oraş.

— Să luăm nişte oameni şi să mergem după el.

— Dar banii?

— Mă duc să-i iau. Imediat cum puneţi mâna pe kurd, facem schimbul. Mă duc să-l avertizez pe Mark Spencer.

— Foarte bine. Să ne întâlnim peste o jumătate de oră în staţia Caltex, pe drumul către Ngong, în faţa la Kenya Met Station.

*
* *

Cei doi bărbaţi văzură în acelaşi timp cele patru maşini Pajero, pline cu agenţi de poliţie îmbrăcaţi în civil, parcate în faţa staţiei. Colonelul Makuka se ţinuse de cuvânt. Acesta veni le veni în întâmpinare.

— Mai avem încă jumătate de oră de mers, zise el. Monseniorul Serafim Kikkoto locuieşte în plină junglă. Domnul Linge trebuie să vină cu mine.

Şeful Centralei CIA nu făcu nicio obiecţie. Era depăşit de situaţie…

Cum urcă în maşina colonelului, Malko fu întrebat:

— Unde sunt banii?

— În Toyota care ne aşteaptă în staţie, condusă de colaboratorul meu. La întoarcere, ne oprim şi facem schimbul.

— Şi după aceea?

— I-am anunţat deja pe turci. Ei ne aşteaptă la aeroport. După ce vă dau banii, ne conduceţi acolo, ca să nu avem probleme…

Maşina rula cu toată viteza pe drumul îngust, ce străbătea jungla. Traversară mai multe sate, apoi făcură un viraj la dreapta, pe un drum ce se înfunda în junglă. Drumul era plin de gropi, unele mai periculoase decât altele. La fiecare zece metri, maşina lua câte o buşitură zdravănă. Deodată, Malko zări un indicator ce semnala reşedinţa arhiepiscopului. Încă cinci minute de drum, şi se opriră în faţa unui grilaj în spatele căruia se puteau zări câteva clădiri.

— Am ajuns, spuse Makuka.

Agenţii săi se dădură jos din maşini odată cu el, luând pe sus un paznic.

— Eu prefer să rămân în maşină, făcu Mark Spencer.

În clipa în care Malko ajunse la clădirea din dreapta, din reşedinţă îşi făcură apariţia doi bărbaţi. Un preot bătrân, cu un potcap negru şi cu o barbă impunătoare, şi un preot cu capul descoperit, cu ochelari cu lentile groase.

— Este el, zise colonelul.

Arhiepiscopul îi întâmpină cu un zâmbet mieros, în ciuda expresiei ameninţătoare de pe feţele poliţiştilor kenyeni.

— Cărui fapt datorez această vizită? întrebă el. S-a comis vreo crimă prin vecinătate?

Colonelul spuse cu un glas dur:

— S-a comis o crimă chiar aici, Excelenţă. Aveţi în casa dumneavoastră un om căutat de poliţie.

În faţa expresiei stupefiate a demnitarului, Malko simţi că este vorba de o cursă… Arhiepiscopul îşi deschise braţele cu un gest de neputinţă.

— Deşi aş putea să mă opun, vă dau voie să căutaţi peste tot şi să interogaţi pe cine doriţi. Eu nu ascund pe nimeni…

El se adresă în swahili adjunctului colonelului Makuka, care intră în casă cu un aer stânjenit. Cercetarea se desfăşură foarte repede. Poliţiştii ieşiră extrem de încurcaţi şi îi dădură raportul şefului lor, în swahili. Acesta se întoarse către Malko.

— Ce înseamnă asta? întrebă el supărat.

— Am primit o informaţie falsă, mărturisi Malko, încurcat.

— De fapt, pe cine căutaţi? întrebă prelatul. Poate aş putea să vă fiu de folos.

— Pe Abdullah Ocalan, preşedintele PKK.

Chipul prelatului se lumină.

— A, înţeleg, veniţi mai bine să servim un ceai şi vom clarifica lucrurile.

*

* *

Malko, colonelul Makuka şi poliţiştii stăteau aliniaţi pe bancheta din salonul de recepţie al arhiepiscopului. Erau destul de stânjeniţi. Kenyenii îi respectau în mod deosebit pe preoţi în general şi, mai cu seamă, pe misionarii anglo-saxoni, care trăiseră acolo de mai bine de un secol.

— Într-adevăr, am primit o cerere în legătură cu acest om, spuse prelatul. Din partea prietenului meu, George Costolas, ambasadorul Greciei. Căuta o ţară care să-l primească pe liderul kurd. Eu i-am promis că voi interveni pe lângă Monseniorul Desmond Tutu, din Africa de Sud, dar oaspetele lui nu a vrut să se ducă atât de departe. De asemenea, i-am propus să intervin pe lângă preşedintele Arap Moi. Dar am văzut că nu doreşte acest lucru. Eu sunt întotdeauna gata să lupt pentru o cauză umanitară. Vedeţi însă că Ocalan nu se află aici. Nu l-am văzut niciodată…

Malko termină de băut ceaiul şi se ridică de la masă.

— Suntem dezolaţi că v-am deranjat. Vă rog să acceptaţi scuzele noastre, spuse el.

— Iar eu vă binecuvântez, răspunse înaltul prelat, cu un surâs.

Cum se văzură afară, colonelul Makuka izbucni:

— Îmi crapă obrazul de ruşine! M-am făcut de râs!

— Nu-i adevărat. Nu mai poate fi alt loc în care Ocalan s-ar fi putut ascunde?

— Eventual în biserica ortodoxă din Valley Road, dar acolo, în afară de biserică este doar o căsuţă.

— N-ar strica să aruncăm o privire şi acolo, propuse Malko.

Era dispus să bea paharul până la fund.

Aflând despre ce este vorba, Mark Spencer îi spuse lui Malko:

— Credeam că sunteţi sigur pe informatorul dumneavoastră…

— De când a început toată povestea aceasta, mi-a dat numai informaţii corecte. Nu înţeleg nimic.

Malko avea motive serioase ca să fie îngrijorat. Ce însemna această întâmplase? Oare Kendal îl trimisese acolo ca Ocalan să poată fugi în altă parte? La staţia Caltex, ei îl recuperară pe Elko, care avea banii, şi îşi continuară drumul către Valley Road. Biserica ortodoxă greacă se afla la jumătatea drumului. Era micuţă şi lângă ea se afla o clădire minusculă, păzită de un *ascari* zdrenţăros care se grăbi să le deschidă.

Vizita nu dură mult…

Malko înfruntă privirea furioasă a colonelului Makuka.

— Am venit degeaba. Aţi putea verifica dacă Ocalan se mai află

încă în reşedinţa ambasadorului grec?

— Voi verifica negreşit, promise negrul înciudat.

Niciodată nu fusese mai aproape de a deveni bogat. Malko se urcă lângă Krisantem în maşina cu banii şi împreună se întoarseră la *Norfolk*. Acolo îl aşteptau două mesaje. „Sunaţi la *Regency*.” Cu siguranţă, Kendal păzea telefonul, căci ridică imediat receptorul.

— Aţi fost să-l vedeţi pe arhiepiscop?

— Da.

— Şi era acolo?

— Nu.

Kurdul rămase mut câteva secunde.

— În cazul acesta, este foarte grav. Evin m-a minţit. Înseamnă că bănuieşte ceva.

Malko nu mai avea nevoie de verificările lui Makuka. De ce se temuse cel mai mult, nu scăpase. Abdullah Ocalan reuşise să le scape şi de astă dată.

Capitolul XX

O tăcere grea se aşternu timp de câteva secunde ce părură interminabile. Malko îşi dădu seama că Ocalan nu sa afla la arhiepiscopul grec.

Evin îl minţise pe Kendal cu bună ştiinţă. Asta însemna că îi întinsese o cursă, iar el căzuse în ea. Vizita lui Malko la demnitarul ortodox era cuiul care închidea cosciugul lui Kendal. Era proba trădării acestuia. Evin începuse să nu mai aibă încredere în nimeni.

— Mă tem că nu mai pot să vă fiu util, spuse Kendal.

— Ce aveţi de gând să faceţi acum? întrebă imediat Malko. Putem să vă oferim protecţie, să vă exfiltrăm unde doriţi.

— Nu, mulţumesc, răspunse Kendal. V-am ajutat ca să-mi răzbun fratele, nu v-am cerut nimic în schimb. Şi apoi, la ce bun? Indiferent unde aş fugi, ei mă vor găsi şi mă vor lichida. Prefer să înfrunt realitatea. Poate că Evin se teme acum de *toată* lumea.

— Vă respect atitudinea, spuse Malko. Totuşi, nu mai aveţi nicio posibilitate de a obţine informaţii?

— Evin mi-a cerut să rămân în Nairobi şi să aştept să mă contacteze ea.

— Credeţi că Ocalan este încă în Kenya?

— Cred că da, dar nu pot să fiu sigur.

După ce închise telefonul. Malko făcu o scurtă recapitulare a situaţiei. Singura persoană capabilă să îl ajute acum era colonelul Makuka. Dacă Ocalan s-ar fi evaporat, acesta trebuia să-şi ia adio de la cele cinci milioane de dolari… În plus, avea mijloacele tehnice ca să-l

caute pe preşedintele PKK.

*
* *

Abdullah Ocalan stătea în sala de mese a clădirii administrative din parcul Amboselli, privind către silueta conică a muntelui Kilimandjaro, care ocupa tot orizontul, la sud de savana plină de elefanţi, girafe şi zebre. Uriaşul munte, înalt de 5900 de metri părea îndepărtat şi inaccesibil, ca şi propriul său viitor. Cu toate astea, el se afla doar la douăzeci de kilometri. Cununa de zăpezi eterne părea ireală sub soarele arzător. Preşedintele PKK îşi reprimă cu greu impulsul de a pleca spre pantele blânde ale muntelui, traversând imensa savană a tribului massai.

Venise acolo în zorii zilei anterioare, în Mercedesul ambasadorului Greciei, însoţit de Gulizer şi de cei doi bodyguarzi. Toţi patru ocupau un corp de clădire, puţin frecventat, în această perioadă a anului, fiind anotimpul ploilor. Ideea fusese a ambasadorului, speriat de reacţia violentă pe care o avusese Evin, cu ocazia incidentului de la Wilson Airport. Ea îl ameninţase atunci că dacă îl dă pe Ocalan pe mâna kenyenilor, îl va omorî…

În acea zi, americanii reuşiseră să contracareze cele două proiecte de fugă din Kenya: către Seychelles şi apoi către Somalia. Or, timpul se scurgea cu repeziciune. Desigur, ar fi putut organiza o apărare fortificată în interiorul ambasadei, dar pentru câtă vreme? La cererea guvernului elen, kenyenii puteau să-i ia cu asalt şi acest lucru putea duce la moartea preşedintelui Ocalan… Era absolut necesar să găsească o altă soluţie.

Ambasadorul fusese cel care a avut ideea să vină în parcul Amboselli, aflat la două ore de mers de frontiera cu Tanzania. Rămânea problema paşaportului, căci kenyenii cunoşteau documentul cipriot cu care călătorea Ocalan.

Din Tanzania, liderul kurd putea pleca în Yemen.

Abdullah Ocalan se ridică în picioare, smulgând-o pe Gulizer din starea de contemplare a maimuţelor care se jucau în sala de mese. Împreună se îndreptară către buticul cu suveniruri. Evin rămăsese în Nairobi ca să se ocupe de noul paşaport şi, în afară de plimbările prin parc, unde admirau animalele, nu aveau nimic altceva de făcut. Ocalan se străduia să nu se gândească la consecinţele acestei noi situaţii. În parcul Amboselli, nu se mai bucura de protecţie diplomatică. Cei doi bodyguarzi nu puteau să-l apere de autorităţile kenyene.

*
* *

— Abdullah Ocalan nu se află la reşedinţa ambasadorului grec, confirmă colonelul Makuka. Oamenii mei l-au interogat pe *ascaris*. Nu a mai rămas decât bătrâna.

Dacă Evin l-ar fi auzit…

— Unde ar putea să fie? A putut părăsi ţara? întrebă Malko.

Ofiţerul kenyan se îndreptă către harta imensă de pe perete şi arătă cu degetul frontierele Kenyei.

— Către nord nu a putut să plece şi nici în Somalia sau Etiopia. În Uganda, nici atât. Ne mai rămâne Tanzania, dar nu există decât un singur post de frontieră, care a fost prevenit. Din contră, împrejurul oraşului Nairobi şi a muntelui Kenya, se află o mulţime de proprietăţi ale grecilor. Dacă s-a refugiat acolo, va fi destul de dificil să dăm de el… S-ar putea ascunde săptămâni şi luni în şir…

— Dar ambasadorul?

— Dacă îmi spune că Ocalan a plecat, ce mai pot eu să fac? El poate să-mi spună orice.

Colonelul se aşeză la birou.

— Mai rămâne femeia kurdă. Agenţii mei nu o pierd din ochi. Mă ţin la curent cu orice mişcare pe care o face.

El se întrerupse ca să răspundă la telefon. Malko văzu cum chipul i se luminează.

După ce închise telefonul, colonelul spuse triumfător:

— Cred că avem o pistă. Femeia kurdă se află acum la domiciliul lui Frank Kwinga, în Kileleshwes Estates.

— Cine este acest om?

— Şeful Serviciului de imigrare. Cred că a intrat în legătură cu el prin intermediul ambasadorului grec.

— Ce face domnul Kwinga?

— De treizeci şi cinci de ani, domneşte în acest post şi nu a refuzat niciodată un paşaport unui prieten. Mai ales dacă acesta are şi bani. Am avut o grămadă de neplăceri din cauza lui cu prietenii dumneavoastră, americanii. A vândut paşapoarte kenyene anumitor organizatori de atentate împotriva ambasadelor Statelor Unite, în luna august a anului trecut. Acest lucru a facilitat fuga acestora. Paşapoartele furnizate de domnul Kwinga sunt nişte falsuri perfecte, emise de un serviciu competent…

— Dar cum de permite acest lucru preşedintele Moi? întrebă indignat Malko.

— Preşedintele este un om prea îngăduitor, oftă cu ipocrizie colonelul. Domnul Kwinga este unul dintre susţinătorii cei mai generoşi ai campaniei electorale.

Mai bine zis, îşi împărţeau pe din două.

— Înseamnă că Ocalan se mai află încă în Kenya, spuse Malko. Este suficient să o urmărim pe Evin.

— Mă voi ocupa de asta şi vă voi ţine la curent. Fiţi pregătit în orice clipă.

Cu alte cuvinte, „fiţi pregătit cu banii”.

*

* *

Evin privea frumosul paşaport albastru, nou-nouţ. Era un document de călătorie perfect autentic, eliberat de un serviciu oficial pe numele Failos Zographos. În Kenya existau foarte mulţi greci, care posedau un paşaport local, ca acest lucru să nu-i mai mire pe vameşi.

Evin se ridică, gata să pornească la drum. Avea de mers mai mult de patru ore ca să ajungă la parcul Amboselli, cu un 4×4 închiriat de la Crossways cu şofer cu tot. Trebuia să ajungă acolo înainte de ora trei după-amiază. Se hotărâse să nu treacă pe la postul de frontieră, ci să fugă din parcul Amboselli direct în Tanzania. Paznicii conduceau zilnic turişti spre Kilimandjaro, evitând astfel cheltuielile pentru vize.

Odată ajunşi în Tanzania, se vor descurca ei! De la Arusha Airport plecau numeroase curse către Asia şi Oceanul Indian.

Cu paşaportul cel nou, Abdullah Ocalan putea să călătorească unde voia.

Kwinga o însoţi pe Evin până la uşă. În trecere, ea admiră un enorm hipopotam din cuarţ roz, aşezat pe masă.

— Ce drăguţ…

Frank Kwinga luă bibeloul şi i-l dădu.

— Este al dumneavoastră!

La preţul cu care îi vânduse paşaportul, putea să facă un asemenea gest… Kurda se aruncă în maşină, fără să observe maşina care se luă după ea. Era hotărâtă să nu mai treacă pe la reşedinţă.

— Plecăm direct la Amboselli, spuse ea şoferului negru.

Înainte de lăsarea întunericului, Abdullah Ocalan avea să fie iar un om liber.

*

* *

Malko tresări când văzu maşina plină cu negri care ajunse în dreptul său. Un tip grăsan îi făcu semn să oprească. El staţionă pe Uruku Road, iar negrul veni către el.

— *Boss*-ul vrea să vă vadă, *bwana*.

Era un poliţist. Malko îl urmă la Nyahti House, unde lăsă maşina în parching. Fu condus imediat în biroul colonelului Makuka.

Acesta avea o mină veselă.

— L-am găsit pe Ocalan!

— Unde?

— În administraţia parcului Amboselli, lângă frontiera cu

Tanzania, la cinci ore de drum de Nairobi.

— De unde ştiţi?

— Agenţii meu au urmărit-o pe femeia kurdă, numită Evin. A plecat acum o oră spre sud. Este singură într-un 4 × 4 închiriat cu şofer cu tot. Acest lucru mi-a dat o idee. Drumul este pustiu şi în parcul Amboselli sunt două clădiri ale administraţiei, amplasate chiar lângă frontieră. Am aflat că Abdullah Ocalan se ascunde într-una din clădiri, sub un nume cipriot. A ajuns acolo în urmă cu douăzeci şi patru de ore, cu doi bodyguarzi şi o femeie. Vor să fugă pe unul din numeroasele drumuri ce duc în Tanzania. Dacă are un paşaport nou, de acolo poate pleca nestingherit oriunde doreşte.

— Nu vom ajunge prea târziu? întrebă Malko neliniştit.

— Nu, dacă luăm un elicopter. Din păcate, eu nu am unul. Dar m-am interesat la Wilson Airport. Putem închiria unul pentru o sută cincizeci de dolari ora. Nu este scump.

— L-aţi prevenit pe Mark Spencer?

— Încă nu. Mai este o formalitate…

Mereu aducea vorba despre cele cinci milioane de dolari… Malko zâmbi.

— Condiţiile sunt aceleaşi. Cum vreţi să procedaţi?

— Dacă avem elicopterul, plecăm la Amboselli. Îl arestez pe Ocalan şi îl aduc la Nairobi.

— Trebuie să-l văd pe Spencer imediat, zise Malko. În cât timp ajungeţi acolo cu elicopterul?

— Cam în treizeci de minute.

— Dar pe şosea?

— Între patru şi cinci ore.

— Avem atunci suficient timp. Să mergem la ambasadă.

*
* *

Pe bancheta din spate a maşinii Land Cruiser, Evin, hurducată îngrozitor, număra în gând kilometrii. Drumul era desfundat şi îngust şi numeroasele camioane care îl străbăteau erau un permanent pericol. Plecase la drum de o oră şi patruzeci de minute şi nu străbătuseră decât o sută de kilometri…

— Mai repede! spuse ea şoferului.

Acesta dădu din cap.

— Nu pot, drumul este prea prost. Risc să-mi distrug amortizoarele.

Asta ar mai fi lipsit acum…

Evin îşi aprinse ultima ţigară ca să-şi astâmpere nerăbdarea, privind la negrii masai, înşiraţi de-a lungul drumului, vopsiţi cu roşu, cu picioarele goale şi cu suliţe în mână. Continuau să trăiască exact ca

acum două sute de ani.

*
* *

— Un Falcon 900 turc va ateriza peste o oră la Keniatta Airport, anunţă Mark Spencer. Sper că nu l-am chemat degeaba…

— Să ne rugăm pentru asta! făcu Malko. Ar fi bine să plecăm imediat acolo.

Colonelul Makuka tocmai se întorsese le la Wilson Airport. După douăzeci de minute de consultaţii intense între Nairobi, Langley şi ambasada Turciei. Langley interzisese în mod formal ca membrii CIA-ei să asiste de aproape sau de departe la arestarea lui Ocalan de către kenyeni, chiar dacă acest lucru nu mai păcălea pe nimeni… În mod oficial, era vorba de o afacere între greci, turci şi kenyeni…

În consecinţă, Malko şi şeful Centralei CIA îl lăsară pe colonelul Makuka să plece cu doi oameni în elicopterul închiriat. Ei aveau sarcina să-l aresteze numai pe Ocalan şi să-i lase în pace pe însoţitorii acestuia. Turcii nu aveau nevoie să se complice.

Elko Krisantem venise şi el cu cele cinci milioane de dolari. Planul era simplu: escortaţi de un adjunct al colonelului Makuka, cei trei bărbaţi trebuiau să ajungă la tarmacul Aeroportului Keniatta, unde luau contact cu turcii, al căror avion aştepta pregătit să decoleze.

Imediat ce colonelul Makuka ateriza cu elicopterul său, trebuia să-l predea pe Ocalan direct comandoului turc, urmând să încaseze imediat suma de cinci milioane de dolari.

Chryslerul blindat al lui Mark Spencer părăsi în viteză parcarea. Ca să ajungă la Kenyatta Airport, trebuia să traverseze tot oraşul. În maşină, nimeni nu avea chef de vorbă. Erau îngrozitor de încordaţi… La Keniatta Airport, pătrunseră direct pe tarmac, unde opriră maşina undeva, la umbră. Curând, ateriză un avion. Era un Falcon 900. Când acesta se apropie de parching, Spencer spuse:

— Iată-i şi pe prietenii noştri, turcii.

Avionul arbora însă culorile Malaeziei… Fusese vopsit la repezeală. Pasarela fu lăsată la sol şi coborî un bărbat care se îndreptă spre aerogară.

— Este directorul adjunct al MIT, spuse Mark Spencer. Îl cunosc bine.

Spencer îi ieşi în întâmpinare, lăsându-l pe Malko în maşină. Cei doi bărbaţi discutară câteva minute, apoi se despărţiră. Turcul plecă spre avion, iar Spencer se întoarse la Malko.

— Totul este sub control, făcu el. Avionul aşteaptă cu şase oameni la bord, gata să decoleze imediat. Au făcut plinul la Kamoala. Aeroportul geme de turci, aşa că, în cazul în care ar fi vreo problemă…

— Nu va exista nicio problemă, *sir*, spuse adjunctul colonelului Makuka.

*

* *

Land Cruiserul încetini brusc după ce intrase într-o băltoacă adâncă, încercând să evite o groapă.

— Am făcut pană! anunţă cu indiferenţă în glas şoferul.

Opri maşina şi coborâră. Roata din dreapta spate era pe jantă!

— Durează mult? întrebă plină de grijă Evin.

— Nu, făcu şoferul laconic.

Moartă de grijă, Evin se aşeză pe treapta maşinii, la umbră. În plină savană, soarele dogora îngrozitor. Era imposibil să-şi dea seama unde se află. Trei girafe îşi făcură apariţia la vreo sută de metri în faţa unor păsări flamingo roz. În depărtare, o turmă de elefanţi se deplasa majestuoasă, urmată de un stol de păsări albe. Spectacolul era de-a dreptul magnific, cu silueta masivă a muntelui Kilimandjaro în spate. Evin însă nu avea un suflet romantic. Zgomotul unui motor o făcu să ridice capul. Pe cer se vedea un punct negru ce se deplasa spre sud, trecând pe deasupra lor.

Era un elicopter.

Kurda avu brusc un presentiment urât. Ea îl întrebă pe şofer:

— Circulă multe elicoptere pe aici?

— Nu ştiu, eu unul n-am văzut niciodată. Este interzisă fotografierea din cauza africanilor masai. Ei nu vor să fie fotografiaţi.

— Vă rog să vă grăbiţi!

Când reuşiră să plece, elicopterul abia se mai zărea la orizont, fiind înghiţit de masiva siluetă a muntelui Kilimandjaro.

Evin se aplecă în faţă.

— Cât mai avem până la parc?

— O jumătate de oră.

Ea se căută în geantă şi îi întinse o bancnotă de o mie de şilingi.

— Grăbeşte-te.

Bărbatul băgă banii în buzunar. Reprezentau o săptămână de muncă. Apoi apăsă pe accelerator. Land Cruiserul prinse viteză. Din cauza hurducăturilor violente, kurda era aruncată cu capul în plafon. Cu ochii aţintiţi pe parbriz, pândea liziera verde care anunţa parcul. Încerca să nu se mai gândească.

Nu-i plăcea deloc acel elicopter.

Erau deja aproape de lizieră şi tocmai încercau să o traverseze, când elicopterul apăru din nou, îndreptându-se de astă dată către nord. Zbura la altitudine mică, dar era totuşi prea departe ca să se poată vedea numărul său de înmatriculare.

— Uneori aduc turişti bogaţi, strigă şoferul.

— Mai repede! ţipă Evin, care abia se mai putea abţine să nu izbucnească în plâns.

Instinctul ei nu o înşela niciodată.

*

* *

— S-ar spune că este el, zise cu o voce artificial de calmă Mark Spencer.

Ca să poată vedea mai bine, el coborî din maşina în care se adăpostiseră ca să scape de canicula îngrozitoare a după-amiezii. Un elicopter se apropia în picaj lin. Era alb cu o bandă roşie. Aparatul putea duce opt persoane.

Vocea adjunctului colonelului Makuka îl făcu pe Malko să tresară.

— Sunt ei, *sir*.

Pulsul lui Malko se acceleră brusc. Oare Ocalan se afla cu adevărat înăuntru? Elicopterul atinse pământul. Uşa laterală culisă şi silueta înaltă a colonelului Makuka sări pe sol, chiar mai înainte de a fi lăsată scăriţa. Elicopterul aterizase foarte aproape de avionul Falcon 900. La cinci sute de metri distanţă, turiştii se îmbarcau într-un avion cu destinaţia Mombasa, ignorând ce se întâmpla atât de aproape de ei.

— L-au prins!

Exclamaţia gâtuită de emoţie aparţinea lui Mark Spencer. Un bărbat apăru în cadrul uşii elicopterului. Avea mâinile prinse în faţă cu cătuşe. Ochii îi erau acoperiţi cu o banderolă neagră. El coborî scara ajutat de doi poliţişti, care îl ţineau fiecare de câte un braţ, conducându-l spre avionul turcesc. Din acesta îşi făcură apariţia patru tipi atletici cu cagule, care alergară spre micul grup şi îl înconjurară imediat.

Colonelul Makuka veni către Malko şi Mark Spencer. Era impecabil şi surâzător, dar privirea îi era febrilă.

— Totul s-a desfăşurat cu bine, spuse el cu o voce bine stăpânită. Ceilalţi au rămas acolo. Femeia bătrână încă nu sosise. Omul nostru nu a opus nici cea mai mică rezistenţă.

Malko îi făcu un semn lui Elko. Acesta coborî din Chrysler ducând în mână geanta cu banii. Malko o luă şi i-o înmână colonelului Makuka. Spencer se apropie şi el cu mâna întinsă.

— Vă mulţumesc din toată inima în numele ţării mele pentru colaborarea extrem de eficace, spuse el. Guvernul meu va felicita guvernul kenyan pentru această splendidă operaţiune.

— Suntem cu toţii datori să luptăm împotriva terorismului, răspunse Makuka fără să zâmbească.

Apoi, se îndepărtă, strângând sub braţ preţioasa servietă.

Malko aruncă o ultimă privire către Abdullah Ocalan. Acesta dispăru în avionul turcesc, ale cărui reactoare fuseseră puse în

funcţiune. Curând, aparatul se ridică în aer sub privirile invidioase ale turiştilor.

*
* *

Malko fredona în gând o melodie cecenă plină de ritm, în timp ce gura mătăsoasă a Priscillei Clearwater se străduia să-i redea puţină vigoare după ce petrecuseră o seară şi o noapte extrem de agitate. Atunci, sună telefonul.

După al şaselea apel, Malko ridică receptorul.

— M-am temut ca aţi plecat deja, spuse vocea lui Kendal.

Trecuseră nouă zile de când Ocalan sosise la Nairobi şi exact şaisprezece ore de când decolase avionul turc. Fotografiile lui Ocalan la sosirea pe pământul Turciei, legat la ochi şi cu mâinile încătuşate, făcuseră înconjurul lumii. Kurzii începuseră să se dezlănţuie peste tot, atacând ambasade sau dându-şi foc în semn de protest.

Televiziunea turcă difuza continuu imagini cu capturarea liderului kurd. Lui Malko îi era o silă profundă în faţa acestor imagini. Abdullah Ocalan nu merita să fie umilit. Oricare ar fi fost metodele sale de luptă, el reprezenta speranţa pentru independenţă a milioane de kurzi.

Cât despre eticheta de terorist ce îi fusese aplicată, o mai purtaseră şi alţii înaintea lui: Menahem Begin, devenit prim-ministru al Israelului, Yasser Arafat, care a primit mai târziu Premiul Nobel pentru Pace, Nelson Mandela, un alt Premiu Nobel, sau Che Guevara, a cărui legendă mai făcea să vibreze multe inimi.

Fără ca să mai vorbim despre combatanţii UCK din Kosovo, terorişti în ochii sârbilor şi eroi în ochii americanilor…

Cine voia să obţină dreptatea mai repede, devenea cu uşurinţă terorist. Dacă kosovarii aveau dreptul la autonomie, de ce să nu aibă şi kurzii?

— Nu. Am mai rămas câteva zile, zise Malko.

El voia să petreacă următorul week-end împreună cu Priscilla, la Watamou.

— Dar dumneavoastră, ce faceţi?

— În principiu, voi pleca spre Europa, chiar în seara asta. Voiam numai să vă spun că Evin este în drum spre mine.

— Să nu-i deschideţi uşa!

— Ba da, răspunse Kendal. Trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru actele mele.

El închise telefonul, iar Malko sări jos din pat.

*
* *

Evin fixa cu o privire absentă ascensorul care se urca pe peretele

atriumului de la *Grand Regency*. Din ajun, parcă era drogată. Ajunsă prea târziu ca să-l mai poată salva pe Ocalan, o adusese pe Gulizer la Nairobi într-un hal fără de hal. Poliţiştii kenyeni nu le dăduseră nici cea mai mică atenţie. Nici măcar nu le confiscaseră armele. Drumul de întoarcere fusese un adevărat coşmar. Evin se blestema că îl expusese pe preşedinte.

Recent sosită la reşedinţa ambasadorului grec, ea se repezise la telefon aţâţând toate reprezentanţele PKK din lume şi lansând o amplă campanie de represiuni împotriva turcilor, kenyenilor, americanilor şi grecilor. La urmă nu-i mai rămăsese de făcut decât un singur lucru. După episodul cu arhiepiscopul, ştia că o trădase Kendal.

Cabina transparentă sosi, iar ea apăsă butonul cu numărul 10.

*
* *

Malko intră ca o vijelie în holul hotelului *Grand Regency*. Parcursese distanţa de la *Norfolk* până aici în numai zece minute. Se repezi către ascensoare. Atriumul era pustiu. Cabina din mijloc era jos, aşa că intră în ea şi acţionă butonul pentru etajul zece. Peste câteva clipe, văzu coborând în stânga sa o cabină ce avea înăuntru o singură persoană. În clipa când cabina fu în dreptul său, o recunoscu pe Evin! Ea de asemenea îl văzu şi vârî iute mâna în geantă. Era însă prea târziu: câţiva metri separau acum cabinele.

Cu stomacul strâns de angoasă, Malko ajunse la etajul zece şi ieşi din ascensor. În drum spre camera lui Kendal, se aplecă puţin peste balustradă şi rămase ca paralizat. Cabina din stânga urca iar, cu Evin înăuntru. Se opri şi făcu cale-ntoarsă, cu sufletul prins de sentimente contradictorii. El care ura violenţa, se găsea încă o dată confruntat cu o dilemă simplă: să ucidă sau să fie ucis. Nu putea să nu încerce o oarecare admiraţie pentru Evin. Kurda ar fi putut pleca liniştită, însă era tipul de om care mergea până la capăt. El rămase nemişcat în apropierea ascensorului, zicându-şi că mai avea poate doar câteva secunde de trăit. Inima îi bătea repede şi valuri de imagini îi răsăreau în minte. Apoi realiză că înalţă o rugă fierbinte lui Dumnezeu. Nu voia deloc să moară.

*
* *

Evin ieşi din ascensor ca un taur înfuriat, în arenă. Sângele îi clocotea de furie din clipa în care îl zărise pe agentul american, care îl hăituise încă de la început pe iubitul ei preşedinte! Dacă ar fi reuşit să-l ucidă la Atena sau, mai târziu, în Eastleigh, acum Ocalan ar fi fost liber! Ucigându-l acum nu ar mai fi putut schimba nimic, dar dacă nu o făcea, ştia că nu se va mai putea privi niciodată în oglindă.

Ea parcurse cei câţiva metri care o separau de galerie, cu toţi muşchii încordaţi la maximum, ca atunci când se îndrepta către mitralierele turceşti. Nu putuse niciodată să scape de acea frică viscerală, dar ştia cum să o stăpânească. Strânse din dinţi, zicându-şi că adversarul o aştepta acolo, că va trage primul şi că ea nu va avea decât o fracţiune de secundă pentru a riposta, fiind cu siguranţă atinsă.

Pe urmă, îl văzu. Bărbatul avea revolverul în mână, dar braţul îi atârna de-a lungul trupului.

*

* *

Sunt secunde care durează secole.

Malko alesese. Ar fi putut trage primul în Evin, dar, în ciuda imensei dorinţe de a trăi, nu fusese în stare. Era ceva ce depindea de o genă. Ori te naşti asasin, ori nu ajungi niciodată unul. Când viaţa te lasă să alegi, te baţi cu un adversar, nu îl asasinezi.

El avea senzaţia că se află de mult timp acolo, când apăru Evin. Simţi imperceptibila ezitare a acesteia, apoi surpriza în faţa atitudinii lui. Pieptul lui Malko se umplu cu aer. Brusc se simţi minunat de bine. Braţul său drept se ridică în momentul în care femeia apăsa pe trăgaciul revolverului Tokarev.

Cele două împuşcături răsunară în acelaşi timp. Nu mai urmă niciuna. Malko simţi o arsură în urechea stângă şi o văzu pe Evin căzând pe spate. Proiectilul o nimerise drept în mijlocul frunţii.

Cu inima să-i spargă pieptul, Malko îşi duse mâna la ureche şi o retrase plină de sânge. Vârful lobului fusese smuls, dar el simţea doar o uşoară înţepătură. Ca un automat, se întoarse şi intră în camera lui Kendal. Uşa era întredeschisă. Din primul moment, îl văzu pe kurd lungit pe podea, cu faţa în sus. Fusese împuşcat în ochiul stâng. Malko îşi puse arma în centură şi simţi căldura ţevii. Detonaţiile nu alertaseră pe nimeni. Ieşi din cameră şi se apropie de Evin. Chipul ei calm nu exprima nimic. De altfel, morţii arareori exprimă ceva, cu excepţia tablourilor romantice.

El se aplecă şi îi închise ochii.

— *Sfârşit* —

---

[1] Avdal din satul Sani. Kurzii nu folosesc decât prenumele. Unii au două prenume. (n.a.)

[2] Partiya Karkeren Kurdistan: Partidul muncitorilor din Kurdistan. (n.a.)

[3] Emiya Rizgariya Netawa Kurdistan (Asociaţie culturală). (n.a.)

[4] Arkesa Rizgariya Gete Kurdistan. (n.a.)
[5] Serviciul de informaţii sirian. (n.a.)
[6] Preşedinte, în limba kurdă. Mai este folosit şi termenul „baskan” de origine turcească. (n.a.)
[7] Trăiască unchiul Preşedinte! (n.a.)
[8] Un secret cunoscut de toată lumea. (n.t.)
[9] În limba kurdă, blondă. Mot à mot: Gulizer din satul Tirmashin. (n.a.)
[10] Printre kurzi există multe blonde cu ochi albaştri. (n.a.)
[11] Nu. (n.a.)
[12] Amor (n.a.)
[13] Sabie (n.a.)
[14] Tovarăş. (n.a.)
[15] Armăsar. (n.a.)
[16] Serviciile turceşti. (n.a.)
[17] Bună ziua. (n.a.)
[18] Trădătorule! (n.a.)
[19] Frăţioare. (n.a.)
[20] Bună ziua, dragă tovarăşe. (n.a.)
[21] Vezi SAS nr. 134, *La Source Yahalom*. (n.a.)
[22] Vezi *SAS la Istambul*. (n.a.)
[23] Vezi SAS nr 62, *Vengeance romaine*. (n.a.)
[24] Guvernul PKK. (n.a.)
[25] Bine jucat! Bine jucat! (n.a.)
[26] Sărut mâinile, contesă. (n.a.)
[27] Ethniki Yperesia Plirotorion. Serviciul Grec de Informaţii. (n.a.)
[28] Şeful sârbilor din Bosnia, inculpat de crimă împotriva umanităţii. (n.a.)
[29] Vezi SAS Albania – misiune imposibilă. (n.a.)
[30] Schimb de informaţii. (n.a.)
[31] Fiu de cafea. (n.a.)
[32] Criminal Investigation Department. (n.a.)
[33] Albă, în swahili. (n.a.)
[34] Vezi SAS nr. 44 *Meurtre à Athènes*. (n.a.)
[35] Vezi SAS nr. 124: *Tu tueras ton prochain*. (n.a.)
[36] Eşti un egoist ticălos. (n.a.)
[37] Echivalentul a 150 franci francezi. (n.a.)
[38] Sigur că da, şefule. (n.a.)